

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

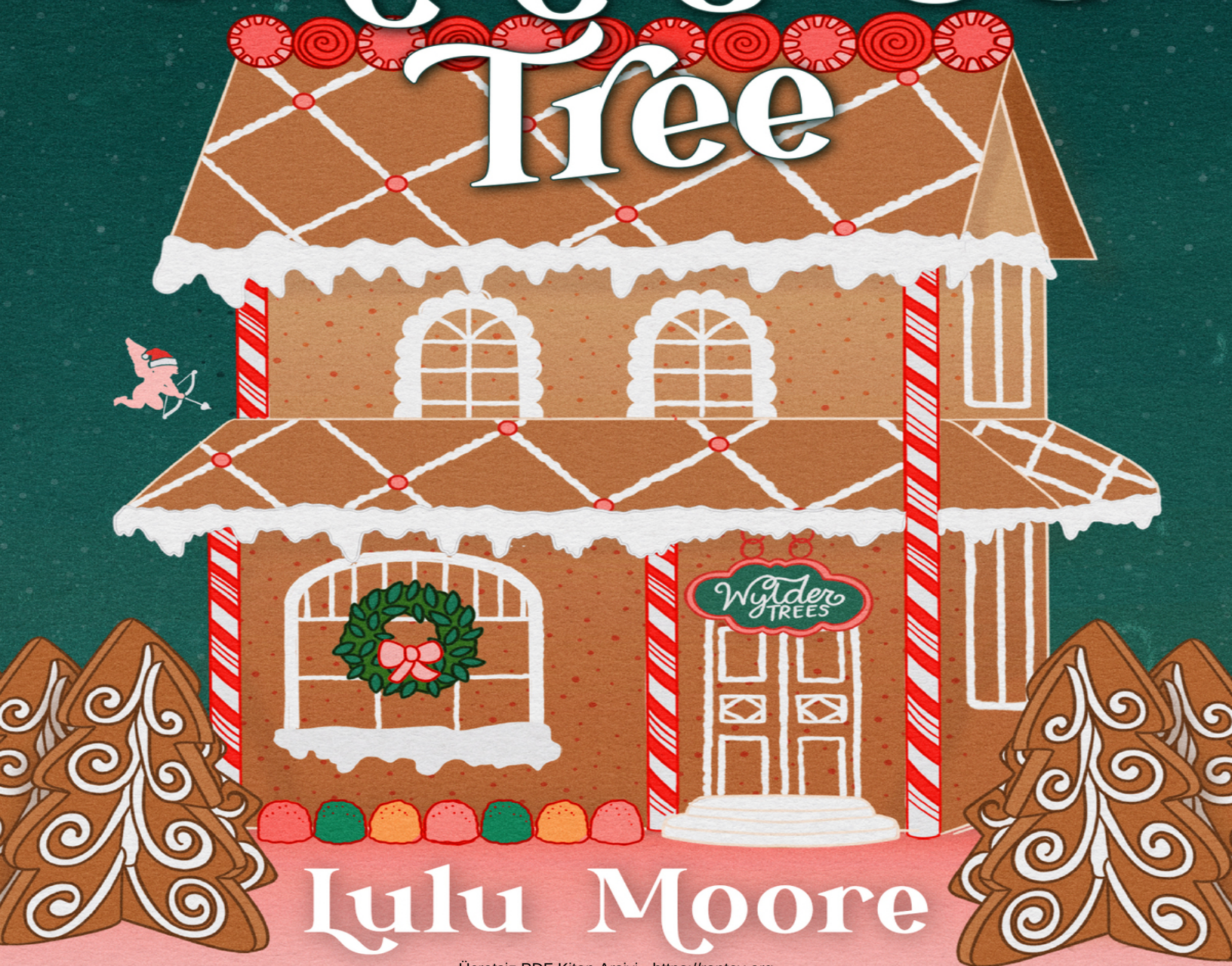
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Valentine Nook Chronicles Prequel

Once Upon a Christmas Tree

Lulu Moore

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

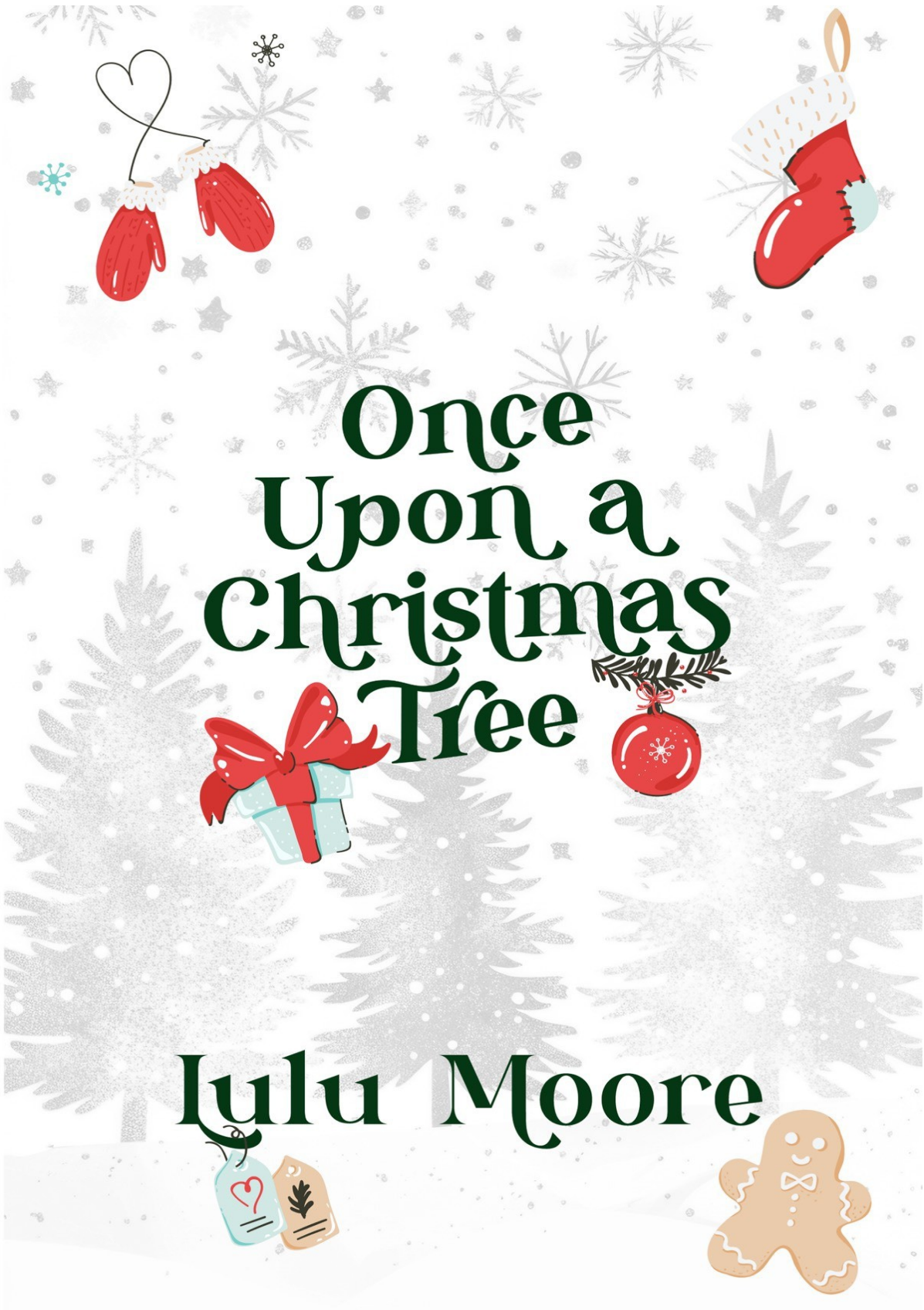
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Once Upon a Christmas Tree

Lulu Moore

Telif hakkı fi 2024 by Lulu Moore

x

Tüm hakları saklıdır.

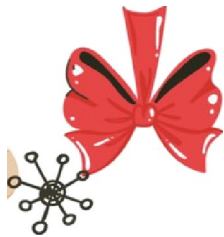
Kapak Tasarımı Sam Palencia, Ink and Laurel İç Tasarım

Cleo Moran, Devoted Pages Designs Düzenleme

Perfectly Write Editing

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler, olaylar, yerler, olaylar ve markalar yazarın canlı hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Dear Readers,

"

Luluverse'de yepyeni bir seri olan The Valentine Nook Chronicles'a hoş geldiniz. Sizi burada ağırlamaktan ve aşık olacağınızı bildiğim bir dizi yeni karakterle tanıştırmaktan çok mutluyum.

Paylaşmak istediğim bir not, Bir Noel Ağacı Üzerine Alex ve Haven'a odaklanırken, bu ön kitap tüm Burlington ailesine bir giriş niteliğinde. Bu nedenle devam edecek bir HEA ile bitiyor çünkü öyle olsaydı eğlenceli olmazdı çok çabuk bitti.

Ama endişelenmeyin, balkabağı baharatlı latteden daha fazla baharat var kitaplarımdan sevdiğiniz tüm özel çocuk şakaları ve baygınlık dolu çoraplar.

İyi okumalar ve mutlu tatiller,

Lulu xo

Noel Mucizelerine

Contents

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan: Lulu Moore](#)

Alexander

"S Çok yazık. Çok güzel bir düğün olurdu. Gazetede okudum.
Merhaba! Bir milyona mal
olduğunu-" "Tüm o çiçekler-
"

"Ne kadar utanç verici-"

"Ne dediler?"

"Hiçbir şey, sadece varış noktasında ve yolcu manifestosunda bir
değişiklik oldu-"

"Caroline Montegue yok
mu?" "Caroline Montegue
yok-"

"Peki Maldivler'e gitmiyor muyuz?" "Aspen-
"

"Ama kar için hazırlanmadım-"

"Alışverişe gidebiliriz-"

Lando yanımda inliyor ve nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler
söylüyor. İkizlerden biri olsaydım, biraz daha devam etmelerine izin
verirdim, böylece kendilerini gerçekten utanç çukuruna sokabilirdi.
Ama ben küçük kardeşlerim gibi yaramazlık yapmaktan
hoşlanmıyorum.

Ayrıca, zaman çok önemli.

Tam bu iki aşırı geveze görevliyi varlığımızdan haberdar etmek
üzereydim ki, sivri boğaz temizleme konusunda çok daha yetenekli ve
pratık biri tam da bunu yaptı. Geldiğini kimse duymadığı için bir ninja
kadar sessiz bir şekilde aniden yanınızda belirme konusunda da
mükemmeldir. Ancak James Winters ketumluğuyla gurur duyar, tam da
bu yüzden yirmi yıldır ailemizle birlikte.

"Dedikodu yapmayı bitirdiğinizde, etrafta dikilmekten daha
fazlasını yapmanızı gerektiren tamamlamanız gereken görevler var,"
diye tersleyerek iki ağır spor çantasını yere bıraktı.

İki hostes o kadar hızlı dönüyorlar ki, ikisinin de düşmemesinden
neredeyse etkileniyorum. Tahmin edildiği gibi, gözleri şaşkınlıkla
açılıyor, ancak ağızları kapalı kalacak kadar hızlı bir şekilde kendilerini
toparlamayı başarıyorlar.

Ama sonra Lando'yu ya da beni fark etmediklerini, sadece James'i
fark ettiklerini anlıyorum. "Bay Winters, özür dileriz. Sadece
diyorduk ki..."

Bu kez boğazımı temizliyorum, çünkü alışveriş planlarını ya da
gazetelerden birinin deyimiyle Yılın *Düğünü'nün* adı konusunda yaşadıkları
hayal kırıklığını daha fazla duymak istemiyorum

kapalı. Ve en büyük kardeşim ayakta dururken bana çarpacak kadar sarhoş olduğu için onu sakinleştirmem gerekiyor.

Bu, genellikle Miles'ta görülen sarhoşluk seviyesidir.

Vücutlarının senkronize bir şekilde bu kadar yavaş hareket etmesi komik. Lando ve beni burada bulmamaları için ettikleri duaları duyar gibiyim. Çok yazık.

"Oh, Majesteleri. Lord Burlington..." diye başlıyor soldaki, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. Sağdaki ise kendini çok daha çabuk toparlıyor.

James onu susturmak için elini kaldırıyor ve onun yerine bana konuşma fırsatı veriyor. Onların bol keseden özürlerini dinlemekle ilgilenmediğimi zaten biliyor ve onun da ilgilendiğini sanmıyorum. İnsanların ailem hakkında konuşmalarına ilk kez tanık olmuyorum, son da olmayacak.

"Kardeşlerim burada mı? Uçak boşaltıldı mı?"

Yüzlerindeki gerçek şaşkınlık ikizlere lanet okumama neden oldu.
Tekrar.

Tek bir iş. Tek bir işleri vardı, o da buraya Lando ve benden önce gelmek, uçağı süslediklerini bildiğim tüm ıvır zıvırı ortadan kaldırmak ve kimsenin haberi olmadan eski bej ihtişamına kavuşturmaktı.

"Hayır, lordum. Planlarda bir değişiklik olduğunu daha bu dakika öğrendik. Sizi bu kadar erken beklemiyorduk. Ancak pilotlar gemide kontrollerini yapıyorlar, yani kısa süre içinde yola çıkmaya hazır olacağız."

James'in gözleri sallanan Lando'dan bana dönüyor ve dudağını hafifçe büzüyor. "Lord Alex, bana beş dakika verin, uçağı boşaltacağız ve sonra sizi yerleştireceğiz. Kardeşlerinizin tahmini varış süresini öğreneceğim. Sanırım Lord Miles snowboardunu almak için geri döndü."

Gözlerimi deviriyorum ve saatimi kontrol ediyorum. Buraya gelmek ve organize olmak için iki saatin yeterli olduğunu düşünmüştüm. Telefonumu çıkarıp Hendricks'i arıyorum, ikisinden daha sorumluluk sahibi olanı, ama onu doğru ışıktaki yakalarsanız en iyi günlerde sadece bir şeritle. Gerçi bu muhtemelen baba olduğundan beri üzerinde parlayan sorumluluk yanılsamasından ibaret.

Lando yine bana çarptı. Telefon çalmadan telefonu kapatıyorum ve James'e dönüyorum.

Burlington ailesinin operasyon direktörü olarak, günlük hayatımızı yöneten ekibi denetliyor. Silahlı kuvvetlerde yirmi yıl görev yaptıktan sonra bize katıldı ve hiçbir zaman

Her şeyin askeri bir hassasiyetle yürütülmesini bekliyor. Eğer o giderse tüm ailemizin çökmesi kuvvetle muhtemel, bu yüzden çok uluslu bir CEO'nun maaşını alıyor, çünkü annemin en büyük korkusu James'in bir gün saçmalıklarımızdan bıktığına karar verip mantıklı bir şekilde gitmesi.

Son birkaç aydan sonra onu kesinlikle suçlayamazdım.

Son on iki saatten sonra, onu yüklü bir tazminat ve bir kasa viskiyle kendi yoluma gönderirdim.

Elimi omzuna vuruyorum. "Merak etme, yakında burada olurlar. Ben önden gidip uçağa bineceğim, onlar gelir gelmez yola çıkabiliriz."

"Evet, lordum." Ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. "Henüz uçağa binmediğimi belirtmeliyim..."

Cümlesinin bitiş şekli bana Hendricks ve Miles'in orada serbest bırakıldığını söylüyor.

Bana güç ver.

Lando'ya dönüyorum, güneş gözlüklerini kaldırıp hâlâ bilincinin yerinde olup olmadığını kontrol etme isteğime direniyorum. "James'le burada bekleyebilir misin?"

"Hayır."

İç çekiyorum, çünkü sormamam gerektiğini bilmeliydim. Aile uçağımızın bulunduğu hangara açılan büyük kapıdan geçerken Lando peşimden geliyor. Dar merdivenleri koşarak çıkmadan önce duruyorum, ayağım ilk basamağın üzerinde geziniyor ve tekrar deniyorum. "Lan, cidden, sadece burada bekle, olur mu?"

"O kulübede her ne varsa bugün daha da kötüye gitmeyecek," diye terslenerek yanımdan geçti.

Tam da korktuğum gibi girişte durdu ve yanında durana kadar üç dev adım atmam gerekti. Elimde değil. Kulübeyi gördüğüm anda içimden bir kahkaha yükseliyor. İkizler gerçekten kendilerini aşmışlardı.

Üzerinde *Too Late Now (Artık Çok Geç)* yazan devasa bir afiş uçağın enine boyuna kanepenin üzerine asılmış. Diğer tarafta da *R.I.P. Lando* yazan bir *pankart* asılı. Her masanın üzerinde horoz şeklinde beş devasa balon yüzüyor ve testis ağırlıkları ile aşağıya indiriliyor.

Her pencere panjuru Lando ve Caroline'ın şişirilmiş bir fotoğrafıyla kaplı, ancak yakından bakıldığında pek de iç açıcı değil. Özellikle de Caroline'ın birkaç yıl önce ailece çıktığımız bir kayak gezisinde neredeyse yüzüstü karın içine düştüğü fotoğraf.

Ondan sonra bir daha bize katılmayı reddetti.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, küçük bir nefes tutuyorum ve Lando'nun tepkisini görmek için yan gözle bakıyorum - ağzının sol tarafında neredeyse kıvrılan bir gülümseme olması muhtemel, ama bu sadece bir geçirme de olabilir.

Tüm bu boktan gün başladığından beri ilk kez güneş gözlüklerini çıkarıyor.

"Balayı öncesi bizi böyle mi karşılayacaklardı?" diye mırıldanıyor sonunda, bir horoz balonunu yolundan çekerken, balon geri sekip yüzüne çarpmaktan kıl payı kurtuluyor. Dudaklarından yavaş, sabit bir tıslama geçiyor. "Caroline kendini kaybederdi."

"Yapardı." Başımı sallıyorum ve Lando görmeden önce Miles'ın kendine özgü cızırtılı siyah yazısıyla üzerine *evlilik sözleşmesini imzaladığına sevindim* yazılmış bir peçete kapıyorum.

Artık bir önemi yok. En azından düğün yeminlerden önce iptal edildi.

Kulübenin etrafına baktığımda, Caroline bunu görseydi, muhtemelen boşanmak isteyeceğini hissediyorum. Hendricks ve Miles'ın tam olarak bunu planladığına şüphe yok.

Lando sabah giydiği takım elbisesinin ceketini çıkarıp karşısındaki sandalyeye fırlatıyor, ardından ayakkabılarını tekmeliyor ve havada uçarak masalardan birinin altına iniyor. Daha önce fark etmediğim göğüs şeklindeki yastığı alıp kanepeye uzanıyor, başının altına sıkıştırıyor ve güneş gözlüklerini takıyor.

Şu anda ona katılıp katılmamayı ya da ikizlere verdiğim işi yapmaya başlayıp başlamamayı tartışıyorum, ancak daha ne kadar kalacaklarını bilmiyorum ve fallik şekilli nesnelerin bolluğu arasında oturmak istemiyorum. Yine de bunları Noel süslerine her zaman tercih ederim.

R.I.P. pankartını çekip kapıdan içeri fırlatıyorum ve *Too Late Now*'a geri dönüyorum ama ayak sesleri ve kapı şingirtisi beni döndürüyor.

"Siz ikiniz nerelerdediniz?" Hendricks ve Miles hangara girerken, sanki dünya kadar zamanları varmış gibi onlara homurdanıyorum. Lando ve benim hâlâ üzerimizde olan penguen kıyafetlerini değiştirmeye yetecek kadar zamanları olduğu kesin. "Bizden önce burada olmanız gerekiyordu."

Tek yumurta ikizleri olan ve yakın aile dışındakiler tarafından birbirlerinden nadiren ayırt edilen Hendricks ve Miles, kendi başlarına bir kanundur.

Mevcut durumun da gösterdiği gibi kendi zamanlarında çalışıyorlar ve nadiren ayrı kalıyorlar. Sadece geçen yaz Hendricks'e oğlunun tam velayeti verildiğinde birlikte yaşamayı bıraktılar ve hemen hepimizin büyüdüğü Burlington Hall'a geri taşındılar. Miles'ın kulübesi -her ne kadar hala Burlington malikanesinde olsa da- bir çocuk yetiştirmek için yeterince uygun görülmemiştir.

Miles snowboardunu destekliyor. "Bize otuz dakika önceden haber verdin, biz de hepimize kıyafet almak için geri döndük. Sabah kıyafetleriyle gidemeyiz, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sana James'in kıyafetlerimizi alacağını söylemiştim. Ben Lando'yla birlikteydim ve bizi buradan olabildiğince çabuk çıkarmaya çalışıyordum, sizin de uçağı boşaltmanız gerekiyordu."

Miles, "Ama James snowboard'umun nerede olduğunu bilmiyordu," diye karşılık verince, taşıdığı tek şeyin snowboard olduğunu fark ediyorum. Başka bir şey getirdiğini gösteren hiçbir şey yok.

"Peki kıyafetlerimiz nerede?"

Hendricks başını eğiyor, ama bu dudağındaki eğlenmiş kıvrımı gizleyemiyor.

"Evet. Bu konuda-"

"İnanılmazsın." "Hey! Sana bir kapüşon aldım."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil." Miles sırtıyor. Onu her zaman beladan kurtaran sırtış, çünkü hiç kimse, ama *hiç* kimse buna karşı koyamaz. Şu anda bile, onu boğazlamak istediğimde, eğlenmenin boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyorum. "Lan nerede?"

Kulübeye doğru başımı salladım. "Ne kadar sarhoş?"

"Uçan siklerin komik olduğunu düşünecek kadar sarhoştum."

Hendricks yüksek sesle güler. "Bunun için sarhoş olmana gerek yok. Sikler her zaman komiktir."

Başımı sallıyorum ama başka bir şey ekleyemeden binanın ana kapıları tekrar açılıyor. James hangar boyunca yürüyor, sadece horoz balonlarından birini gördüğünde hızını bir saniyeliğine kesiyor ve ona geniş bir alan bırakıyor. İki kâhya ve ekibinden üç kişi de onu takip ediyor; spor kıyafet çantalarını, birkaç alışveriş torbasını ve dört takım kazağı taşıyorlar.

James çalışanlarından pek memnun olmayabilir, ancak kaçarak yarattığımız kaosu temizlemek için onu ve ekibini bırakıyoruz, bu yüzden iki saat önceden haber vererek mükemmel bir iş çıkardıklarını söyleyebilirim, özellikle de henüz öğle yemeği vakti bile olmadığı için.

"Lordlarım, siz hazır olduğunuzda biz de gitmeye hazırız. Uçuş yolu kaydedildi ve temizlendi."

"Harika iş. Yine günü kurtardın James." Hendricks bir elini James'in kalın omuzuna vurdu. "Hadi gidelim."

Üçümüz merdivenlerden yukarı çıktık. Lando koltuktaki pozisyonundan kıpırdamadı, sadece şimdi göğüs yastığına sarılıyor.

"Güzelmiş. İşe yarayacaklarını biliyordum." Miles kıkırdar.

"Lan, kalkış için oturman gerek." Onu sarsmaya çalışıyorum ama Lando bir kez uyudu mu ölüleri uyandırmak daha kolay oluyor ve bu yarım şişe viskiyi içmeden önce oluyor. "Lando. Oturur musun?"

İki kamarot mutfakta telaş içinde uçağı hazırlamaktadır. James son horoz balonunu da yeni çıkarmıştır ve kabin neredeyse normal görünmektedir.

Hâlâ en büyük kardeşimi uyandırmaya çalışıyorum. "Biri yardım etsin, olur mu?"

Hendricks Lando'nun arkasına geçip onu koltuk altlarından kaldırmaya hazırlanırken Lando birden ayağa fırlar.

"Lan, nasılsın?" diye soruyor sessizce.

Lando kulübenin etrafına bakar. Yüzünde nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini merak ediyormuş gibi bir ifade beliriyor. Bir şekilde ayağa kalkmayı başarıyor ama bu, koltuklardan birine düşmeden önce bir bebeğin ilk adımlarını izlemesine benziyor.

"Lando?"

"Evleniyor olmam gerekiyordu ama onun yerine üç küçük kardeşimle birlikte uçtayım."

"Bana çok iyi bir plan değişikliği gibi geldi."

Elimden geldiğince sert bir bakışla Miles'ı sıkıştırıyorum ve Lando'nun yanındaki koltuğa oturuyorum. "Milo..."

"Üzgünüm..." diye cevap veriyor, sesi hiç de üzgün gelmiyor, "ama şanslı bir kaçış yaşadınız. Bunu hepimiz biliyoruz, sen de biliyorsun."

"Miles, biraz ara ver. Sadece bugünlük, tamam mı?"

James kabine yeniden girerken, "Majesteleri, lordlarım, her şey hazır," diye anons eder. "Bavullarınız arkada. Aspen havaalanına vardığınızda bir araba sizi bekliyor olacak."

Bay Williams'ın ekibiyle birlikte - ev açık ve sizin için hazır olacak. Garajda da emrinize amade bir araba var."

Ona gülümsüyorum; bu adamın yapamayacağı hiçbir şey yok. "Teşekkürler James," diye haykırıyor herkes, yüzüstü yatan Lando hariç göğüs yastığında.

"Son bir şey daha lordum. Basın ofisi sizin için bir basın açıklaması hazırladı..." Kolunun altına sıkıştırdığı kalın deri dosyayı açıyor ve bana bir kağıt parçası uzatıyor. "Belki de" - Lando'nun kafasına bakıyor - "bunu imzalayabilirsin?"

Üzerini taradım.

On birinci Oxfordshire Dükü Orlando Burlington ve Caroline Montegue üzümlere karar verdiler... falan filan... birbirlerine sevgi ve destek... falan filan... herkese teşekkür ediyorlar... falan filan...

"Teşekkürler James, bana iyi göründü." Ona geri veriyorum. "Seni bütün bu pisliklerle baş başa bıraktığımız için üzgünüm."

"Artı, Clemmie ve annem," diye mırıldanıyor Miles.

"En iyi yaptığım şey bu." James "Bir hafta sonra görüşürüz" diyerek kulübeden çıkmadan önce içtenlikle gülümsüyor.

Beş dakika süren güvenlik kontrolleri ve taksi işlemlerinin ardından ön tekerlekler pistten kalkıyor. Londra'nın gri bulutları arasından hızla geçerken rahat bir nefes alıyoruz, ta ki uçak dışında nerede olduğumuzu söylemek imkansız hale gelene kadar, karmaşayı geride bırakıyoruz.

"Tamam." Miles ellerini birbirine vurur. "Hepimizin bir içkiye ihtiyacı var, sonra siz ikiniz Hendricks ve bana neden gördüğüm en seksi nedimelerin yanında koridorda yürümek yerine Manş Denizi üzerinde bir uçakta olduğumuzu açıklayacaksınız."

"Olayların bu şekilde gelişmesi bizi rahatlatmadı değil."

Hendricks'i onaylarcasına başımı sallıyorum, sonra gözlerim Lando'ya ve tekrar açıklama bekleyen ikizlere kayıyor. Aile grup sohbetine gönderdiğim, düğünün iptal olduğunu ve bizimle uçakta buluşmalarını söyleyen mesaja kardeşlerimin *sorgusuz sualsiz* cevap vermelerinden dolayı aniden minnettarlıkla doluyorum.

"Önce içkiler."

Hendricks, Lando'nun başını kaldırına kadar tek seçebildiğimiz saçlarını karıştırarak, "Belki de düğün için o kadar büyük bir tane değildir," diye mırıldanıyor.

Güneş gözlüklerini kaldırdığında, eskiden Burlington mavisini olan kan çanağına dönmüş gözleriyle karşılaşırız; öfke ve acı

hepimiz için hissedilebilir. "Bakın," diye mırıldandı, "her şeye b a ş l a m a d a n önce bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim, beni oradan çıkardığınız için teşekkür ederim."

Miles oturduğu yerden fırlıyor ve onu kucaklıyor. Ne kadar sinir bozucu olsa da, küçük kardeşimiz yörüngesindeki herkese karşı çok yumuşaktır ve gözyaşları onun kriptonitidir. "Sorun yok, Lan, yanındayız."

"Teşekkürler Milo. Minnettarım."

Görevliler içkileri getirip ihtiyaç duyulan atıştırma malzemelerini dağıttığında Lando'nun durumu biraz daha kötü görünüyordu.

"Lan? Başlamak ister misin?"

Kabinde sadece dördümüz kalana kadar bekliyor ve bardağı dudaklarına götürüyor, ancak içmeden tekrar yere bırakıyor.

"Dün gece, Caroline'ın düğünden önce kaldığı Bluebell Cottage'a gittim. Onu son bir kez görmek istedim..." Bu kez bardağını eline aldığı anda, içindekileri hiç irkilmeden bir dikişte içiyor. "Onu biriyle sevişirken buldum."

Tepki vermeleri için ikizleri izliyorum, çünkü bir şey bekliyorum, *herhangi bir* şey, ama orada pasif bir şekilde oturuyorlar ve Hendricks'in Miles'a yan gözle baktığını yakaladığıma eminim, ama gözümü kırpyorum ve o yine Lando'ya bakıyor.

"Onlara kim olduğunu söyle," diyorum sessizce. "Jeremy."

"Jeremy?" diye tükürür Miles. "Jeremy Glenroths mu?" Başımı salladım.

"Ne oluyor lan?! Lando!" diye senkronize bir şekilde bağırıyorlar.

Aslında beklediğim tepki buydu, Lando olağandışı bir şey fark etmedi. Çok sarhoş, nişanlısını ve en iyi arkadaşını yatakta bulduğundan beri giderek daha da sarhoş oluyor. Ya da daha doğrusu, duvara yaslanmış.

"Bir dakika," diye araya giriyor Hendricks, Miles oraya varmadan önce. "Eğer bu dün gece olduysa, neden şimdi uçaktayız? Neden şimdi öğreniyoruz?"

Saatime baktım. "Çünkü bunu yaklaşık dört saat önce öğrendim. Sabah gezintisi için buluşuyorduk ve onu Thunder'ın ahırında bu halde buldum. Sarhoş ve tamamen giyinik."

Miles'in bakışları benden Lando'ya gidip gelirken bir şey kafasına dank ediyor. Ağzı düştü. "Bana hâlâ onunla evleneceğini söyleme sakın?"

Lando boş bardağına bakıyor, parmaklarının arasında çevirip duruyor.

"Lan!?"

"Ne yapmam gerekiyordu?" Lando hırlıyor ama bu daha çok bulamaç gibi bir hırlama. Yumruğunu sıkıyor, parmak eklemlerindeki kesik ve silik morlukların altını çiziyor. "Tüm ülke bu düğünü izliyor."

"Um... onunla evlenmem." Miles sanki bu kadar kolaymış gibi gözlerini bulutlara doğru yuvarlıyor. "Kaç kişinin izlediği kimin umurunda?"

"Gerçek bir küçük kardeş gibi konuştun."

Miles, Lando'ya dük olarak sorumluluklarının onu çok ağırlaştırdığını, Caroline'la bu karmaşaya en başta bunun sebep olduğunu söyleyemeden, Hendricks bir eliyle ağzını kapatır. Çünkü Miles'in sorumluluğun ne demek olduğunu bilmediği, Lando'nun ise kışına bir sopa soktuğu bu tartışmayı bir kez duyduysak, bin kez de duymuşuzdur.

"Peki ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Ona Caroline'la evlenemeyeceğini söyledim. Ve bazı telefon görüşmeleri yaptım."

Olayların çok kaba bir özeti. Ama şu anda Lando'yu ahırın duvarına yaslanmış ve en sevdiği atına gevezelik ederken nasıl bulduğumu anlatacak enerjim yok. Ne dediğini anlamam bir saatimi almasaydı daha erken ayrılabilirdik.

"Annem ve Clemmie tüm hikayeyi biliyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Lando ayılınca onlara söyleriz. Sadece düğünün iptal olduğunu biliyorlar. Annemi gördün mü?"

Hendricks, "Snowboard'u almak için geri döndüğümüzde gördük," diyor.

"Ve..."

Hendricks'in ağzı gülmemek için kendini zor tuttuğu o şeyi yapıyor. "Bence büyükannemin yüzüğüyle evlenme teklif etmediğin için rahatladı."

Lando bile buna gülümsüyor, o sırada bunu komik bulmuyordu, çünkü Caroline *yeni* bir *elmas* istiyordu, tozlu eski bir taş değil,

Bir zamanlar Anne Boleyn'e ait olan paha biçilmez, yedi karatlık, antik kesim bir elmas yüzük olup olmadığına bakmaksızın. Aslında Caroline için neredeyse üzüleceğim. *Neredeyse*, çünkü Oxfordshire Düşesi gerçekte ne olduğunu öğrendiğinde, onun gazabıyla başa çıkmak zorunda kalacak.

Kafa kesmek hâlâ bir şey olsaydı, Caroline doğruca giyotine götürülürdü. Tıpkı yüzüğün asıl sahibinin yaptığı gibi.

Lando bunu hissetmiş gibi, minnettar ama ciddi bir ifadeyle bana dönüyor. "Peki, plan nedir o zaman?"

"Bir iyilik istedim. Murray Williams Aspen'deki evini bir haftalığına bize ödünç verdi," diye cevap veriyorum, en iyi arkadaşlarımdan birinden bahsederek. "Yeni yağmış karla kafamızı dağıtacağız."

"Kayağa mı gidiyoruz?"

Lando'nun yüzündeki minnettarlık ifadesini görünce kalbim sıkışıyor. O bakış bana, onu İngiltere'den çıkarmak için ne kadar çaresiz olduğumu bildiğini söylüyor. Noel'den önce asla kayak yapmam. Çok fazla Noel havası var. Ona, bizi ülkeden çıkarıp uzak bir sığınağa götürme telaşıyla, Noel'den kaçınmak istiyorsanız Aspen'in gidilecek yer olmadığını unuttuğumu söyleyecek yüreğim yok. Artık çok geç.

"Al..." diye fısıldıyor ve gözyaşı yumağını boğazıma geri itiyorum, neyse ki Miles yumruğunu havaya kaldırdığında o an kayboluyor.

"Sabırsızlanıyorum. Aspen'e bayılıyorum ve Noel öncesi kayak yapmaya bayılıyorum. Belki biraz kar polosu da yaparım." Meraklı bir kaş hareketiyle başını bana doğru eğiyor. "Al, bu yılın bu zamanlarında her zamanki gibi sefil bir Grinch olmayacağın anlamına mı geliyor?"

Kabin içindeki sıcaklık önemli ölçüde düşüyor, ya da sadece bana öyle geliyor olabilir.

"Mutsuz değilim, sadece Aralık ayından nefret ediyorum."

Miles bana gereksiz yere "Babam Aralık ayını severdi," diye hatırlatıyor. "*Biliyorum*."

"Böyle olmandan nefret ederdi." "Yeter, Miles!" Lando neredeyse bağırıyor.

Akıllıca, Miles sessiz kalıyor. Babamızın Noel'e olan sevgisinden ilk kez bahsetmiyor, son da olmayacak. Ama bugün kesinlikle bunu duymak istemiyorum. Hiç istemediğimden değil.

Hendricks sanki ruh halimin kötüleştiğini hissetmiş gibi ellerini masaya vuruyor. "Burlington kardeşler yine bir arada. Bu haftanın

harika olacak."

"Sabırsızlanıyorum. Aspen kendini neye bulaştırdığının farkında değil," diye ekliyor Miles, uçak kalın bir bulutun içinde sallanmaya başladığında ve Lando koltuğundan fırladığında.

"Hasta olacağım."

Öğürme sesi yankılanmadan önce tuvalete ulaşıyor, ki bunu muhtemelen -Noel olsun olmasın, düğün iptal olsun olmasın- bu yolculuğun tam bir felaket olmayacağına dair bir işaret olarak kabul etmeliyim.

Haven

I The Old Saloon'un kapılarını iterek geçiyoruz, kapılar ironik bir şekilde çok ağır, ama Joe bunun turistleri dışarıda tutmak için olduğunu söylüyor.

Bunu yapmakta çok başarılı olduğundan ya da yapmak *istediğinden* değil. Huysuz gibi davranmayı seviyor ama aslında barının bu kadar çok sevilmesini seviyor çünkü Aspen'e yeterince gittiyseniz, Old Saloon'un kayak sonrası için en iyi yerlerden biri olduğunu bilirsiniz.

Condé Nast Traveler bir keresinde burayı *gizli bir mücevher* olarak nitelendirmişti.

Joe bunun sebebinin tüm Avrupalıların televizyonda çok fazla Amerikan kovboy programı izlemesi ve eski zamanların Amerika'sını deneyimlemek istemesi olduğunu düşünüyor. Karısının *eggnog'u* yüzünden olduğunu *biliyorum* - bir kez tattığınızda daha fazlası için geri gelmemeniz mümkün değil. Gizli tarifi nedeniyle buralarda meşhur olan bu içeceğin içine ne koyduğunu kimse bilmiyor, Joe bile, ama tüm hastalıkları iyileştirdiğine yemin ediyor ve ben aksini gösteren hiçbir şey görmedim.

Ateşlenmek-Martha'nın *eggnog'u*. Sinüs enfeksiyonu, baş ağrısı, titreme -Martha'nın *eggnog'u*. Bugün yamaçlara çıkmak istemiyor musun? İçine biraz *eggnog* koy ve kayaklarını tak.

Benim teorime göre, içinde kibriti çok yakın tutarsanız şenlik ateşi yakmaya yetecek kadar burbon var, bu nedenle bir bardak ve elli metre yarıçapındaki tüm mikroplar dumanlar tarafından öldürülür. Ama hey, bu sadece benim.

Buranın yerlilerinin çoğu içkiyi matarayla dağa çıkarır. En azından sağ salım inemezseniz, fark edemeyecek kadar sarhoş olursunuz.

Dışarıda yağan kardan silkinerek ceketimi girişteki askıya asıyorum ve etrafa bakıyorum. Ortadaki ızgarada yanan ateş, pencereleri buğulandıracak kadar sıcaklık yaratıyor. Çok kalabalık. Neredeyse her masa kayak kıyafetlerinin çeşitli aşamalarındaki müşterilerle dolu - rahat trikolar, kalın ceketler, kürklü çizmeler - hepsi *para, para, para* diye bağırıyor.

Çünkü Aspen böyle bir yer. Çoğu insan için.

"Haven!" Joe, fark edilmemeyi umarak barın önünden gizlice geçerken Noel rock 'n' roll'unun ve ağır konuşmaların arasından bağırıyor. "Saat kaç dedin?"

Lanet olsun.

"Um...beş?" Saatin kaç olduğunu ve neden kızgın bir ifade takındığını çok iyi bilerek cevap veriyorum. Her zamankinden daha da fazla, ama ciddiye aldığımdan değil. Joe'nun havlaması ısırmasından çok daha kötü.

"Evet. Beş. Peki nasıl oluyor da seni ilk kez bugün görüyorum?"

İçkilerini alan bir grup adamın barın ortasında bıraktığı boşluğa geçip tezgâhın üzerine eğildim.

"Bugün bankaya gitmem gerektiğini biliyorsun. Öğle yemeği için zamanım olmadı, özür dilerim."

Yüzü yumuşuyor ve gür kaşlarından biri havaya kalkıyor, beni izliyor, elim tezgahın altında körü körüne hareket ediyor, her zaman burada olduğunu bildiğim baharatlı kraker kavanozunu bulmaya çalışıyorum. Ama orada değil.

"Bunları mı arıyorsun?" diye soruyor, arkasındaki raftan kayıp kavanozu çıkarıp pürüzsüz ahşap barın üstünden bekleyen ellerime doğru kaydırıyor.

Utangaç bir şekilde sırtıyorum ve üstünü açıyorum. Tıpkı eggnog gibi, bu krakerler de Martha'nın sırrı ve tartışmasız daha bağımlılık yapıcı. Aslında, belki *de* içlerinde çatlak vardır. O kadar bağımlılık yapıyorlar. Muhtemelen sormamak en iyisi.

Bana bakıyor, ağzıma bir avuç atmamı izliyor. "Sakın bana bütün gün yediğin ilk şeyin bu olduğunu söyleme?"

Başımı sallıyorum, çünkü bu doğru. Bugün yemek yedim. Tarçınlı çörek yedim, ardından da kırdığım zencefilli çörek evini yedim.

Pek besleyici bir kahvaltı sayılmaz ama öğle yemeği de dahil olmak üzere başka bir şey için vaktim olmadı, ki bugün hariç her gün mutlaka burada yiyorum. Joe'nun bana inandığından emin değilim, çünkü krakerleri o kadar hızlı mideye indiriyorum ki kenarlarına bile dokunmuyorlar.

"Saylor'la birlikte masada bekleyen bir tavuk şnitzel var. Ama Martha'yı görürsen ona öğle yemeğinde yediğini söyle." Göz kırpıyor. "Yoksa seni doğru dürüst beslemediğimi bir daha asla duymayacağım. Yetişkin bir kadın olmadığından değil."

Yanağından öpebilmek için barı itiyorum. "Seni seviyorum Joe." "Git ve bir şeyler ye."

Kalabalığın arasından geçip, salonun garsonlarından Mike'ın taşıdığı boş bardaklarla dolu devasa tepsinin altından geçerken, köşede her zamanki masamızda oturan en iyi arkadaşımı görüyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

"Selam." Onun karşısındaki kabin koltuğuna çöküyorum, başımı pelüş deri koltuğa yaslıyorum ve sonunda günün yorgunluğunun üzerime çökmesine izin veriyorum.

Muhtemelen öğle yemeği yemeliydim.

"Bitkin görünüyorsun." Saylor bariz olanı işaret ediyor.

"Öyleyim."

"Ee, ne oldu? Nasıl gitti?" diye soruyor, ancak otuz saniye sonra elinde benim öğle yemeğim olduğunu beş saat geç öğrendiğim bir tabakla geri dönüyor. "Gelir gelmez bunu yediğinden emin olmak için talimat aldım."

Görüntüsü bile ağzımı sulandırıyor. İncecik ekmek kırıntılı tavuk ve dev bir patates püresi yığını bana bakıyor. Çatalımı yeterince hızlı alamıyorum.

"Omigawdsohungry," diye geveleyerek ilk lokmayı yuttuktan sonra ikinci lokmaya geçiyorum. "Dyoueat?"

Saylor az önce ne söylediğimi anlamaya çalışırken gözlerini kırıştırıyor.

"Yemek yedin mi?" İçime çektiğim iki kocaman lokmayı durulamak için benim olduğunu tahmin ettiğim bir bardak suyu elime alarak soruyorum.

"Oturduğumda buradaydı."

İçimden kopan çığlığı durdurmayı başardım ama Saylor'un *sırtısını* durduramadım.

"Şaka yapıyorum. Bu senin. Benim tarafımdan taze dolduruldu ve evet, *bir saat önce* buraya geldiğimde yedim." Kaşları dikkatle kalkıyor, çünkü benim de bir saat önce burada olmam gerekiyordu.

"Özür dilerim-"

"Sorun değil, bana ziyarete gelen güzelleri inceleme şansı verdi. Bu gece burada çok iyileri var." Bar ve müşterilerle ilgili değerlendirmesini bitirip bana döndü. "Artık Aralık ayındayız ve bence biraz eğlenmeye başlamalıyız. Bu Noel'de kesinlikle bir ya da iki kaçamağa ihtiyacın var."

Ağzım cevap veremeyecek kadar dolu, Saylor da bunu bir işaret olarak kabul ediyor.

"Yazın o adamdan beri kimseyle seks yapmadın, değil mi? Cadılar Bayramı'ndan beri kimseyle takılmadım. Bunu düzeltmeliyiz Havey, çok uzun zaman oldu. Bu tatili unutulmaz kılalım."

"Eğlence için zamanım yok." Bir çatal dolusu patates püresi alıyorum.

"Bu doğru değil..."

"Hey, günüm hakkında bir şeyler duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Öne doğru oturarak kot pantolonumun arkasına sıkıştırdığım rulo halindeki dosyayı çıkarıyorum. Saylor onu alıyor ve gün boyunca yanımda taşıdığım kalın kağıt tomarını çıkarıyor. Hepsi farklı

Hepsi bir şekilde benim hayatımla ilgili ve *hepsi* de bana doğru olabileceğine inanamayacak kadar gergin olduğum şeyleri söyleyen belgeler.

Hayatımın son dört yılındaki felaket neredeyse sona erdi ve yeniden inşa etmeye başlayabilirim. Ya da sadece *başlayabilirim*.

"Toplantılar nasıl geçti?"

"Umduğum kadar iyi." Omuz silkiyorum.

"Ve iş-"

"Kalan borç ödendiğinde tamamen benim olacak." "Şiiit." Tıslıyor, sesli harfleri uzuyor çünkü Saylor

Ayrıca orada olduğuma inanamıyorum.

Bu kasabadaki herkes babamın öldüğünü biliyor. Sadece Saylor, Joe ve Martha, o zamandan beri dört yıldır kıcımlı yırtmamın nedeninin, bana bıraktığı ve sigortanın karşılamadığı altmış binden fazla tıbbi masrafı ödemek olduğunu biliyor.

Param *yoktu*.

Alışkanlığımın dışında, barın yan tarafında uzanan fotoğraf duvarına bakıyorum ve babamın kolunu en iyi arkadaşı Joe'ya doladığı fotoğrafa odaklanıyorum. Yeterince yaklaşırsanız, uzak arka planda, yeni dikilmiş fidanların yanında on yaşındaki beni seçebilirsiniz.

Kış aylarında babam Wyatt Wylder, en büyük ve en iyi Noel ağacını istediğinizde başvurduğunuz kişiydi. Ulusal ormanla sınırı olan arazimizde yetişen ağaçlar sayesinde bölgedeki otel ve restoranlara, ayrıca tüm yerel kayak evlerine ve tatil misafirleri için hazırlanan özel evlere tedarik sağlıyordu. Ayrıca annemin açtığı, Noel'de dekorasyon için ihtiyacınız olan her şeyi ve ağacı satın alabileceğiniz bir ağaç mağazamız -evet, mağazamız- vardı.

Yaz aylarında da daha az meşgul değildi.

Kış boyunca kesilen tüm ağaçlar, sonraki yıllarda dikilecek ve yetiştirilecek yeni fidanlar için yol açtı. En yoğun aylarda, arazimizin kenarındaki Rocky Dağları silsilesinin düz bir uzantısı olan Talisker Zirvesi'ne rehberli geziler düzenlerdi. Kamp ateşi yakmak ve yıldızları seyretmek için mükemmel bir ortamdı; buradan Colorado'nun kilometrelerce uzanan dağlarını ve Aspen'in çok aşağıdaki vadisini görebilirdiniz. Konuşur, konuşur, eski Aspen'den, kasabanın büyüünden ve yeterince dikkatli bakarsanız hala gümüş bulabileceğinizden bahsederdi.

Babamın hasta olduğunu ilk kez beş yıl önce fark ettim. O kadar erken kalkmıyordu, daha kolay yoruluyordu ve ağaçları kesmesi daha uzun sürüyordu. Meğer bundan çok daha fazlasını biliyormuş. Hastalandığını biliyordu ve elinden geldiğince yardım istemek yerine, çok geç olana kadar beni koruması gerektiğine karar verdi. Bunu düşündüğümde hala kanım kaynıyor. Annemin ölümünden kısa bir süre sonra daha fazla kötü haberle başa çıkamayacağımı düşündüğü için birlikte kaybettiğimiz onca zamanı düşünüyorum.

Sonuç? Vefat ettikten sonra, kendi bakımını azaltarak annemin tıbbi faturalarını hokkabazlık yaptığını keşfettim ve tek akrabası olarak, hayat sigortası ödendiğinde, açığı kapatmak bana kaldı.

Babam ölene kadar fark etmediğim bir şey de, küçük arazimizin ne kadar imrenilen bir yer olduğuydu. Yedi yüz dönümlük birinci sınıf Aspen gayrimenkulü. Akbabalar etrafımızda dolaşıp büyük paralar teklif ediyorlardı ama faturaları nasıl ödeyeceğimi düşünüp ağlayarak uyuduğumda bile çiftliği asla satamayacağımı biliyordum. Hayattayken satmadıysa, öldükten sonra da satmamın imkanı yoktu.

Babam evi sıfırdan inşa etmişti. Doğduğum yerdi. Annemin küllerinin, Newfoundland'ımız Bay Frosty'nin gömülü olduğu ağacın yanına serildiği yerdi. Benim geçmişimdi. Yirmi beş yılın tamamı ve eğer biriyle tanışırsam ve bir çocuğum olursa, onun da aynı deneyimle büyümesini isterdim.

Bir mucize eseri, onu elimde tutmuştum.

Dört kış ağaç sattım. Dört yaz boyunca her gün turistleri kampa götürdüm ve bahşişlerimi biriktirdim. Akşamları garsonluk yapmanın ve Aspen'in ünlü pastanesinin tezgahında çalışıp kayak öncesi sabah kalabalığına kahve servisi yapmanın yanı sıra, neredeyse her şeyi ödedim.

Önümdeki masanın üzerinde duran kağıt yığını bunun kanıtı.

Günümü banka müdürü, sigorta temsilcileri ve ipotekçi ile yaptığım toplantılarda geçirdim ve hepsi de bana aynı şeyi söyledi.

"Ödemem gereken yedi bin dolar kaldı. Ve bu tatilde birkaç iyi masa alırsam bunu sadece bahşişlerden bile kazanabilirim." Aspen'in müşterileri hiç değilse cömert.

"Ve sonra Wylder Ranch, Haven'ın Bütünsel Yoga İnzivası ya da adını her ne koyuyorsak o mu olacak?"

Kıkırdıyorum, suyu elime alıyorum, daha güçlü bir şey olmasını diliyorum. Daha sert bir şeye ihtiyacım var. "Hayır, sanırım her zaman Wylder Çiftliği olacak. En azından tatillerde."

"Ama yaz için yoga?"

"Nasıl gideceğini göreceğiz." Omuz silkiyorum. "Bir felaket olabilir."

İki yıl önce bir bayanı Talisker Summit'e götürmüştüm. Hafta içi sakin bir geziydi, sadece o ve ben. Yoga ve pilates stüdyolarının sahibi olduğu Los Angeles'tan gelmişti. Düz bir zemine ulaşır ulaşmaz yoga matını serdi ve bunun o güne kadar gördüğü en güzel manzara olduğunu söyledi.

Yerde ona katıldım ve bana bir alıştırtma boyunca rehberlik etti.

Dürüstçe söyleyebilirim ki, daha sonra orada oturup vadiye baktığımda, iki yıllık stres ve keder üzerimden kalktı. Tam iki saat boyunca ağladım.

Profesyonel mi? Kesinlikle değil.

Ama dönüş yolunda, hanımefendi orada yoga inzivaları düzenlemekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Özellikle de *onun inzivalarını*. Mükemmel bir yer olduğunu söylemişti. Cep telefonu çekmiyor. Rahatsızlık yok. Sadece yeryüzü, gökyüzü ve bir sürü yıldız.

Bana kartvizitini bırakmıştı ve ben de bir yıl boyunca her gün kartvizitine baktım ve sonunda onu arayıp inzivanın neler içerdiğini sormaya karar verdim. Uzun lafın kısıası, bu yaz Wylder Ranch ilk yoga hafta sonuna ev sahipliği yapıyor.

"Bence yogacılar felaket yaşamak için fazla rahatlar," diye karşılık verdi Saylor. Ve eğer belli olmadıysa, Saylor Anderson kendi hayatımı yaşamamı sağlayacak her türlü planın büyük bir destekçisi.

"Tamam, sudan daha fazlasına ihtiyacım var." Ayağa kalkıyorum, boş tabağımı alıp mutfığa gidiyorum. "Bira ya da eggnog ister misin?"

"Bira. Yoksa beni yerden kaldırırsın." "Hafif." Sırıyorum.

"Evet, beni bu yüzden seviyorsun."

"Evet, evet," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Mutfaktakilere hızlıca bir merhaba dedikten ve sıcak tavalardan bir kızartma çaldıktan sonra bara doğru ilerliyorum. Oturduğum otuz dakika içinde bile o kadar kalabalık ki boş masa kalmamış. Bilardo masasının bulunduğu barın sol tarafındaki boşluk da dolu. Hava ısınıyor. Terletici bir sıcak.

Kazağımı çıkarırken müzik kutusunun yanında duran bir adam fark ediyorum, sanki son çeyreğini yemiş gibi bakıyor ve yemin ederim tekmelemek üzere. Ama oraya gitmeme neden olan şey bu değil, çünkü o lanet olası müzik kutusunun düzenli olarak tekmelenmesi gerekiyor.

Hayır, hanımefendi.

Bunu yapan düşük belli siyah kot pantolon. Kalın kalçaları ve sıkı, yuvarlak bir popoyu kucaklayan ve bağcıklarının sarkma şekline bakılırsa aceleyle giyilmiş gibi görünen bir çift yıpranmış deri kahverengi botun içine sokulmuş olanlar. Ayrıca giydiği sıcacık örgü kazak da buranın gayri resmi üniforması, ama bu kazağa uzanıp dokunmak istiyorum. Bakalım görüldüğü kadar yumuşak ve rahat mı, geniş bir sırta ve daha da geniş omuzlara gerilmiş.

Aspen müşterilerinin özeti gibi ama aynı zamanda buradaki diğer herkesten o kadar farklı ki gözümü alamıyorum. İki elini açık kahverengi saçlarında gezdiriyor ve saç uçlarını çekiştirme şekli adımlarımı hızlandırmama neden oluyor.

"Orada iyi misin?"

Tüm çekirdeğim sıkıştı. Masmavi gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor ve sonra önündeki ikrama dönüyor. Sol eli müzik kutusunun kenarlarını kavıyor ve kenarlarda yanıp sönen neon ışığı serçe parmağında eğri duran büyük altın mühür yüzüğünü yakalıyor.

Yumruklarımı sıkıyor ve onu düzeltme dürtümle savaşıyorum. Ya da parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Tanrım. Saylor haklıydı. Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu.

"Hepsi Noel müziği."

Duraksadım, çünkü *bunu* söylemesini beklemiyordum, çünkü Noel'deyiz. Ayrıca kesinlikle Amerikan olmayan aksanını da beklemiyordum. Gerçi Ralph Lauren'in "mükemmel İngiliz" reklamından fırlamış gibi görüldüğü düşünülürse çok da şaşırmamam gerekirdi.

"Bugün tatil. Ne istiyorsun? Slipknot mu?"

Kalın, çakıllı bir kahkaha atıyor ve yanaklarını kaplayan hafif beşlik gölgenin arasından derin gamzelerin çıktığını görüyorum. *Vay be.* Bu adam önden de kışının gösterdiği kadar ateşli.

"Tanrım, hayır..." diye başlar, sonra durur. "Bekle, hayranı değilsin, değil mi? Kendime bir çukur kazıp sana hakaret edecek değilim ya?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Benim zevkime göre biraz bağırıyorlar."

"Oh iyi, ben de." Müzik kutusuna geri döner ve sayfalar titreşirken oflar. "Lanet olası Noel."

"Festival müziği ya da Slipknot peşinde olmadığınıza göre, ne arıyorsunuz?"

"Kelimenin tam anlamıyla, başka her şey."

Söylediği her kelimeye kilitlendiğini fark ediyorum çünkü en sıkıcı kelimeler bile, örneğin *kelimenin* tam anlamıyla -T'nin patlaması- onun dolgun dudaklarından döküldüğünde kulağa inanılmaz geliyor.

LIT-RALeee.

Üzerine salyalarımı akıtmadan önce ağzımı kapatıyorum ve kimsenin bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Yanına geçip, Joe'nun yılın diğer on bir ayında kullandığı müzik seçimini getiren kodu giriyorum ve ihtiyacım olanı bulana kadar göz gezdiriyorum.

"Korkarım size sadece Michael Bublé'yi sunabilirim. Ama Joe da dahil olmak üzere buradaki çoğu insanın değiştirildiğini fark etmeyeceği kadar yeterli."

"Mükemmel, Michael Bublé ile yaşayabilirim. Çok teşekkür ederim." Seksi kız dişlek, neredeyse kalp durduran, beyaz bir gülümseme yayıyor. Ve gözlerim yine o gamzelere odaklanıyor. "Ama Joe kim?"

"Buranın sahibi o." Joe'nun şu anda Mike'a bir şeyler bağırdığı bara doğru başımı sallıyorum. "Ve Noel'i *seviyor*."

Hottie uzun işaret parmağını burnunun kenarına vuruyor. "Anladım, bu bizim küçük sırrımız olarak kalacak."

İstediğim gibi aval aval bakmak yerine gülümsemeyi başarabiliyorum.

Evet. Gerçekten seks yapmam lazım.

Ailemin borçlarını ödemek için çalıştığım dört yıl bana kendime ayıracak çok az zaman bıraktı. Çoğunlukla her gece bitkin bir halde yatağıma uzanıyorum, ara sıra başucumdaki çekmeceye uzanıp pilli arkadaşlarımdan birini alıyorum, eğer henüz uykuya dalmamışsam. Randevulaşacak vaktim yok, ama ara sıra bir turistle takıldığım oluyor, çünkü kolay ve duygular araya girmiyor.

Ama Saylor'un da hatırlattığı gibi, bunu da yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Bu yüzden ağzımda tükürük birikiyor ve göz kırpmak için kendimi zorluyorum.

Sadece karşımdaki adam hayatımda gördüğüm en seksi erkek olduğu için değil. Aspen ateşli erkeklerle dolu, özellikle de bu zamanda.

Açılmayı bekleyen bir hediye gibi kablo örgülere sarıldıkları yılın.

"Teşekkür ederim." Bu sefer gerçekten utanç verici bir şey yapmadan önce uzaklaşmak için kendimi zorluyorum.

"Hayır, beni ihtiyacım olandan daha uzun süre Noel müziği dinlemekten kurtardığın için teşekkür ederim."

Bir adım daha geri. İşte, *bu* çok daha güvenli bir mesafe. "Bir şey değil."

"Müzik kutusu numarasını ve sahibi Joe'yu bildiğine göre buralısın sanırım. Buradayken ne yapabileceğime dair bir önerin var mı?"

"Evet, eggnog'u mutlaka deneyin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Alexander

Chapter 3

T *lanet* olası eggnog.
İnliyorum, dilimi ağzımın çatısından çıkarıyorum ve bir şekilde kendimi yatağın kenarına yuvarlamayı başarıyorum. Su olduğunu biliyorum.

Hidrasyon. Hidrasyona ihtiyacım var. Bardağın tamamını yutarak kendimi dirseğimin üzerinde yukarı itiyorum ve tam oturma pozisyonuna geçiyorum. Beynim kafatasımın içinde sert bir vuruş yapıyor, sonra duruyor.

Saatin kaç olduğunu Tanrı bilir.

Vücudum saatin kaç olduğunu *sanıyor* Tanrı bilir.

Büyük perdelerin arasından loş ışık parçaları görünüyor, yani sabaha yakın olmalı, ama tek ipucu bu. Başımı çevirmeye cesaret ediyorum ve kendimi acının saldırısına hazırlıyorum. Her an gelebilir.

Beynim kafatasımdan kaçmaya çalışırken tüm vücudum kendi içine kıvrılıyor ama başarılı olamıyor. Ciğerlerim şok içinde sıkışıyor, nefesim boğazımda bir yerde sıkışıp kalıyor ve içimi kavuran dayanılmaz acıyı yaşıyor.

Bir daha *asla* içmeyeceğim.

Bunu her akşamdan kalma olduğumda söyleyebilirim. Ama bu sefer ciddiylim. Eggnog da ne ki zaten? *Siktiğimin* eggnog'u.

Hâlâ etrafıma odaklanmaya çalışıyordum ki nihayet yan masadaki telefonumun yanında duran saatimi fark ettim. Sabah 7. Yani eve döndüğümde öğle yemeğinden sonra. Bu beni telefonuma uzanmaktan alıkoymaya yetiyor, çünkü onu açacağımı çok iyi biliyorum

İngiltere'den kaçmakla ilgili mesaj yağmuruna tutuldum ve bununla uğraşamayacak kadar akşamdan kalmayım.

Kafamdaki gürültüler kahvenin o eşsiz kokusunu duymama yetecek kadar azalıyor ve bu da kendimi ileri atıp yataktan kalkmak için tek ihtiyacım olan şey. Dikkatlice tabii ki.

Önce kahve. Sonra ağrı kesici.

Bir çift yumuşacık pijama pantolonu ve Miles'ın benim için cömertçe paketlediği tek kapüşonluyu üzerime geçirerek, loş bir koridor boyunca kokuyu takip ediyorum ve merdivenlerden kulübenin kavernöz ana odasına iniyorum. Birileri meşgulmüş. Ortayı bölen geniş taş şöminede kükreyen bir ateş ve uzak uçta parıldayan devasa bir Noel ağacı var, görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama izlerimde durmama neden olan şey bu değil.

Pencere duvarı. Lanet

olsun.

Dün öğleden sonra vardığımızda, bir kar fırtınası havayı kırbaçlıyordu, bu yüzden puslu, gri bir manzaradan başka bir şey göremedik. Ama bu sabah...

Neredeyse bu akşamdan kalmalığı kovmak için yeterli.

Gevrek, yeni yağmış kar görünürdeki her şeyi kaplıyor.

Dağ tepeleriyle çevrili, geniş bir nehre bakan, beyazdan oluşan uçsuz bucaksız bir panorama. Uzakta güneş ufku henüz yarmış, zemini koyu turuncuya çevirmiştir. Ağaçlar yerlerini kalın kar tepeliklerine bırakıyor ve dalları yeşil ve temiz bir şekilde geri dönüyor. Manzara sadece vadinin kenarı boyunca sıralanmış birkaç kulübeyle bölünmüş durumda ve baca dumanı, muhteşem bir gün olacağına benzeyen günün içinde kaybolmadan önce havada kıvrılıyor.

Hemen altımda, devasa bir ateş çukurunun ve en az yirmi kişilik oturma alanının bulunduğu verandayı geçince, üstü kapalı bir havuz ve daha sonra deneyeceğim eşit büyüklükte bir jakuzi var.

Her ne kadar Murray'in ödediği yetmiş beş milyonun her kuruşuna değdiğini söylesem de, şimdiye kadar bulunduğum en güzel ikinci yer. Son beş yüz yıldır aile evimiz olan Burlington Hall'un ve Valentine Nook köyü de dahil olmak üzere on beş bin dönümlük Oxfordshire kırsalının manzarasını hiçbir şey geçemez.

Açılan bir kapının gürültüsüyle arkamı döndüğümde Hendricks ve Miles'ın içeri girdiğini görüyorum. Küçük kardeşlerimin en sinir bozucu özelliklerinden biri -ki *çok* var-

Bir gece içki içtikten sonra işlevlerini yerine getirebilme ve akşamdan kalma olduğuna dair neredeyse hiç kanıt göstermeme yeteneği. Lando ve benim toplamımızdan daha fazla içmiş olmalarına rağmen (Lando'nun yirmi dört saatlik alemini de hesaba katarsak) annemin her ay gittiği kaplıcadan yeni çıkmış gibi görünüyorlar; Burlington mavisini gözleri berrak ve her zamanki muziplikle ışıltıyor.

"Güzel, kalkmışsın," diyor Hendricks, beresini çıkarıp sallayarak kardan arındırdıktan sonra kapıyı arkasından kapatıyor.

Bana doğru yürürken onları inceliyorum. Belki de yatmamışlardır. Hâlâ sarhoş olmaları ikisinin de yüzündeki aynı sırıtışı açıklayabilir.

Miles adımlarının ortasında duraklar. "Ne?" "Siz ikiniz nasılsınız?"

"Jet lag zayıflar içindir."

"Jet lag'in canı cehenneme. O eggnogdan Lando ve benden daha fazla içtin. Neden akşamdan kalma değilsin?"

Hendricks omuz silerken Miles karşımdaki sandalyeye çöküyor, ceketini çıkarıp boş sandalyelerden birine atıyor, sonra da ayaklarını masaya uzatıyor. "Bu şey çok lezzetliydi. Burlington'a geri götürebilmek için tarifini almamız gerekiyor."

Cesedimi çiğnemedim. Gerçi biraz daha devam etseydim, muhtemelen ölmüş olacaktım.

"Burası ne kadar muhteşem bir yer?" Miles devam ediyor, ya ona nasıl baktığımı görmezden geliyor ya da ilk etapta fark etmedi. Muhtemelen ikincisi. "Bir tane almalıyız."

"Bir kayak evimiz var." Ona hatırlatıyorum.

"Ama o İsviçre'de. Burada bir tane almalıyız. Kayak yapmanın ne kadar harika olduğunu hep unutuyorum ve yazın polo için burada daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyor. Harika bir yatırım olur. Arazisi olan bir yer bulup ahırlar inşa edebiliriz..."

Şu anki görüşümüze bakılırsa, kesinlikle cazip geliyor. Ama dinlemeyi çoktan bıraktım çünkü bu Lando'nun sorunu. Bu ailenin reisi olarak tüm finansal yatırımlar en büyük kardeşimize düşüyor, bu nedenle Miles neyse ki bu konuda *onunla* konuşmak zorunda kalacak. Kafam hâlâ mülkle ilgili bir konuşmaya giremeyecek kadar çok çalışıyor.

"Şimdiye kadar nerelerdedin?"

"Kasabaya gittik ama hiçbir yer açık değildi. Milo polo kulübüne gitmek istedi ama sonra çok aç olduğuna karar verdi, biz de geri dönmek zorunda kaldık," diye yanıtlıyor Hendricks.

Miles'in aç olduğundan bahsetmek bile midemi guruldatıyor. Bu evde normalde tam kadro çalışıyor olması gerekirdi, ama çok az bir süre önce geldiğimizi düşünürsek, James'in bu kadar çabuk bir şeyler organize etmesini beklemiyordum.

"Kahvaltıda ne yapacağız? Ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"Maggie hazırlıyor."

Kaşlarım çatıldı, *bu* bile acıtıyor. Dün gece sarhoş olmuş olabilirim ama hiçbir kızı geri getirmediğimizi *biliyorum*. Ve Miles'in kahvaltı yapmak için bile olsa sabah yediden önce birini almasına *imkân* yok.

"Maggie de kim?"

"John, ev müdürü, onu buraya gönderdi. Hen ve ben onunla bu sabah tanıştık."

Başımı kaşıdım ve tekrar eggnog'a lanet ettim. Genelde bu konuda çok daha iyiyimdir. "Yani bu sabah kahve yapan siz değil miydiniz?"

Miles'in gülüşü cevap olarak ihtiyacım olan tek şey.

Kokusunu aldığım bu kahveyi, her geçen saniye daha da çaresiz kaldığım ağrı kesicileri ve bu kahvaltıyı nasıl alacağımı düşünürken, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, daha önce fark etmediğim uzak köşedeki bir kapıdan bir kadın beliriyor. Elinde dolu bir tepsi fincan ve kocaman bir cezve kahve taşıyordu. Ona yardım etmek için ayağa fırladığımda, tam gözlerimin arasına saplanan delici bir acıyla ödüllendirildim.

"Günaydın. Açsanız kahvaltı yemek odasında hazır. Ya da senin için buraya getirebilirim," diye anons ediyor ve ben ona yardım edemeden tepsiyi elimden çekip alıyor çünkü Miles oraya önce varıyor.

Bana bir acı daha çektireceğini düşünmesem gözlerimi devirirdim, çünkü ona bakışından Miles'in bu sabah birini almış olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Teşekkürler, hayatım." Göz kırıyor ve Maggie'nin yanakları anında etkileyici bir pancar rengine dönüşüyor. "Ve birkaç Advil bulamadın, değil mi?"

Dolu bir şişeyle döndüğünde, sesleri kesmek için kafamı bir metre kara sokmaya hazırım.

Siktiğimin eggnog'u.

Kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlamadan önce iki kat güçlü ağrı kesiciler, neredeyse tüm cezve kahve, şimdiye kadar tattığım en iyi akçaagaç şurubu ile bir yığın krep, çırpılmış yumurta ve domuz pastırması gerekiyor.

Hendricks üç yaşındaki oğluyla FaceTime'da konuşuyor ve Miles da benim uyuklamaya çalıştığım kanepenin diğer ucunda telefonunda geziniyor.

"Dün çok hızlı düşündün, Al. Bütün haber kaynakları bu haberi verdi. Clemmie basın yarısının Lando'nun orada olduğunu düşündükleri için Burlington kapılarının dışında kamp kurduğunu, diğer yarısının da The Cupid's Arrow'da Valentine Nook'ta kendileriyle konuşacak herhangi birinden neler olduğunu öğrenmeye çalıştığını söyledi."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açma zahmetine girmeden. "Grup mesajındayım."

"Annem, hepsi yakında gitmezse James'i bir av tüfeğiyle göndereceğini söyledi."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum. "Grup mesajındayım." "Ve Clem-"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Milo, bana zaten bildiğim her şeyin özetini mi vereceksin çünkü ben. Açık. Grup. Grup. Metin?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Sadece sohbet ediyordum. Çok huysuzsun." "Yorgunum ve akşamdan kalmayım."

"Hen telefonu kapatır kapatmaz seni hemen canlandıracak planlarımız var. Bizi buraya getirmek için çok uğraştınız, bu yüzden Henners ve ben kendimize aktivite gözlemcileri atadık."

Bu benim dikkatimi çekti. Hendricks ve Miles'ın faaliyetlerine çok alışkınım - bunlardan bazıları onları zaman zaman geceyi yerel hapisane hücremizde geçirmeye davet etmiş olabilir ya da olmayabilir. *Teknik olarak* ailemize ait olan Valentine Nook hapisanesi olsa bile.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu eğlenmek üzere olduğumuz anlamına geliyor. Lando'yu uyandıracğız, sonra Noel ağacımızı alacağız ve daha önce yamaçlara vuracağız."

ögle yemeği."

Beynim yetiştirmeye vakit bulamadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Bir ağaç seçmeyeceğim."

Miles nadiren görülen ama çok sert bakışlarıyla beni iğneliyor. "Evet. Öylesin."

"Milo, başlama."

"Alex, bu hafta seninle ilgili değil, Lando'yla ilgili. Ve süslemek için bir ağaç alacağız."

Ses tonu ona meydan okumam için beni cesaretlendiriyor ve gözlerindeki ifadeden, eğer izin verirsem bunun şiddetli bir tartışmaya dönüşeceğini şimdiden söyleyebilirim. Miles, Burlington ailesinin en yumuşak başlısı olabilir ama aynı derecede inatçı, hatalarına sadık ve tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir kin tutuyor. Ayrıca ben pes edene kadar bu konuda konuşmaya *devam* edecek.

Ne yazık ki, o haklı.

Bu hafta benimle ilgili değil. Noel'e ve onunla birlikte gelen her şeye olan nefretimi bir kenara bırakıp Lando'nun iyi olduğundan emin olmak için Miles'in istediğini yaparsam her şey çok daha kolay olacak.

"Hiç süslememiz yok," on iki yaşımdan beri yapmayı kesin bir dille reddettiğim bir şeyi yapmaktan kurtulmak için son bir nafile girişimde bulabildiğim tek argüman. "Ve bizim zaten bir ağacımız var." Köşede gelişigüzel yanıp sönen ağacı gösteriyorum.

"Maggie bize süslemeleri ayarlıyor. Bu sabah ağacı seçeceğiz ve öğleden sonrayı onu süsleyerek geçireceğiz."

Tanıdık panik içimde dönüp duruyor. "Milo... lütfen."

Miles ayağa kalktı ve bana dik dik baktı. Yalvarmalarımın hiçbir etkisi olmadı.

"Hayır, Al. Bu yıl olmaz. Yeter artık. Yirmi yıl oldu ve babam bundan nefret ederdi. Böyle olmandan *nefret* ederdi. Lando da seni zorlayamayacak kadar suçlu hissediyor ama o da bundan nefret eder. *Hepimiz* böyle olmandan nefret ediyoruz. *Senden başka* kimse seni suçlamıyor. Bunu Lando için yap."

Sessiz kalıyorum.

Lando Noel'den hoşlanmadığımdan ya da genellikle Aralık ayında ortadan kaybolduğumdan, sadece bir günlüğüne ortaya çıkıp tekrar gittiğimden nadiren bahseder. Beni bu konuda hiç zorlamadı. Miles, Hendricks ya da annem gibi değil. Hatta Clemmie gibi. Hiçbir şey söylemiyor çünkü suçluluk duygumun onu da yiyip bitirdiğini biliyorum.

Lando, babamızın öldüğü gün Oxfordshire'ın on birinci dükü oldu. On dört yaşındaydı. Ben on iki yaşındaydım.

Unvanla birlikte Lando'ya Birleşik Krallık, Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da yaklaşık altı yüz bin dönüm arazi, mülk, teknoloji, sürdürülebilirlik ve yaklaşık dokuz milyar sterlin nakit miras kaldı.

On sekiz yaşına kadar babamızın danışmanları, 1511 yılında ilk Oxfordshire Dükü tarafından kurulan Burlington Estate Group Limited'in yönetimine yardımcı oldular. Ancak yasal olarak yetişkin olduğunda, ailemizi bir arada tutmanın sorumlulukları onun omuzlarına yüklendi.

Tam olarak hazır olmadığı bir şeydi, çünkü ben olmasaydım unvanı bu kadar erken devralamazdı.

Eğer ben olmasaydım, babamız hala hayatta olacaktı.

Noel'den iki hafta önce yağmurlu bir Cumartesi günüydü.

Lando ve ben Noel tatili için yatılı okuldan eve dönmüştük. Geleneklerimizden biri de ailece Noel ağacını süslemektir; en çok beklediğim şey de buydu. En güzel ağaçtı - büyük ve parıltıyan - ve tepesine yıldız yerleştirildiğinde, neredeyse Burlington'daki büyük salonun tavanına dokunuyordu. Ağaç süslendikten sonra ailece patlamış mısır eşliğinde bir Noel filmi izledik ve geç saatlere kadar kalmamıza izin verilirdi. Bu benim en değerli zamanımdı.

İkizler o sırada sadece altı yaşındaydı ve Clemmie hala bir bebektir ve Lando ve ben eve döndüğümüzde, süslenmek için bizi bekleyen çıplak bir ağaç yerine, ışıklar yanıyordu, dallar süslerle ağırlaşmıştı - hatta üzerlerinde benim adım yazılı olanlar bile - ve yıldız tepede parlıyordu. Ağacın erken asılmasına karar verilmişti ve film izlemek yerine pandomime gidecektik.

Hâlâ göğsümde yanan hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

On iki yaşında bir çocuktum, uzun bir okul döneminden yorulmuştum, ailemi görmeyi ve Noel ağacını süslemeyi dört gözle bekliyordum. Pandomime gitmek istemiordum.

Ağladım, odama kapandım ve dışarı çıkmayı reddettim. Ertesi sabah ben hala üzgünken, doğuştan nazik olan babam dışarı çıkıp hepimizin süslemesi için başka bir ağaç almaya karar verdi. Tıpkı her zaman yaptığımız gibi.

Eve hiç gelmedi.

Tehlikeli olduğu bilinen bir taşra şeridinin kőřesinden dönerken, yolun karşı tarafından bir traktőr kendisine doğru geliyordu. Traktőrőn *arkasındaki* sőrőcő, saatte on mil hızla gittiği iēin sabırsızlanarak onu sollamaya karar verdi. Babamın Range Rover'ını hiē görmemiş ve ona kafa üstő çarpmış. İkiisi de anında őlmőř.

Gelecek hafta őlőmőnőn yirminci yıldőnőmő olacak.

Kazanın benim hatam olmadığını dőřőnebilirim.

Miles haklı. Benden başka kimse beni suçlamıyor. Aslında ailemdeki diğer herkes Noel'i hălâ babamın Noel'i sevdiği gibi seviyor. Onun anısına kutluyorlar. Aralık ayını kutluyorlar.

Keşke yapabilsem dediğim bir şey ama yapamıyorum.

ēünkü biliyorum ki ben olmasaydım, babam tam o anda başka bir ağaç toplamak iēin arabasıyla yola ııkımayacaktı ve hala hayatta olacaktı.

Annemin hala bir kocası olacaktı, ikizlerin ve Clemmie'nin sadece fotoğraflardan hatırladıkları bir babaları yerine birlikte vakit geēirdikleri bir babaları olacaktı ve Lando hazır olmadan önce milyarlarca poundluk uluslararası bir şirketi nasıl yőneteceđi konusunda endişelenmeden genēlik yıllarının tadını ııkıarabilecekti.

Evet, işte bu yőzden Noel'den nefret ediyorum.

"İyi. *Lando iēin.*" Sonunda cevap veriyorum ama ona kardan adam yapmayı tercih ettiğimi söylemekten kaēınıyorum. Dőrőst olmak gerekirse, ikizlerden hiēbirinin bunu őnermemesine şaşırdım. Kardan adamlar, kartopları ve kar savaşları ikizlerin havası. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Lando uyanır uyanmaz."

ēekiniyorum. Lando'nun yatak odasına girip ona Noel ağacı alışverişine gideceğimizi sőylersem, bana haklı olarak siktirip gitmemi söyleyeceğini ēok iyi biliyorum. Bu ikizlerin fikri. Kış uykusundaki bir ayıyı uyandırmaya benzetilebilecek bir şeyle başa ııkıabilirler.

Buna bir de Teksas bőyőklőđünde bir akşamdan kalmalığı eklerseniz, ēok tehlikeli bir durumda olabilirsiniz.

"Bunu yapmayacağım."

"Ben de öyle," diye karşılık verir Miles ve dramatik bir şekilde titrer. Ama sonra sesi yumuşar. "Sence olanları hatırlayacak mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, ancak aklıma kısa bir sőre iēin ona hatırlatmamız gerektiği dőřőncesi geldi.

"Caroline ile konuşup konuşmadığını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Ne lanet bir yirmi dört saat."

Ve söylenecek tek şey bu, çünkü *ne lanet bir yirmi dört saatti* ve sonunda ikimiz de Hendricks'in varlığını hissedene kadar birkaç dakika huzur için gözlerimi kapatabiliyorum.

"Ne?" diyor, Miles ve benim ona baktığımızı görünce telefonunu kapatıyor.

Şaşkınlığına bütün gün takınmak zorunda kalacağımı bildiğim bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Pratik yapsam iyi olacak. "Düğü uyandırmak için aday gösterildin."

Çenesi sıkılır ve derin bir nefes alır ama Lando'nun yatak odasına doğru attığı her adımda iniltisi duyulur.

Alexander

Chapter 4

Downtown Aspen, Noel'in çok fazla Noel neşesi içip sonra da kusması gibi.

Bir Hallmark film setinin gelmiş geçmiş en Noel filminde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Klasik siyah beyaz markasıyla zavallı Chanel bile bir hediye gibi sarılmış. Bir kar küresinin ortasındaymışım gibi hissettiren hafif bir kar serpintisi var, ayrıca gözümü seğirten parıldayan ışıklar, baş ağrıma yardımcı olmayan canlı bir Noel caz grubu ve sekiz ren geyiği tarafından çekilen kızağında ışıklı bir Noel Baba var.

Hepsi burada. Unutulmuş hiçbir şey yok.

Bu mükemmel. Eğer bu tür şeyleri seviyorsan.

Yatağıma dönüp Ocak ayına kadar saklanmak istiyorum. Onun yerine dişlerimi sıkıp en iyi gülümsememi takınıyorum. *Lando için.*

"Pekâlâ çocuklar. Ne tür bir ağaç alıyoruz?" Miles yılın hiçbir döneminde ulaşamadığım bir neşeyle ellerini ovuşturuyor.

"Yeşil olan mı?" Cevap veriyorum.

Yanımda Lando kıkırdıyor. Karanlık, huysuz bir kıkırdama ama en azından *bir şey var*. Giyinip evden çıkmamız için geçen bir saat boyunca pek konuşmadı ama dünkü kadar canı görünmüyor. Ya da sarhoş. Yine de hüzün hala orada. Belki de daha az gülümsemeliyim.

Dürüst olmak gerekirse, bir ağaç almayı reddedeceğini ve bunun da bana geride kalmak için mükemmel bir bahane vereceğini düşünmüştüm, ancak şaşırtıcı bir şekilde

harika bir fikir olduğunu düşündü. *Evet, her neyse* yanıtını harika olduğunu düşündüğü şekilde algılayabilirsiniz. Miles öyle düşündü zaten.

"Sanırım Aspen'den hoşlanıyorum," diye mırıldanıyor.

"Bunu çok yüksek sesle söyleme. Miles burada bir kulübe satın almak istiyor." "Hmm. Belki."

Ağzımı kapalı tutmalıydım, ancak aniden soğuk havadan süzülen zencefil ve tarçın kokusunu alıyorum ve tükürük dilimin altında birikiyor. İleride soluk pembe bir vitrin var ve ıııklı yelekler giymiş, dans eden iki zencefilli kurabiye adam, dükkândan çıkıp caddeye inen uzun insan kuyruğunu izliyor gibi görünüyorlar. Şimdiye kadarki en az korkutucu kapıcılar.

Gördüğüm en uzun kuyruk, küçük adamların ön tarafa ulaşmanıza daha dört saat olduğunu söyleyen tabelalar taşıdığı Disney gezintilerini anımsatıyor.

"Bu sabah buradan geçtik ve kuyruk iki katıydı." Hendricks Lando ve bana döndü, sonra Miles'ı dürttü. "Yarın erken gelmeliyiz. Kuyruk *bu kadar* uzun olduğuna göre içeride iyi bir şeyler olmalı."

"Bekleyemeyecek kadar acıkmıştım." Miles uzun mağaza sırasının sonunu işaret etti. "İşte Noel ağacı satan yer."

Noel ağacı yeri beklediğim gibi değildi. Bay Giles'ın her Aralık ayının ilk günü Valentine Nook köyümüzde kurduğu tahta çitlerle çevrili ağıl gibi olacağını düşünmüştüm. Aslında sadece başka bir vitrin; muhtemelen en Noelvari vitrin, pencerelerde asılı devasa çelenkler var - Burlington'daki kapıları süsleyecek kadar büyük. Camların etrafına daha fazla parıldayan ışıklar sarılmış, tuğladan koyu yeşil bir tabela çıkıyor ve WYLDER TREES yazıyor ve kapının üzerinde küçük bir altın çan asılı.

Yaklaşırken fark etmemiştim ama dükkânın yan tarafı tıpkı Bay Giles'ınki gibi çitlerle çevrili. Bütün ağaclar burada, büyüklüklerine göre ayrılmış, yirmi metreye kadar uzanıyor. Dünkü kar fırtınasından kalan karlar dalların üzerinde duruyor ve ağacların diziliş biçimine bakınca kendimi Narnia'ya bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Çocukluğuma dair her anı -iyi ya da kötü- o kadar sert vuruyor ki, gözlerim hemen yaşların uyarısıyla doluyor.

Bir tanesinin bile düşmesine izin vermeden geri dönüyorum. Noel *en kötüsü*.

"Sence tavan ne kadar yüksek? Yirmi ayak mı, otuz mu?"

Elimi burnumun altına götürüyorum. "Milo, 20 metrelik bir ağaç almayacağız."

"Neden olmasın? Teslimat yapıyorlar." Tam olarak bunu söyleyen bir tabelayı işaret ediyor.

"Zirveye nasıl ulaşacaksın?" Lando mantıklı bir şekilde sorar.

"Ana odada zaten dev bir ağacımız olduğundan *bahsetmiyorum* bile," diye ç ı k ı ş ı y o r u m , istediğimden daha sert bir şekilde, ama yirmi metrelik bir ağacı süslemiyorum. "Tanrı aşkına, normal boyda bir ağaç al."

"Yardım çağırmak için içeri giriyorum," diye sesleniyor Hendricks arkasından, dükkâna doğru yürürken, çobanpüskülü ve sarmaşıklarla kaplı bir kemerin altından. Ortada bir demet ökseotu asılı.

Çenem seğiriyor. Noel ağaçları. Ökseotu. *Parıltılar*.

Miles'in kolunu Lando'ya doladığını ve ona yol gösterdiğini görmek için dönüyorum, beni yalnız bırakıyor, kelimenin tam anlamıyla en kötü kabusumun içinde duruyorum. Eve gidip Noel yokmuş gibi davranabilmem için daha ne kadar burada kalmam gerekiyor?

Onlara yetişmek için zahmet etmiyorum.

Miles şüphesiz Lando'yu neden burada bir arazi yatırımı yapmamız gerektiğine ikna etmeye çalışıyor ve aynı zamanda onu şenlikli bir penis ölçme yarışması gibi en büyük ağacı almaya ikna ediyor. Etrafta dolaşıyorlar, kafaları fısıltıyla eğilmiş ve birkaç saniyede bir, bir ağacın önünde durup sanki bir tür ağaç uzmanıymışlar gibi önce tepesine, sonra da altına bakıyorlar. Lando'nun Miles'a öyle bir şey söylediğini izliyorum ki Miles kahkahalarla başını geriye atıyor ve bir anlığına babamıza o kadar benziyor ki nefes alamıyorum.

Ellerime biraz sıcaklık üfleyerek, herkesi beklerken oturmak için bir bank buluyorum. Yakındaki bir dalda asılı duran yalnız bir Noel biblosunu görerek, ona her dokunuşumda ileri geri sallanmasını izliyorum. O kadar hipnotize edici ki, boğazımdaki yumruyla birlikte içimde çalkalanan endişeyi neredeyse unutmayı başarıyorum.

"Yardım getirdim."

Arkamı döndüğümde Hendricks'i *yardımın* yanındaki parıltılı ökseotu kemerinin altından geçerken buluyorum. Boğazımdaki yumru hemen kayboluyor.

Açıkçası sarhoşken onu hayal ettiğimden ya da gerçekten tanışıp tanışmadığımızdan emin değildim. Sonra bana eggnog'u denememi söylerken o canlı yeşil gözlerin bana eğlence içinde parladığını hatırlıyorum, tıpkı şimdi bana parladıkları gibi.

Bu neredeyse hatırladığım son şey.

Siktiğimin eggnog'u.

Yüzünde bir gülümseme belirmeden önce adımlarının ortasında duraksıyor ve sevimli düğme burnunu kırıstırarak yüz hatlarının her birini aydınlatıyor. Yeşil gözleri, pembe yanaklarının üzerinde duran isli siyah kirpiklerin altında genişliyor. O kadar pembe, yuvarlak ve mükemmeller ki, sanki biri onları ona çizmiş gibi.

Cidden, çok çekici.

"Oh, merhaba, yine. Slipknot hayranı..."

Ayağa fırladım. Hiçbir sebep yokken ağzım açık kaldı. Bakışlarım da öyle. Kışlık botlarla kaplı ayaklarına doğru iniyor ve yavaşça geri çıkıyor. *Gerçekten* yavaşça. Önlük beline sarılmış, şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz kıvrımları vurguluyor, dolgun ve tatlı. Bir kum saatinin hayata gelmiş hali gibi. Koyu sarı saçlarının çoğu başının üstünde toplanmış ve saçlarının arasından bir kalem, belki bir bulldog toka ve belki de gevşek bir dalın arasına sıkışmış o ısıltılı daldan biraz var.

Kaldırırsam muhtemelen garip olur, değil mi?

Gözlerimi ayırmadan önce tekrar yüzüne bakıyorum ve önlüğündeki yazıları okumaya çalışarak hata yapıyorum. Ön tarafına dikilmiş *Wylder Ranch*'i seçebilmek için daha yakından bakmam gerekiyor, sonra da göğüslerine bakıyormuş gibi göründüğümü fark ediyorum.

Benim hatam değil. Logoyu aynı renkte yapmamalıydı, değil mi?

Noel ağacı yeşili, tıpkı gözleri gibi.

Ve *Tanrım*, o çilek kırmızısı dudakların sikimin etrafına sarıldığını görmek için neler vermezdim.

Nasıl gerçek olabilir ki? Kanatlarıyla gelip ağacın tepesine oturacakmış gibi görünüyor. *Ona oturması için bir şey verebilirim. Aman Tanrım. Benim neyim var böyle?*

İçime çektiğim soğuk hava boğazıma takılıyor ve boğulmaya başlamadan önce öksürerek çıkarmayı başarıyorum.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Miles ve Lando ağaç değerlendirmesinden dönerken Hendricks kaşlarını çatar.

Ona cevap veremeyecek kadar sert bakıyorum, verdiğim tepkiden dolayı çok sarsıldım ama gözlerini kaçırdığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. İkizlerle ilk kez karşılaşan herkesin yüzünde oluşan ifadenin aynısı.

"Ben daha genç ve daha yakışıklı olanım." Miles, o bir şey söyleyemeden göz kırpmıyor.

Bu onun standart repliği ve sözlerimi ağzında geveleyen Lando'ya gözlerimi deviriyorum. Binlerce kez duyduğumuz başka bir replik. Genellikle kızın ona numarasını vermesiyle sonuçlanır, ama Miles bu sefer bir numara alacağını sanıyorsa fena halde yanılıyor.

Onu ilk ben gördüm.

"Milo, şimdi olmaz," diye tersliyor Hendricks, parmağı benimle bakmaktan kendimi alamadığım eggnog'lu kız arasında gidip geliyor. "Buna geri dönmek istiyorum. Bir şeyler oluyor."

Üç kişilik seyircim kafalarını aramızda ileri geri hareket ettiriyor. O şey her neyse, tuhaf ve sıcak. Etrafımızdaki hava çatırdıyor.

Miles, "Bakın, Al kızarıyor," diye herkese ve hiç kimseye duyurur. Açtığı şeker -ki aslında havadaki çıtırtı da oydu -ağızına atılır.

Arkamda, Lando homurdanıyor.

Kardeşlerimden nefret ediyorum. Noel'den nefret ediyorum.

"Hatırlayabildiğim en kötü akşamdan kalmayım," diyorum sonunda. "Ve bu senin suçun."

Eggnog kızı o kadar yüksek sesli ve içten bir kahkaha atarak başını geriye atıyor ki ben de katılmadan edemiyorum. Ben de tekrar duymak istiyorum.

"Martha'nın eggnog'u mu?" "Evet-"

"Eggnog'u nereden biliyorsun?" Hendricks araya giriyor.

"Denememizi tavsiye eden oydu," diye cevap veriyorum bakışlarımı ayırmadan.

"Bu şey inanılmazdı. Tarifine ihtiyacımız var."

Başını sallıyor ve sinir bozucu bir şekilde dikkatini ikizlere çeviriyor. "Olmaz. Korkarım bu tarif Martha ile birlikte yaşayacak ve ölecek."

"Bu anlaşmadan memnunum," diye cevap veriyorum ve onu tekrar güldürüyorum.

Evet.

Ellerini kotunun arka ceplerine sokarak botlarını sallıyor. Göğüslerini bana yaklaştırdığının farkında mı bilmiyorum. Muhtemelen işaret etmek de akıllıca değil.

Sadece sikim aralarında kayarken nasıl görüneceklerini merak etmeyi bırakmalıyım.

Benim tahminim muhteşem.

"Demek bir ağaç arıyorsun? Bu hafta yapacağın şeylerden biri de bu mu?" Gülümsüyor, kardeşlerime çok fazla cephane veriyor.

İhtiyaçları olduğundan değil, ama üçü de bunu daha sonra duyacağımı söyleyen aynı sırtışları takınıyor. Miles'ın kaşı saçlarının altında kayboldu.

Onlara ondan bahsetmek hiç aklıma gelmedi ama bu kızın sadece içki tavsiye eden biri olmadığı açık.

Üç kafa, altı çift göz, hepsi senkronize bir şekilde takip ediyor ve cevabımı bekliyor.

"Onun gibi bir şey."

"Tamam... Sana neyimiz olduğunu göstereyim." Gülerken gözleri tekrar kırışıyor.

"Bekleyin," der Miles, herhangi birinin geçmesine izin vermeyerek. "Önce tanıştırayım... Bu Lando, ben Miles, bu da Hendricks..." Başparmağını her birine doğru uzatıyor, sonra kolunu omzuma atıyor ve boştaki eliyle göğsümü tokatlıyor. "Ve İngiliz beyefendisinin bu güzel örneği de Alexander. Ama görüyorum ki sen bunu zaten biliyorsun."

Lando yine homurdanıyor, bu sefer daha yüksek sesle. Miles kendini beğenmişlikte olimpiyat altını kazanmış gibi gülümsüyor ve bu kızın yanakları kesinlikle bir saniye öncesine göre daha pembe.

"Aslında isim konusuna hiç girmedik. Sadece bağırmalı müzikten karşılıklı olarak hoşlanmıyoruz. Ben Haven Wylder." Kıkırdıyor ve bakışları dördümüzün arasında dolaşıp tekrar bana takılıyor, sanki iyi bir örnek olup olmadığına kendisi karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Wylder Trees'e hoş geldiniz."

Miles'ın kolunu silkerek, "Ben Alex, sadece Alex," diyorum. "Merhaba Haven. Lütfen yolu göster."

Hepimiz önce onun gitmesine izin verdik, ama Miles onu takip edemeden kolundan tuttum ve kulağına "Sik kafalı olmayı kes" diye tısladım.

"Ama çok eğlenceli," diye karşılık veriyor ve diğerlerinin peşinden koşuyor. Haven bize derme çatma ormanda rehberlik ederken Miles ve

Lando onu daha önceki araştırmalarında gördükleri şeye yönlendiriyor. Neyse ki normal büyüklükte olduğunu düşündüğüm bir tanesinin önünde duruyoruz, süslemesi bir hafta sürecektir bir tanesinin değil. Miles istediğinin bu olduğunu söylediğinde biraz hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı bilemiyorum çünkü bu işimizin bittiği ve Haven'la daha fazla vakit geçiremeyeceğim anlamına geliyor.

"Ee, bugün ağaç alışverişı var, hafta için başka ne planlıyorsun?" Hesabı ödemek için dükkâna girdiğimde Haven soruyor çünkü bu bana onunla daha fazla vakit geçirmek için bir bahane veriyor.

Tahmin edilebileceği gibi, ikizler beni yakından takip ediyor, sanki sadece patlamış mısırı özlüyorlarmış gibi beni izliyorlar.

Başımı Hendricks ve Miles'a doğru sallayarak bir omzumu kaldırıyorum. "Bu ikisi geminin yöneticileri. Lando ve ben yolculuk için buradayız."

Hendricks tepkimi beklerken, "Yarın helikopterle kaymaya gidiyoruz," diye cevap veriyor.

Yüzümde şaşkınlık ifadesi beliriyor. Sürpriz ve zevk. Helikopterle kaymaya *bayılıyorum*. Hepimiz bayılırız. Issız bir dağın tepesine iniş yapmanın ve taze tozdan aşağı vızıldayarak inmenin verdiği heyecan eşsizdir. Bu, babamla birlikte en sevdiğim anılarımdan biri, onunla birlikte gitmek için yeterince büyük ve deneyimli olduğuma karar verdiğinde.

Hâlâ hayatımın en güzel günü. Sadece ben, Lando ve babam St. Moritz.

"Öyle miyiz?"

Şimdi *bunu* kabul edebilirim. Kar ve dağlar. Bunun Noel'le alakası yok. Sadece kış kışlığını yapıyor.

"Evet, merak etmeyin. Grinch'i de düşünerek bir şeyler planlıyoruz."

Göğsüm daralıyor.

Haven bana dönüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor ve gülümsemesini bastırıyor. "Grinch mi?"

Miles kolunu tekrar omzuma atıyor. "Evet, Al Noel'den nefret eder."

Lando için. Lando için. Lando için, tekrar ediyorum, Miles'ı da reddedeceğime söz verirken.

Kolunu bir kez daha silkiyorum.

"Noel'den *nefret* mi ediyorsun?"

Hay sikeyim. Haven'ın gözleri karikatür gibi kocaman. Karnım kendi üzerine kıvrılıyor; yumurta liköründen olabilir, ama daha çok... utanç gibi geliyor. Çok garip. Noel'e olan nefretim yasal, nedenini kimseye söylemesem de, çünkü insanların ne düşündüğünü asla umursamıyorum. Kimseyi ilgilendirmez ama yüzündeki ifade Hendricks, Miles ve Clemmie'nin bana her zaman attığı ifadeye benziyor.

"Ben de senin sadece Slipknot'tan nefret ettiğini sanıyordum," diye mırıldanıyor Haven ağzının kenarından, sadece benim duyabileceğim şekilde.

Yine de Slipknot'tan nefret etmiyorum, çünkü bana bu delicesine seksi kızla en iyi açılışı yaptılar.

"Hey, şu süslemelere bakın..." diyor Hendricks, neyse ki konuyu değiştirerek.

Üçümüz orada durmuş, mağazayı ve mağazanın Alaaddin'in Mağarası'nı andıran kalitesini seyrediyoruz; parlak renkli süsler ve kurdelelerle dolu çekmeceler, çelenkler, kağıt zincirler, örme çoraplar, kar küreleri, fındıkkıran heykelleri, ışıltılı objeler, yıldızlar, Noel'e özgü bir sürü şey. Her yerde var.

Wylder Trees sadece bir ağaç dükkanı değildir. Bir *Noel* dükkanı. Bu kız, Haven, Noel'i *seviyor*.

"Vay canına, bu harika," diyorum, doğrusu, çünkü öyle. Noel'e uygun olmayan bir yüzey yok gibi görünüyor. Sadece benim zevkim değil, neyse ki kurdeşen dökmedim.

Çünkü *bu* oldu.

"Evet, burayı seviyorum," diye cevap veriyor göğsümün tam ortasına çarpan bir gülümsemeyle. "Ve bu Noel'den nefret eden birinden gelen en büyük iltifat."

Onu düzeltmiyorum, Miles'ın gülmemeye çalışmasını izlemekle meşgulüm ve Haven Hendricks'e yardım etmek için döndüğünde Miles *Grinch* diye bağırıyor.

Evet, kesinlikle evlatlıktan reddediliyor, ama ben ona söyleyemeden, ağacımızı olası diğer alıcılardan koruyan Lando ile beklemek için tekrar kaçıyor. İkisi de bir ucundan tutup sokağa doğru yönlendiriyor.

Olduğum yerde kalıyorum -bir şeye dokunmaya korkuyorum- ve Haven ile Hendricks kolları süslemelerle dolu olarak kasaya gelene kadar bekliyorum. Her şey tezgâhın üzerine dökülmüştü. Görünüşe bakılırsa bunların hepsi oğlu Max'e götürmek için.

"Biliyorsun" - dev fındıkkıran heykellerini işaret ediyor - "Onları da alacağım, ama ağacı teslim edebilir misin, sonra bunları arabayla geri götürebiliriz?"

Başını sallıyor. "Elbette. Sizin için daha kolaysa heykelleri İngiltere'ye ekspres kargoyla gönderebilirim, Noel'den önce orada olabilirler."

"Hayır, sorun değil, teşekkürler. Biz hallederiz," diye cevap veriyor, çünkü uçakta bizimle birlikte gelecekler. "İhtiyacımız olan tek şey ağacı kabine götürmek."

"Tamamdır." Eline büyük bir makas alıyor ve büyük bir balonlu naylon rulosunu kesiyor, işte o anda tırnaklarını fark ediyorum.

Kırmızı ve yeşil renkleri dönüşümlü olarak *Noel* Baba, baston şekerler ve *Noel*'e dair *her şeyin* küçük çizimleriyle süslüyor. Kendimi durduramadan, aletimin etrafındaki dudaklarının görüntüsünün yerini o Noel tırnakları alıyor.

"Siz çocuklar bugün ağaç süsleyecek misiniz? Yoksa yamaçlara mı gideceksiniz?"

Ağzına bakıyorum. Az önce bir şey söylediğini *biliyorum* ama aklım başka yerde olduğu için duymadım. Olukların *çok* güneyinde bir yerde.

"Al..." Hendricks'in yüzündeki kafa karışıklığı geçerli. Benim de kafam karıştı. Hatta sarsıldım. "Haven bugün ne yapacağımızı sordu."

"Ah. Özür dilerim. Önce yamaçlar, sonra da öğleden sonra ağaç. Akşamdan kalma halimden kurtulmam lazım."

Haven kıkırdıyor. "Aspen Dağı'na gidin. Dünkü kar fırtınasından sonra kar muhteşem olacak."

"Oraya ne sıklıkla gidiyorsun?"

"Elimden geldiğince sık, ama birkaç haftadır gitmedim." Hendricks için paketlediği ilk birkaç şeyi nazıkçe büyük bir mağaza poşetine yerleştiriyor ve ona gülümsüyor. "Gerçekten çok şirin süs eşyaları seçmişsin. En sevdiklerimden bazıları."

Onları kendi hallerine bırakıp mağazayı kendim dolaşmaya karar veriyorum. Oldukça havalı, bunu inkar edemem. Annemiz burada olsaydı tüm dükkânı satın alırdı. *Valentine Nook'ta tam da böyle bir dükkânımız olmalı diye* düşünüyorum, bir yandan da bir gözüm Haven'da ve Hendricks'e nasıl güldüğünü izliyor.

Dikkatimi dağıtmak için bir biblo alıyorum. Haven'ı başka biriyle gülerken görmek istemiyorum. Onun tüm kahkahalarını istiyorum.

Hendricks'in eşyalarını paketlemeyi bitirdiğinde, o kadar çok dikkat dağıtıcı süs topladım ki, onları tutmak için iki elime ihtiyacım var. Ayrıca onları nereden aldığımı da tam olarak bilmiyorum.

"Al... Ne yapıyorsun?"

Haven dolu ellerime bakıyor. "Onları paketlememi ister misin?"

"Um..." Gözlerim kaşları çatık olan Hendricks'e kayıyor.

"Evet, evet. Evet. Onları annem ve Clemmie için eve götüreceğim. O benim kız kardeşim," diye ekliyorum hızlıca ve *tamamen gereksiz bir şekilde*.

"Güzel. Çok nazıksın."

"Ve biliyor musun... Bunu da alacağım." Rafta duran bir yıldızı gösteriyorum. Bulabildiğim en büyük, en ışıltılı ve en gösterişli olanı,

ve fiyatı 400 dolar. Noel'i sikeyim. "Miles'ın lanet ağacına takılabilir."

Hendricks hiçbir şey söylemiyor. Gerek yok, gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Tamamdır, *Grinch*." Haven göz kırpmıyor.

O söylediğinde neden kulağa farklı geliyor?

Haven

Chapter 5

I Hazırlık tezgâhından düşürdüğüm yedi yüz bininci zencefilli kurabiye evin kırık dökük kalıntılarına bakıyorum.

Keşke bu aptal yarışmaya yardım etmek için hiç gönüllü olmasaydım. Ya da en başta bu fikri ortaya atmasaydım.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum nefesimin altında, ama herkes beni duyamayacak kadar meşgul ve kimse bugün hangi karıştırma kabından sorumluyorsa ona bakmıyor bile.

Tezgahın altına atmayı çok istiyorum. Bu çok kolay olurdu. Ama bununla daha sonra baş fırıncı Kyle fark ettiğinde uğraşmak zorunda kalacaktım. İlkini kırdığımda sinirlenmişti. Onuncuyu kırdığımda *çok* sinirlendi. Bunu görürse ne olacağını kimse tahmin edemez.

Bu noktada onları neden daha güvenli bir yere taşımadığını bilmiyorum. En azından bu parti öğle yemeğine kadar satılmış ve buradan gitmiş olacak.

Saylor'un kafası kapının çerçevesinden fırlıyor, tam da ben kafamı duvara yaslamışken, çünkü dürüst olmak gerekirse, ben. Yorgunum.

"Kahve ister misin?"

Tek gözümü kırıyorum. "Sanki beynimin içindeymişsin gibi."

"Ew." Yüzü tiksintiyle buruştu, açıkçası bu durumdan rahatsız oldum çünkü beynimin içinde olmak çoğu zaman bir zevktir. *Bazı* zamanlar.

"Evet, kahve istiyorum." Duvarı itip süpürgeyi kaptım ve kanıtları hızla ortadan kaldırdım.

"Aslında bana da bir tane yapmalısın, biliyor musun?" diye mırıldanıyor fırının zeminine doğru yürürken.

"Evet, bunu nasıl anladın?" "Sen olmasaydın hâlâ yatakta olurdum."
Cevabım yok. Kız yalan söylemiyor.
Sorun şu. İkimiz de enayiyiz.

Şu anda sabah 6:05'te içinde bulunduğumuz bu fırın, yetmiş iki yaşındaki Aspen yerlisi Bayan Loughy'ye ait. Bu fırını otuz yıl önce açmış ve o zamandan beri de toplumun gözbebeği olmuş. Yemin ederim ki tarçınlı çörekleri için insanlar cinayet işlemişlerdir - yani düşük dereceli bir suç işlemişlerdir ama bu başka bir hikaye.

Fırın yıllar içinde büyüdü ve içecek servisi yapmaya başladı. Şimdi her sabah saat altı buçukta, günün ilk sıcak çikolataları ve çörekleri için dağın tepesine kadar uzanan bir kuyruk oluşuyor. Yaz aylarında ise çilekli buzlu çay.

Turistler, birkaç yıl önce *Vogue*'un Aspen'in en iyi yerel mekânları listesinde yer vermesinin ardından gözde bir ürün haline gelen kanvas mağaza çantaları için geliyor.

Neyse, konudan sapıyorum.

Ne yazık ki Bayan Loughy'nin kocası Chip geçen yılın sonunda vefat etti ve ikisinin hiç çocuğu olmadığı için Bayan Loughy'nin boş zamanı çok daha fazla. Loughy'leri hep sevmişimdir; Chip babamla birlikte çalışırdı ve Saylor'la ben daha küçükken Bayan L. taze ekmek almak için her geldiğimizde tezgahın arkasından bir şey seçmemize izin verirdi. Ben *her zaman* tarçınlı çörek seçerdim.

Bu yüzden öldüğünde ona istediği her konuda yardım edebileceğimi söyledim. Sadece bana haber vermesi yeterliydi.

Ekim ayında, sözümü *büyük ölçüde yerine* getirdi ve tatillerde yardım etmemi istedi.

Elbette, demiştim. Saylor da yardım etmek için buralarda. Neye ihtiyacınız olursa, Bayan Loughy.

Altı hafta önce anahtarları bize teslim etti ve hemen kız kardeşiyle birlikte üç aylık bir dünya turuna çıktı. Noel'i Aspen'de Chip olmadan geçirmek istemedi.

Beş hafta önce, fırının her yıl düzenlediği zencefilli çörek yarışması aklıma geldi. Gençken *aklıma* gelen bir fikirdi.

Eğer zamanda yolculuk diye bir şey olsaydı, geçmişe gider ve ağzımı bantlardım.

Tüm bu durumla ilgili tek kurtarıcı lütuf, sabah dörtte başlayan rotasyonla gelen fırıncı ekibi. İki bin zencefilli kurabiye seti pişirebilmemin imkanı yok. Saylor ve benim uğraşmamız gereken sadece yönetici var.

Bir de sabahın erken saatlerinde sıcak çikolata isteyen tüm müşteriler.

Neyse ki burası öğle vakti kapanıyor. Muhtemelen bu yüzden sabahları hep bir yoğunluk oluyor ama fırını daha uzun süre açık tutması için kaç kez yalvardıysa da saatler hep aynı kaldı. Sabah yediden akşam on ikiye kadar.

Geçen ayı Bayan Loughy'nin işletmem gereken bir dükkanım olduğunu unuttuğuna inanarak atlattım. Diğer taraftan, paraya gerçekten ihtiyacım var. Saylor'un sabahın erken saatleriyle nasıl başa çıktığından emin değilim - sanırım yoğunlukla kahve ve tarçınlı çöreklerle. Ayrıca, dükkânı kapattıktan sonra öğleden sonra kestiriyor.

Ben, sabah dokuzda buradan ayrılıp ağaç dükkanını açıyorum ve akşam beşte fırın ekibinin işi bittikten sonra ortalığı toparlamak için buraya geri dönüyorum.

Saylor bana Colorado'daki en iyi kahve olduğunu kabul ettiğim dumanı tüten bir fincan kahve uzatıyor. Belki de Birleşik Devletler'in. Bu dükkanla ilgili her şey harika. Sabahın köründe açmak zorunda değilseniz tabii.

"Teşekkürler." Fincanımı onunkine vurmak için kaldırıyorum.

"Buna ihtiyacım var."

O kadar yüksek sesle inliyor ki fincanına bir doz daha kafein eklemek istiyorum. "Yarışma için heyecanlı mısın?"

Omuz silkiyorum ama ağzımın ciddi çizgisini kıran gülümsememi engelleyemiyorum.

Noel yılın en sevdiğim zamanıdır. Dönem.

Sevmediğim hiçbir yanı yok. Soğuk, havadaki sürekli tarçın ve baharat kokusu, parıltı ve ışıltı, ilahiler... hepsi.

Annem ve babam buna bayılırdı ve her yıl, yıl sona yaklaştıkça daha da heyecanlanırlardı. Annem 1 Kasım'da kış süslerini asmaya başlar, Cadılar Bayramı için astıklarının yerine yenilerini koyardı. Şükran Günü sona erdiğinde, gerçek Noel hediyeleri ortaya çıkardı. Gerçek boyutlu Noel Baba'dan ve araba yolunda kızaktan, ön verandayı çevreleyen fındıkkıranlardan ve parıldaayan ışıklardan bahsediyoruz.

Evin etrafındaki her ağacın ışıkları karlı dalların arasından parlasın diye.

Ben küçükken her zaman bir zencefilli ev süslerdik, zencefilli kurabiye yarışması da buradan çıktı. Yani, evet, Aralık ayında en çok beklediğim hafta bu.

"Tabii ki öyleyim. *Zencefilli kurabiye evi yarışması*. Ama..." Parmağımı havaya kaldırıp suratımı asıyorum. "Katılamayacağımız için üzgünüm."

"Bir tanesini gizlice sokmalıyız." Saylor sırtıyor, çünkü bu yıl ilk kez yarışmaya katılmayacağız, çünkü onun yerine yarışmayı biz düzenliyoruz. "Sahte bir isim bulabiliriz."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Baştan çıktım. Hem de çok. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Yarışma üç gün sürüyor ve bu süre zarfında Aspen'de en çok konuşulan etkinlik oluyor. Kurallar basit:

1. *Zencefilli ev çerçevenizi ve krema tüplerinizi fırından 50 \$ karşılığında toplayın (gelirler yerel hayır kurumuna)*
2. *Hafta sonuna kadar tamamen dekore edilmiş bir ev getirin.**
3. *Hakimin kararı nihaidir*

**Girişler yalnızca bir mağazadan kolayca satın alınabilecek normal pişirme veya ev ürünlerini içerebilir.*

Bayan Loughy, rekabet kontrolden çıkmaya başladığında bu son noktayı eklemek zorunda kaldı.

Bir yıl, birkaç baba kızlarının zencefilli çörek evi ödülünü kazanması için teke tek bir oyun oynadı. Dağlarda geçen bir gün olarak başlayan bu oyun, kimin en iyi okula gittiği, en yeni arabayı kullandığı, en çok midilliye sahip olduğu yarışına dönüştü ve kızlardan birinin zencefilli çörek ödülünü kazanacağını ilan etmesiyle düpedüz savaşa dönüştü ve diğerleri ağlamaya başladı.

Bir baba, evin etrafındaki drenaj boruları olarak kullanmak için birkaç bin dolarlık banknotu hamurun içine yuvarladı ve Bayan L'ye alabileceğini söyledi. Bir diğeri mesai saatleri dışında dükkana uğramış ve pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde Karayip adasını tatil için ona teklif etmiş, bir üçüncüsü ise uçağını kullanabileceğini söylemiş.

Hepsi sadaka kutusuna gitti.

Bir yanım Bayan Loughy'nin tatil telaşından önce ayrılırken tam olarak ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyor.

Saylor'a cevap vermek üzereydim ki yeni bir parti sıcak tarçınlı çöreğin kokusu burnuma geldi ve fırıncılardan biri olan Brock mutfaktan telaşlı bir şekilde çıktı. "Kyle açılışa beş dakika diyor. Ve senin başka bir evi daha soyduğunu biliyor Haven."

Gözlerim neredeyse göklere yuvarlanıyor. Elindeki tepsiyi alıp tezgahın üzerindeki yerine yerleştiriyorum ve etrafa son bir kez bakıyorum. Her şey hazır.

Pasta kutuları istiflenmiş ve doldurulmayı bekliyor. Fasulyeler öğütülmüş. Sade ve aromalı kruvasanlar, tarçınlı çörekler, İngiliz çörekleri, kekler, bezeler ve çeşitli diğer hamur işlerinin yanında duruyor. Bir sonraki tepsi sırasının üzerinde süslenmiş Noel zencefilli kurabiyeleri duruyor; geyikler, Noel Babalar, şeker kamışları, çoraplar... Arkamızdaki raflarda beş farklı ekmek türü özenle istiflenmiş durumda.

En önemlisi, zencefilli kurabiye ev yapım setini içeren ilk kanvas çanta seti -dört duvar ve çatı, artı tüm buzlanma- Kyle'ın dün yaptığı güzel, şenlikli, bitmiş ve ekstra Noel havasındaki evin etrafına yerleştirilmiş olarak orta masanın üzerinde duruyor.

Saylor dışarıdaki uzun kuyruğa bakıyor ve dükkânın anahtarlarını alıp işaret parmağının etrafında döndürüyor. "Tamam. Açıyorum."

Tepsilerin yeniden doldurulması sadece on dakika sürer.

Aramızda kalsın, Saylor ve ben mutfaktakilere ekmek, çörek, kruvasan, kurabiye ve zencefilli çöreklerin bitmek üzere olduğunu söylerken neredeyse sesimiz kısılıyordu. Brock üçüncü parti tarçınlı çöreklerle çıkageldi ve o kadar yoğunlu ki Saylor onun gitmesine izin vermeyi reddetti, bu yüzden şimdi o kutuları paketlerken Brock da içecekleri hazırlıyor.

Kırk beş dakika sonra, hala meşgul olmasına rağmen hattın sonuna ulaşıldığında nihayet bir durgunluk oluyor. Brock karıştırma kaselerine geri çağrılıyor, ama sadece ona tekrar ihtiyacımız olana kadar. Zencefilli kurabiye evlerin yarısı satıldı ve ben masayı toplarken derin bir ses bana o kadar çok enerji enjekte ediyor ki sanki şekere hücum etmişim gibi hissediyorum.

Arkamı dönüyorum ve Noel Nefreti Alex ve onun geniş göğsüyle yüz yüze geliyorum.

Hayatımda duyduğum en seksi aksana sahip bu delicesine seksi adamı unutmama neden olan şey beynimin arkasında yoğun bir şekilde hissettiğim yorgunluk olmalı. Theo James kendini bir fıçı bala batırmış gibi. Bir aksanla tahrik olmak mümkün mü?

Ve kokusu... belki dün dükkânımdaki çam kokusu çok baskın olduğu için fark etmemiş olabilirim, ama burada, şeker ve baharatın arasında, *o her şeyin en güzeli*. Deri ve sarmaşık gibi lezzetli, topraksı bir koku, yıldızların altında kamp yapılan rahat geceleri çağırıştırıyor.

Onu yalamak için umutsuz bir dürtüyle savaşıyorum, umarım bu sadece zencefilli çöreklerle yaşadığım ve damak tadımı tazelemem gerektiği içindir.

Neden vücudumdaki her hücre zonkluyor?

"Sen olduğunu sanmıştım." Sırıttıyor ve ben kendimi dünkü büyüünün içinde buluyorum. Ondan uzaklara bakmamı engelleyen büyüye. Çünkü tek yapabildiğim onun masmavi gözlerine bakmak. "Sakın bana buranın da sahibi olduğunu söyleme? Aslında, bu kasaba sadece bir kişi tarafından mı yönetiliyor? *Sen Aspen* misin?"

Benden bir kahkaha kaçıyor. "Hayır, ne yazık ki. Ben sadece sıradan Haven'im."

"Sende sıradan bir şey olduğunu sanmıyorum?" diye cevap veriyor hiç tereddüt etmeden ve bakışlarını üzerimde tutuş şekli Kyle'ın fırınlarından birine girmişim gibi hissettiriyor. Çırlıçılak.

Ateşim var.

O kahve çift sert miydi? Aksi takdirde kalbimin bu kadar hızlı çarpmasının imkanı yok, bu da garip şeker patlamasını açıklar.

Hiç başka tarafa bakacak mı?

"Um... şey, öyleyim ve, uh... hayır." Az önce ne sorduğunu hatırlamaya çalışarak başımı kaşıyorum. "Sadece sezon için bir arkadaşına yardım ediyorum."

Gülümsemesi genişler. "Çok nazıksınız."

"Bugün helikopterle kaymaya gitmiyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet, öyle. Ama dün gördüğümüz fırına -bu *fırına*- gelip ne satıyorsanız almak için gönüllü oldum." Bakışları yavaşça dükkânın zemininde dolaşıyor. "Neden bu kadar büyük bir kuyruk olduğunu anlayabiliyorum."

"Evet, sadece sabahları açık, o yüzden bitmeden herkes erkenden geliyor. Sen tam zamanında geldin."

"Tanrıya şükür." Sırıttıyor, odağı yine beni buluyor ve ben ne söyleyeceğimi unutuyorum.

"Hey, Al..." İkizlerden biri Alex'in yanına gelir. "Ne alıyoruz? Burası tıklım tıklım dolu. Ben sıraya giriyorum, yoksa sonsuza dek burada kalırız."

"Hendricks,"-Alex kardeşini dürttü ve bana doğru başını salladı
-"Haven'ı hatırlıyor musun?"

Hendricks'in çifte çekimi tıpkı ona ve ikizine yaptığım gibi. Sanırım o da beni burada görmeyi beklemiyordu. Gözleri benden tekrar Alex'e kayıyor, sırtışı genişliyor ve kendimi bir şakanın dışındaymışım gibi hissediyorum. "Elbette... Haven. Noel ağacı hanımefendiyi nasıl unutabilirim?"

Reverans yapıyorum ve hemen keşke *yapmasaydım* diyorum çünkü *bu da ne...*

Hayatımda hiç reverans yapmadım. Nasıl yapıldığını biliyorum çünkü *Bridgerton*'da görmüştüm. Ve *Downton Abbey*'de. O aksan yüzünden olmalı.

"Tam da o," diye yanıtlıyorum sonunda.

Ama Hendricks'in dikkati şimdi masanın üzerinde. "Huh, bu harika. Al...zencefilli eve bak."

"Evet, Hen. Sorun değil," diye yanıtlıyor Alex, ama bana bakmakla meşgul olduğu için zar zor bakıyor.

Bu gurur verici bir şey ama *bu hafta değil*.

Zencefilli çörek haftası değil. Noel'den nefret ediyor olabilir ama bu Grinch enerjisini başka bir yere götürmesi gerekecek.

"Kyle, baş fırıncımız, başardı. Yarışma bugün açıldı." "Yarışma mı?"

"Evet, zencefilli çörek evi yarışması. Önümüzdeki üç gün boyunca herkesin konuşacağı tek şey bu olacak. Gerçek Noel *severler* için." Kocaman sırtıyorum. "Grinches için değil."

Hendricks bir kahkaha atar ve Alex'in sırtına bir tokat atar. "Seni yakaladı, Al."

"Bu büyük, çok *büyük* bir *mesele*. Çok baskı var."

Ama sonra yüz ifadeleri eğlenceden şüpheciliğe dönüşüyor. Yine de daha az olağanüstü yakışıklı olmalarını engellemiyor. Hiç de değil.

"Baskı mı? Zencefilli kurabiye için mi?" Alex sırtıyor, mavi gözleri eğlenceyle parlıyor ve gamzeleri tam olarak ortaya çıkıyor. Vücudum bir derece daha ısınıyor. Parmaklarını "*ver*" *der gibi* kıvırdığında *içimdeki* minik nabızlar sıkışıyor, çünkü hayal ediyorum

Bunu çok farklı bir senaryoda yapıyor. "Tamam, ağaç kadın, bana satış konuşmasını yap."

"Saha yok." Düzeltmekte olduğum yarışma broşürlerinden birini alıp uzatıyorum. "Ev kitlerinden birini satın alıyorsunuz. Önümüzdeki üç gün içinde onu monte edip yaka kartınızla birlikte buraya bırakıyorsunuz. Her ev değerlendirilecek ve kazananlar Cumartesi sabahı açıklanacak."

Hendricks Alex'e doğru eğiliyor, ikisi de kuralları okuyor. "Ne kazanacağız?"

"Kazanmanın onuru, artı bir kupa."

Hendricks bir kahkaha daha atarken Alex'in gülümsemesi genişliyor.

Kollarımı kavuşturup bir adım geri çekiliyorum ve ona kendi alaycı gülümsememi fırlatıyorum. "Yaklaşık iki bin kişi girecek."

Hendricks'in kayıtsız havası düşer. "Ne?! İki bin mi?"

Bu Valentine Nook'un tamamından daha fazla."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama yine de ikisine de en kendini beğenmiş ifademi takınıyorum. "Hey, biz Aspen'de rekabetçi bir grubuz. En İyi Zencefilli Çörek Evi unvanını kazanmanın bir anlamı var."

İkisinin de yüzündeki ifadeden bana inanmadıklarını anlayabiliyorum. Yine de Alex dolgun alt dudağını emip başını eğdiğinde zencefilli evi tamamen unutuyorum.

Vibratörümle erken bir gece planlamalıyım, hemen.

"Tamam. Sıra sende. Dört kit alacağım."

Hendricks alay ediyor. "Al, cidden, hadi-"

"Hey, eğlence planı yapabilecek tek kişi sen ve Miles değilsiniz. Onları satın alıyorum ve bunu yapıyoruz. Bana o aptal şeyi süslettin..." Gözleri benimkilere ve tekrar Hendricks'e kaydı. "Yani... dün bana ağacı süslettin, *bunu* da *sen* yapıyorsun."

Hendricks bu kez sessiz kalıyor. Alex'le benim aramda gidip gelen gözleri tüm konuşmayı yapıyor; yüzde elli şaşkın, yüzde elli eğlenmiş ve Saylor'ın da bana aynı bakışı attığından hiç şüphem yok.

Tezgâhın arkasında durduğu yerden bunu hissedebiliyorum, çünkü mucizevi bir şekilde mağaza şu anda boş, bu yüzden tüm bu etkileşimi izlemekten başka yapacak bir şeyi yok.

Arkamı döndüm ve evet, haklıydım. Tek kaşını bile kaldırmıştı.

Alex dört zencefilli kurabiye evi setini toplayıp Hendricks'in kollarına bırakıyor. "İşte bu kadar, şimdi buradan başka ne almamız gerekiyor?"

Beklentiyle bana dönmeden önce odanın içinde, üst üste yığılmış her masanın, rafın ve nihayet tamamen doldurulmuş bir tezgahın üzerinde seçici bir göz gezdiriyor.

"Nelerden hoşlanırsın?"

"Her şey ve her şey. Dün önünden geçtik ve eğlenceli görünüyordu." Bana sırtıyor. Hendricks başını hafifçe salladı. Gerçi *o kadar da* ince değil. "Beslemem gereken üç aç kardeşim var."

İkisini mağazanın en sevdiğim bölümüne, tezgâha doğru yönlendiriyorum. "Tamam, tarçınlı çöreklerimizi denemelisiniz. İnsanlar en çok onlar için geliyor. Artı, sıcak çikolata."

"Tamam, her birinden dörder tane. Başka ne var?"

"Um..." Başlıyorum, ağzım pamukla doluyor ve ona bakarken bile ne sattığımızı tamamen unutuyorum. Ama bu adamda bu sabah tüm kelimelerimi kaybetmeme neden olan bir şey var.

"Ekşi mayamız harika. Çikolatalı kruvasanlar fırından yeni çıktı, Noel kurabiyelerimiz ve otantik İngiliz çöreklerimiz var. Siz İngilizsiniz, değil mi? Bize kararınızı verebilirsiniz," diye araya giriyor Saylor.

"Mükemmel. Her şeyden dört tane alacağız."

Alex'in arkasında, Hendricks fark etmese de açıkça gülüyor ve Saylor ve ben satın aldıkları her şeyi kutulara koyup toplamı hesaplarken geniş gülümsemesi hiç azalmıyor.

"Bekle." Hendricks son zencefilli kurabiye setini tararken bana bakıyor. "Bu şeyler ne kadar süre saklanıyor?"

"Perşembeye kadar geri getirmelisin."

"Ama bir tanesini İngiltere'ye götürürsem bayatlamayacaklar mı?" "Um...hayır. Bir şey olmaz.

Evde yapmak ister misin?"

"Oğlumla birlikte yapacağım."

"Bir oğlun mu var?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum, çünkü bunun tuhaf bir soru olduğunu ben bile anlayabiliyorum. Neden bir oğlu olmasın ki?

Alex'in de bir oğlu olup olmadığını merak etmeme neden olmasıyla ilgisi yok. Ve bekar olup olmadığını. Ve neden onu çıplak düşünüyorum?

Kapa çeneni Haven.

Ama Hendricks garip olup olmadığını fark etmiyor. Hatta yüzü öyle bir sevgiyle aydınlanıyor ki göğsüme yumruk gibi iniyor.

"Biliyorum, o üç yaşında."

"Bak ne diyeceğim..." İşleri daha da tuhaflaştırmadan önce aceleyle beşinci kiti alıp diğerlerinin üzerine çantaya yerleştiriyorum. "İçeri girmediğinize ve mağazanın yarısını satın aldığınıza göre bunu bedavaya vereceğim."

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim."

Gülümsüyor. İlginçtir, bu gülümseme bana hiçbir şey yapmıyor.

Hayır, içimdeki o kelebek gibi çırpınma hissi sadece Alex'inkine mahsus gibi görünüyor.

"Bir şey değil."

Alex, "Hendricks aramızda çocuk sahibi olacak kadar sorumluluk sahibi olan tek kişi," diye ekliyor ama bunu söyleme şekli aklımı okuduğunu ve bana bekâr olduğunu söylemeye çalıştığını düşünmemi neden oluyor, özellikle de "Benimle daha sonra müzik kutusunda buluşacak mısın? Beni Noel müziğinden kurtarması için o şifreye ihtiyacım var."

Ona son mağaza poşetini uzatırken başparmağı benimkine değiyor ve tüm vücudum elektrikle doluyor.

"Belki."

"O zaman *belki* sonra görüşürüz. Olmazsa, evimi bırakmak için geri döneceğim."

Alex ve Hendricks bir kenara çekilip gitmeden önce başka bir grup müşterinin içeri girmesine izin verirken Saylor kulağımın dibinde, "Geçen gece şu adamları barda gördüm," diye tıslıyor. "Çok seksiler."

"Uh-hmm."

"Ve kirli sakallı olan kesinlikle senden hoşlanıyor," d i y e devam ediyor. "Ve biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen de ondan hoşlanıyorsun. Kesinlikle onunla takılmalısın."

Saylor ona vurmaya çalıştığım dirseği savuşturuyor ve rafları doldurmaya geri dönüyor. Ama bu sırada *Haven'in seks yapacağını* söylüyor.

En kötü fikir değil.

Alexander

Chapter 6

"A "Noel ağacı kadın için yanıp tutuşuyorum."
Bu ifade rotor kanatlarının sağır edici vızıltısını keserek kulaklığında yüksek sesle ve net bir şekilde çınlıyor. Benim Kafamı Hendricks'e çeviriyorum ve ona en iyi hançerli bakışımı atıyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

Bazen kimin daha büyük bok karıştırıcı olduğunu söylemek zor. O mu Miles mı? En azından Miles'tan bunu beklersiniz. Hendricks sessiz bir suikastçı gibi, zayıf olduğunuzda saldırıyor.

Küçük pislik.

"Yapmadım."

"Evet, o zaman neden zencefilli kurabiye evleri süslüyoruz? Ve neden keklere beş yüz dolar harcadın?"

"Beş yüz dolar değildi. Ve kek de değildi."

Değildi. Tam olarak değil, dört yüz dolardı. Aspen'de her şeyin diğer yerlere göre on kat daha pahalı olduğunu hesaba katarsanız, toplam maliyet yaklaşık yirmi beş dolara düşüyor. Bu da ekmek, tarçınlı çörek ve zencefilli çörek için gayet makul bir miktar. Görünürde bir tane bile kek yok.

Eğer onun tekrar kızardığını görebilseydim bunun on katını harcardım çünkü yanaklarındaki o pembe tonu bana bir şeyler hissettirdi. Evet. Tarçınlı çörekler için beş bin dolar kelepir olurdu.

Lando "Kimden hoşlanıyorsun?" diye bağılıyor, bu sabah kurduğu ilk tam cümle.

"Hiç kimse" diye cevap veriyorum, aynı anda fare Hendricks de "Noel ağacı kadın" diye tekrarlıyor.

"Haven mı?" diye sorar Miles. "Evet."

"Evet, zaten biliyoruz. Dün her şey apaçık ortadaydı. Aşağı inip onu bizimle birlikte kahvaltıda görmeyi bekliyordum." Miles'in kaşları oynar.

Gözlerimi deviriyorum. Bunu inkâr etmek anlamsız, çünkü evet, o çok seksi. Dikkatimi tekrar dışarıdaki manzaraya veriyorum; Aspen Dağı'nın üzerinde süzülüyoruz, aşağıdaki her şey bozulmamış beyaz kardan mükemmel bir örtü. Uzakta, gondollar bugünün kayakçılarını zirveye taşıyor ve tekrar aşağıya inmelerini sağlıyor.

Dışarıda olmak, temiz, taze, dondurucu havayı solumak, Londra'dan olabildiğince uzakta olmak demek. Bu da bana neden burada olduğumuzu hatırlatıyor. Lando'nun dikkatini evde olup bitenlerden uzaklaştırmak, geri döneceğimiz şeyi aklından çıkarmak ve ona bir mola vermek için. Dördümüzün kardeş olarak bir arada olma zamanı geldi çünkü Lando Caroline'la tanıştığından beri bunu yapmamıştık.

Tanıştığım ilk kızla sevişmek için değil.

Ayrıca, böyle davranacak biri varsa, o da Miles'tır.

Yanımızdan vızıldayarak geçen yerin fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkarırken bir mesaj beliriyor. Sadece bir tane değil, bütün bir konu olduğunu fark ettiğimde inliyorum.

Burlington Aile Sohbeti

Hey, Clem. Al bir kızdan hoşlanıyor. Clemmie: Ne?

Kime?

Büyük Miles: Tahmin et.

Clemmie: Milo, nasıl tahmin edebilirim ki? Henners: *göz devirme emoji*

Henners: Yerel Noel ağacı satıcısı.

Clemmie: Noel ağacı mı? Al, iyi misin?

Aslında şu anda biraz kızarmış görünüyor. Buraya geldiğimizden beri çok kızardı.
kızaran yüz emoji

Karşımda oturuyorum, sık kafalı. Seni gazladığımda bir dakika içinde kızaracaksın.

Büyük Miles: Gerçek bir aşkı barındıran biri gibi konuştun.

Clemmie: Alex'in Noel'i seven birinden hoşlanacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Lando: Noel'i sevmiyor. Çok seviyor. Ve yarın hepimiz zencefilli kurabiye evler yapacağız çünkü onları ona sattı.

Henners: Dün Noel alışverişinin yarısını satın aldı. Değişiyor.

Clemmie: *Konuşamayan emoji* *Kalp gözleri emoji*
Öpücük surat emoji

Clemmie: Bu, Noel sabahı geleceğin ve bu yıl çorap yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?

Clemmie: Bekle. Aman Tanrım. Bekle!

Clemmie: Çorabını mı dolduruyorsun?

Yanımda, Miles o kadar yüksek sesle ve hızlı bir şekilde homurdanıyor ki boğulmaya başlıyor ve bu da tam bir öksürük krizine dönüşüyor. Belki de yapmam gerektiği halde sırtını sıvazlama zahmetine girmiyorum.

Alex: Neden en sinir bozucu aileye sahibim?

Clemmie: Ben de seni seviyorum, Al.

Nasılsın, Lanny?

Bir helikopterde olabildiğince sessizlik var. Lando'nun cevap vermesini beklerken Miles bir öksürük daha tutuyor, çünkü son birkaç gündür hep birlikte olmamıza rağmen neredeyse hiç konuşmadı.

Lando:
Tamam.

Bununla birlikte Lando telefonunu kapattı. Miles hâlâ yazmaya devam ediyor ama ben de benimkini kapatıyorum, sırf durmak bilmeyen mesaj uğultusunu kesmek için.

Çevremde Miles'ın ağzının açık olduğunu görüyorum, Haven'dan hoşlandığımla ilgili sinir bozucu yorumlarını sıralamaya hazırlandığına şüphe yok. Sanki konuşacak başka bir şeyi yokmuş gibi.

"Bu hafta kızlarla ilgili değil," diye yüksek sesle söylendim, kulaklığımın mikrofonunu kapatıp başımı Lando'ya doğru salladım ki Miles neden bahsettiğimi *tam olarak anlasın*. "Bu onun kafasını dağıtmakla ilgili."

"Hey," diye homurdanıyor Lando arkadaki koltuktan, çünkü belli ki ben o kadar kurnaz değilim, o da kör değil ve mikrofona konuşuyordum. "Beni bu işe karıştırma. Ne yaptığın umurumda değil."

Miles, "Bilgin olsun diye söylüyorum, neredeyse ilk inişe geldik diyecektim. Senin ne yaptığın da umurumda değil Al. Gerçi bana sorarsan, biriyle yatmak seni biraz neşelendirebilir. Belki de denemelisin. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Hendricks yüksek sesle gülüyor.

"Sevişmeye ihtiyacım yok." Homurdanarak pencerelere döndüm.

Sevişmeye ihtiyacım *var*.

Ama *uzun bir süre* olmadı - en fazla birkaç ay oldu - gerçi Miles'ın dünyasında bu muhtemelen bir ölüm cezasıdır. Ama eski kız arkadaşımdan ayrıldım çünkü o *ilişkimizde bir sonraki adımı atmak* istiyordu ve ben *istemiyordum*.

Hâlâ seks hayatımdaki eksikliği düşünüyor ve Haven'la seks yapmayı düşünmemek için kendimi zor tutuyordum ki alçaldığımızı fark ettim. Beş dakika sonra helikopterin kapıları açılıyor ve bahsettiğim o mükemmel dağ havasını içimize çekiyoruz. Her şeyi içimize çekerken bir saniyelik bir sessizlik oluyor, ama sadece bir saniye, çünkü rehber çığ uyarı işaretleri ve buluşma yerinin tarifî de dahil olmak üzere güvenlik kontrollerini yapıyor.

En az sorumlu, ama sinir bozucu ve tartışmasız daha iyi kayakçı - bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim - kaskını takmadan, klipsini takmadan ve kalkmadan önce zar zor bitirdi.

"Dibe kadar yarışalım. Oradaki son kişinin sevişmesi gerekiyor." Miles'ın sesi dağda yankılanıyor.

Lando, Hendricks ve ben siperliklerimizi indirip onun peşinden koşarken, "Miles, seni pislik" diye devam ediyor.

Sevişmeye ihtiyaç duymama konusundaki duruşum tüm gün sürer.

İlk dağ inişi, uzun bir öğle yemeği ve ardından iki dağ inişi daha, kıyafet değişimi, içki için The Little Nell'e mi yoksa The Old Saloon'a mı gidelim tartışması ve The Old Saloon'un kapısından girdiğimiz noktaya kadar orada. Noel müziği çalan canlı grubu zar zor fark ediyorum çünkü ilk gördüğüm kişi Haven.

Barın arkasında duruyor, saçları tepesinde yığılmış ve telaş içinde musluktan bir bira dolduruyor. Alt dudağı dışarı fırlamış, saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırmaya çalışıyor ama başaramıyor. Neredeyse tam tepesinde dev bir ökse otu topu asılı ve tek düşünebildiğim onu öpmek.

Ne fark eder, onu öpmek istiyorum.

Kardeşlerime ateşin yanındaki en yakın boş masayı bulmalarını emrederken ve onlara içkileri getireceğimi söylerken onun önünde durmak için yürümemin nedeni kesinlikle bu değil.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ben sorarım.

Yeşil gözleri yukarı fırladı ve genişledi. "Oh, hey, Alex. Hey... um, nasıl gidiyor?"

"Harika." Ben sırtıyorum, o ise uzun, kalın kirpiklerine yapışmış sarı saç telini tekrar üflüyor. Sanki bir tür seğirmesi varmış gibi görünüyor. "Alabilir miyim?"

Gözlerini tekrar kırptırdığında uzanıp saçını dikkatlice alıyorum ve kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Oh, teşekkür ederim." Genişçe gülümsüyor, kirpikleri bu kez serbestçe dalgalanırken yanaklarına pembe bir renk yayılıyor. Bira bardağını tepsie bırakıyor ve boş bir bardak alıyor. İşte o zaman barın yanlış tarafında olduğunu fark ediyorum.

Müşterilerin kendi biralarını koymalarına izin vermediklerinden oldukça eminim, bu yüzden çalıştığı başka bir yer buldum.

"Biliyor musun, kasabayı senin yönettiğine inanmaya başlıyorum." Gülüyorum. "Sen belediye başkanı mısın?"

İnliyor ve ben o iniltiyi tam aletimde hissediyorum.

"Keşke. Eğer belediye başkanı olsaydım, kendime bir gün izin verirdim." "Ne zaman izinlisin?"

"Um..." Saatine bakar. "Bugün Pazartesi, yani bir gün sonra asla."

"Ne?" Biraz şaşırmış olsam da gülüyorum. "Bugün izinli olmalısın."

Doldurmak için bir boş bardak daha alınır. "Bu gece personelimiz az, ben de yardım ediyorum."

"Ama bir gün izinli olmalısın, değil mi?" Bastırıyorum, çünkü eğer izin günü yoksa, onu sosyal olarak nasıl göreceğim ve seks yapmamıza yol açacak bir fırsat yaratacağım?

Varsayımsal olarak.

Ancak cevabını alamıyorum, çünkü geçen geceden tanıdığım bir adam bara geliyor ve elindeki tepsiyi gürültüyle tezgâha bırakıyor. "İki şişe Bollinger, dört Snowmass IPA ve dört eggnog."

Tekrar eggnog içme fikri boğazımı istemsiz bir şekilde sıkıyor. "Bu şeyin bir uyarıyla birlikte gelmesi gerekiyor."

"Hey, bu bizim en çok satan kitabımız." Gönülsüzce de olsa kıkırdıyor ve ona bakmak için döndüğümde yüzünün yeşilimsi bir renk aldığını fark ediyorum.

Belki de çok fazla eggnog içmiştir.

Ben daha sormadan Haven'ın doldurmayı bitirdiği biraları alıp gitti ve ben sırtıma inen ağır bir tokatla öne doğru sendeledim. "Al... Nesin sen-" Lando başlıyor, sonra Haven'ı görüyor. bir kavanoz baharatlı kraker döküyor. "Ah, boş ver."

Haven'ın gözleri parladı. "Hey, oradaki. Lando, değil mi?"

"Bir ve aynı." Onu selamlıyor. Ağzını sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma yaklaştırarak, "Çenendeki salyayı silmen gerek kardeşim," diyor.

Beni yakaladığını fark edene kadar elim ağzıma gitmişti bile. "Salak."

"Hadi gel." Kolumu çekiştiriyor ve kendi kolunu omzuma atıyor. "Biraz zoru oynamaya çalış. Çok uzun sürdü. Miles yiyecek ve içecek sipariş etti. Ve bir deste iskambil kağıdı buldu."

Bir deste kartın tek bir anlamı vardır. "Şipşak oynuyoruz."

Gözlerim büyüdü. "Herkesin içinde mi?" "Evet, sorun olmaz. Hadi gel."

Dikkatimi tekrar Haven'a çevirdiğimde -gerçekten gittiğinden değil- başparmağımı arkama attım. "Ben çocuklarla geleceğim, gruptan Slipknot tarzı bir şeyler çalmalarını isteyebilir misin?"

Başını sallamadan önce iri bir göz devirmesi ve bir kahkaha gümbürtüsüyle ödüllendirildim. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler." Ona bir sırtıma fırlatıyorum ve Lando'yu buz gibi bir biranın beni beklediği masaya kadar takip e d i y o r u m .

Gürültüyü bastırmak için Slipknot'a ihtiyacımız olacak - gerçi bu Noel grubu insanları sağır etmek için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Burlington snap'i...hareketlenebilir...çünkü aynı anda masaya vurmak isteyen dört adamınız olduğunda, gürültülü olur ve pahalı bir tamir faturasına yol açabilir.

Hendricks kartları bir Vegas profesyonelinden daha hızlı karıştırırken başını kaldırıyor. "Barda daha ilginç bir şey mi var, Alexander?"

"Çok daha ilginç." Yanındaki, aynı zamanda ateşin de yanında olan boş koltuğa çöküyorum ve sıcaktan ölmeden önce montumu ve kazağımı çıkarıyorum. "Bu ne cüret?"

Çocukluğumuzdan beri dördümüz, artı izin verdiğimizde Clemmie, snap oynardık. Para için oynamak yerine -çünkü on yaşındayken hiçbirimizin parası yoktu- her tur bir puana sayılırdı ve oyunun sonunda en az puana sahip olan oyuncu bir cesaret gösterisi yapmak zorundaydı.

Lando'nun Burlington mutfaklarından biraz gıda boyası çalıp ailemizin golden retriever'ını pembeye boyamam için bana meydan okuduğu zaman gibi küçük (ish) başladılar. Ya da Hendricks tüm şekeri tuzla değiştirdiğinde. Ama biz büyüdükçe bunlar biraz daha aşırı hale geldi. Bir keresinde Hendricks, Miles'in yeni kız arkadaşıyla çıkarken Miles'miş gibi davranmak zorunda kalmıştı. Ama onunla öpüşmesine izin verilmedi ve bütün öğleden sonrayı onun ağzından kaçarak geçirdi.

"Kaybeden bir kızı tavlama zorundadır." Miles sırtarak doğrudan Lando'ya bakar.

Lando'nun farklı bir görüşü var gibi görünüyor, zira şu anda çenesinden sıçrayan bira damllarını siliyor. "Bunu asla kabul etmedim."

"Çok kötü, karar vermek sana düşmez. Son oyunu ben kaybettim, bu yüzden cesareti ben belirleyeceğim."

"Bir kızı tavlamayacağım."

Biramızın yanında kalan baharatlı krakerlerden bir avuç alıp ağzıma atıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp

gülmemek için kendimi zor tuttum. "Kaybedersen, yapmak zorundasın. Kuralları biliyorsun, Lan."

"Burada bir sürü seksi kız var. Zor olmayacak," diyor Hendricks, biraz daha uzlaşmacı bir tavırla, ama yüzündeki sırıtışı saklamaya çalışmıyor. "Yemek gelene kadar oynuyoruz. Kaybeden o zaman açıklanacak."

Dördümüz de etrafa bakıyoruz ve burada çok sayıda ateşli kız olduğu doğru, aralarında bekârlığa veda partisindeymiş gibi giyinmiş, yeni gelen büyük bir grup da var. Ama gözlerim yine bu gecenin barmenine takılıyor. Kolaylıkla buradaki en ateşli kız ve bakmayı arzuladığım tek kız.

Aklıma kısa süreliğine maçı kaybedip onu öpmek için bir bahanem olması düşüncesi geliyor. Bu sabah kahvaltıya konuk olmamış olabilir ama bunu başarmak için daha birkaç sabahımız var.

"Peki." Lando oflayıp puflar ve gözleri Miles'a dikilir.

"Yani cesareti kabul ediyorsun?" diye cevap veriyor ve elini uzatıyor.

"Evet. Bir kız bulacağım. Ama bu sadece kaybedersem olur ve ben *asla kaybetmem*." Lando'nun dudağında sivri bir gülümseme beliriyor ve avucunu Miles'ın elinin arkasına koyuyor. Hendricks ve ben de onu takip ediyoruz.

Cesaret mühürlendi ve kabul edildi.

Miles, Lando'yu kendi bakışıyla iğneliyor. İyi bildiğim bir bakış ve genellikle ardından bir sürü bela gelir. "Göreceğiz bakalım. Kartları dağıt, Henners."

Hendricks, önümüzde düzgün bir yığın oluşana kadar her bir kartı masanın etrafında dolaştırır. "Bir önceki kaybeden olarak, Milo ilk başlıyor."

Miles acele etmez, birasını olabildiğince yavaş yudumlar ve Lando buna karşı koyar. Orada oturup sabırla Miles'ın elindeki desteden bir kart çekip yere bırakmasını bekler ve Miles da bunu yapar. Ancak avucu masadan neredeyse hiç kalkmıyor; Lando'nun o kadar sabırlı olduğu söylenemez.

"Milo, elini kaldır," diye emrediyor. "Masadan 15 santim yukarı. Ve bu kesinlikle 15 santim değil."

"O da öyle dedi." Miles homurdanır ama elini biraz daha yukarı kaldırır.

Lando kendi kartını -bir kupa ası- Miles'ınkinin üstüne koyuyor ama elinin bir hareketiyle Miles avucunu yanımızdaki grubun dönmesine yetecek kadar yüksek bir sesle masaya vuruyor.

"Çaylak hatası, küçük kardeşim." Lando sırtıyor. "Ve bu da sana eksi bir."

Oh, söylemeyi unuttum, Burlington snap'in püf noktası, sıranızı rakibinizin önce çarpmasına yetecek kadar taklit etmektir, ancak kartların gerçek bir snap'i pahasına değil. İşte tam da bu yüzden gürültülü olabiliyor.

Miles ağzına bir kraker atar. "Merak etme, sadece seni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklüyorum."

"Evet, evet."

Sırada Hendricks var, ben de onu takip ediyorum. Kimse elini çarpmadan ve daha da önemlisi hiçbir şeyi kırmadan masanın bir turunu daha atlatmayı başardık. Sonraki turlarda, Miles coşkusuyla acılı kraker kasesini uçurduğunda o kadar şanslı değiliz ve sadece Lando'nun yıldırım refleksleri - havada yakaladığı gibi - arkamızdaki adamın kafasına çarpmasını engelliyor.

Burlington snap'inin asla toplum içinde oynanmaması gerektiğini bir kez daha belirtmekten kaçınıyorum, çünkü Lando şu anda o kadar çok gülüyor ki Noel'de neden burada, Aspen'de olduğumuzu neredeyse unutuyorum, çünkü onu en son ne zaman böyle gülerken gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Ama hatırlayamıyorum.

Miles ne kadar sinir bozucu olsa da en iyi özelliği insanları güldürmesidir.

"Ooh, yemek geldi. Oyun bitti," diye bağıyor Miles, tam da önümüze kocaman bir hamburger ve patates kızartması tepsisi konduğu sırada. "Puanlar sayıldı mı?"

Hendricks ağzına bir kızartma tıktırıyor ve takip ettiği telefonuna bakıyor. "Miles iki, Lando sıfır, Al ve ben bir puan."

"Ben nasıl sıfır oluyorum?" diye tersliyor Lando. "Son raundu ben kazandım." Hendricks, "Evet ama iki kez erken vurdun," diye cevap veriyor.

İkizlerin tüm oyunu Lando kaybetsin diye kurduklarını fark ettim.

Sırf Lando eğlensin ve İngiltere'de bekleyen her şeyi unutsun diye. En azından bir gün daha. *Lando için.*

"Yok artık! Al benden daha çok kaybetti."

"Ben yapmadım," diye itiraz ediyorum ve tekrar Haven'a bakıyorum. Bu kadar çok şey kaybetmeyi umursamazdım...

Bardakların kırılma sesiyle herkes barın ucuna doğru dönüyor, az önceki adam da o r a y a yığılıyor.

Haven, başka biriyle birlikte yanına koşuyor, Haven'ın geçen gece işaret ettiği yaşlı adam, sanırım sahibi olmalı- ve ayağa kalkmasına yardım ediyorlar. Birinin doktor çağırmasını bekliyorum ama bu rolü üstlenmiş gibi görünen üçüncü bir kişi devreye giriyor.

Birkaç dakika sonra herkes ilgisini kaybetmişti. İçkiler içiliyor, çocuklar çiğnemeyi unutmuş gibi yemek yiyor ve müzik grubu da can sıkıcı Noel müziği çalmaya devam ediyor. Ancak kapılar tekrar açılıp bir başka kayak sonrası kalabalığı içeri girdiğinde Haven'ın yüzündeki ifadeyi yakalıyorum.

Bu gece personel eksigi olduğunu söylemişti ve şimdi iki kişi daha eksildiler çünkü yaşlı adam ve bayılan kişi doktorla birlikte gittiler.

Daha fazla düşünmeden hamburgerimi bitiriyorum, ayağa kalkıyorum ve bara doğru yürüyorum.

Haven

Chapter 7

E Alex kardeşleriyle birlikte içeri girdiğinden beri, sanki üzerinde bir spot ışığı varmış gibi, ya da bir mıknatıs, çekici ışın belki, çünkü bir şey *ne olursa olsun*, nerede olduğunu bildiğimden emin oldu

ve ne yaptığını.

Şu anda da bana doğru yürüyor. Çok sinir bozucu.

Bu gece, dikkatimi vermediğim için içkileri devirecek ya da bardak taşana kadar bira dökecek kadar dikkatim dağılmadan yeterince yoğun geçiyor. Bu gece tüm odağım Alex ve onun üstün İngiliz seksiliğinde. İngiltere'de böyle bir şey yaptıklarını bile bilmiyordum.

Ama yapıyorlar. Alex bunun kanıtı. Kardeşleri de yedek kanıt. Cidden, hepsi çok seksi.

Bu ailede *bazı* genler olmalı.

Dışarıda flört ediyor, bardak topluyor ya da başka bir şey yapıyor olabilirdim, ama taşıdığım her şey için bu bira musluğuna ameliyatla bağlanmış da olabilirim. Mike gribe yakalanmak için onca gecenin

arasından bu geceyi seçmek zorunda kaldı (göz devirme) ve vurmakkendisi dışarı ne zaman o düştübitti.

Özür dilerim, o destekleyici gelmiyor. Ama *biliyorsun...* ve sonra Joe onunla birlikte

Bu yüzden çok ihtiyacımız olan personelimiz yok.

Barın diğer ucunda çalışan Boone ve Jocelyn de kıpırdamadı. Bütün geceyi shot doldurarak ve şampanya şişeleri açarak geçirdiler. Altı kişilik barda üç kişi çalışıyoruz.

Yakında müşteriler servisin yavaşlığından rahatsız olmaya başlayacaklar. Şu anda rahat görünüyor olabilirler, ancak susadıklarında ve bekletildiklerinde bir anda değişir. Bunun olduğunu gördüm.

Alex şu anda 10 metre uzakta. Bu sabahkinden farklı olarak bere takmıyor. Kalın, kahverengi bukleleri gömleğinin yakası boyunca uzanıyor, geri kalanı ise benimkinin aksine sonsuza dek yerinde kalan ve her yere dağılan o gerçekten sinir bozucu çocuk tarzıyla yüzüne doğru savruluyor. Grup "Jingle Bells "in country versiyonuna başladığında dans pistine koşan birkaç kızdan kaçışını izliyorum ve o da gözlerini deviriyor.

Ama barda durduğum yere yaklaştığında doğruca yanımdan geçip gidiyor. Karnıma çöken hayal kırıklığı, bar kapağının altından geçip gittiğinde sadece birkaç saniye sürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Özellikle yüksek sesli bir gitar riff'inin üzerinden ona bağıryorum.

"Yardım

ediyorum." "Ne?"

"Sana yardım ediyorum. Yardıma ihtiyacın var, değil mi? Burası *meşgul*." Fark etmediysem diye gözleri barın etrafını tarıyor.

Ne düşündüklerini öğrenmek için Boone ve Jocelyn'e bakıyorum ama ikisi de artık fazladan bir çift elimiz olduğunu fark etmiyor, bu yüzden yönetim kararını ben veriyorum. Ayrıca, kendimi genellikle bu şekilde barın arkasında çalışırken buluyorum, çünkü Joe hiçbir zaman her gece yeterince personel işe almıyor gibi görünüyor ve ben sadece sakın bir içki için geldiğimde düzenli olarak askere alınıyorum.

"Evet, meşgulüz. Tabii. Teşekkür ederim. Ama... um... ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

Zamanını içki servisi yaparak geçirmiş birine benzemiyor. İçki servisi yapan birine benziyor.

Aspen'e ait olan türden bir adam.

Tarçınlı çöreklerle 400 dolar veren bir adam. Ve Noel ağacı süslemelerine bin dolar.

"Cupid's Arrow'da iki yaz çalıştım," d i y e bağıryor.

"Ne?" Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ki yüzümün aldığı şekilden bunu açıkça anlayabiliyor.

"Boş ver. Evet, ne yapacağımı biliyorum." Boş bir bardak alır ve mükemmel bir şekilde doldurmaya başlar.

Tepsiye dolu bir bira koyuyorum, toplanmaya hazır ve Alex'e yaklaşıyorum.

"Tamam, şöyle olacak. Kat ekibinden biri sipariş fişini bir tepsiyle birlikte önünüzdeki bara bırakacak. Bardaklar arkanızda. Tüm biralar muslukta, şampanya buzdolabında, içkiler rafta, renklerine göre düzenlenmiş ve yumurta likörü kavanozda. Burada gösterişli değiliz, sade olmayı seviyoruz."

O sırtışı yüzüne yayılıyor ve göz kırptığında yanaklarımda ve içimde sıcaklık birikiyor.

"Anladım. Süslü bir şey değil. Bardak, bira, shot, fizz." Daha yakına eğilirken mavi gözleri muzipçe parıldıyor; onun kokusunun - narin misk meşesi - tam kalçalarımın arasına çarpması yeterli. "Ama o eggnog'a yaklaşmayacağım."

Yüzüm bir kahkahayla ikiye ayrılıyor -aramızda oluşan bu şeyi kesmek için mükemmel bir serbest bırakma- ve bira musluğumun başındaki yerime geri kayıyorum. Gözlerim otomatik olarak Alex'in kardeşlerinin onu izlediği ateşin yanındaki noktaya takılıyor. Hepsinin yüzündeki aynı eğlence ifadesini gizlemek mümkün değil. Kalın, kara sakallı olan daha yaşlı olanı bile gülümsüyor. Çok hoş. Solumda duran adamın bir profesyonel gibi şampanya açması kadar değil ama güzel.

Jack, kat ekibinden biri, tepsisini önümdeki bara bırakıyor.

"Yeni adam kim?"

"Bir arkadaş, Mike hastayken ona yardım ediyor." "Ateşin yanındaki masada oturmuyor muydu?"

"Evet, şimdi de yardım ediyor çünkü burası çok yoğun."

"Harika. Doğru bildin," diye arkasından bağılıyor ve başının üzerine kaldırdığı dolu bir içki tepsisiyle kalabalığın arasında kayboluyor.

En azından kimsenin çok fazla soru soramayacağı kadar meşgulüz.

Mutfak çalışanlarından biri bir raf dolusu temiz bardak getiriyor ve o bardakları rafa yerleştirmeye başlayamadan ben bir tanesini kapıp işimin başına dönüyorum. Bu gece yıka, durula, tekrarla türünden bir gece olacak.

Takip eden bir saat boyunca tango yapar gibi birbirimizin etrafında manevralar yapıyoruz. O raflardan şişeleri alırken ben bardakları almak için onun kollarının altına giriyorum. Birkaç kez birlikte buza uzanıyoruz ve birden fazla kez gözlerimiz bir saniyeliğine kilitleniyor, o kadar çok sıcaklık yaratıyor ki buz kaldığına şaşırıyorum. İki kez onun

Barın sonundaki boş tepsileri toplamak için yanından geçerken eli belime değiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Üst raftan bir şişe tekila almak için döndüm. Dikey bir meydan okumayla karşılaştığımda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: zıplıyorum/tırmanıyorum. *Evet, böyle bir şey var*, kime istersen sor. Spor ayakkabımın burnunu buzdolaplarının arasındaki boşluğa sokarak, ihtiyacım olan şişeye neredeyse ulaşabileceğim kadar yukarı zıplamak için kaldıraç kullanıyorum.

Ama sonra sert bir kas duvarı tarafından arka bara sıkıştırıldım.

"Bütün rafı aşağı  ekmene izin veremeyiz, değil mi?" Alex'in sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken başımın üzerinden uzanıyor ve parmak u larımın zar zor dokunduğu şişeyi kolayca çıkarıp açık elime bırakıyor.

Yere doğru kayıyorum. Ya da belki eriyorum çünkü Alex hâlâ bana bastırıyor ve Bu.. Sıcak.

Sıcak değil. Gerçekten seksi, tüm vücudumu yakacak kadar *sıcak*.

Sırtım göğsüne dönükken bile Thor olduğunu anlayabiliyorum. Oturmaya gittiğinde kalın kazağını çıkardı ve şimdi sadece çok ince, çok yumuşak ekose bir gömlek giyiyor - çok yıprandığı için düğmelerin ilikten kaydığı türden.

Ve o tamamen yırtık.

Ona birazcık eğildim ama bu, altında en az sekiz karın kası olduğunu söylemek için yeterli. Belki on. Bilmiyorum, her neyse, bu çok fazla.

Yığılmış karın kasları, kaya gibi sert göğüs kasları ve kalın pazılar.

Başı eğik, dudakları kulağımdan santimetrelerce uzakta ama ben kıpırdayamadan göğsü derin bir nefesle genişliyor.

Beni kokluyor. *Kokluyor*. Aman

Tanrım.

Seksi olmamalı ama  yle. Burası bin derece olsa da, iğrenç ve terli olduğumu *bilsem de*, sa larım yüzüme yapışmış olsa *da*, kürek kemiklerimin arasından boncuk boncuk ter aksa *da*. Bu çok seksi.

Eğer arkamı dönersem, büyük bir ihtimalle kıyafetlerini yırtar ve bacaklarım artık çalışmadığı için kaldırılmam gerekene kadar ona binerim. Ve bunu yapamam, çünkü bu gece çok meşgul olduğumuzu söylemiş miydim?

Bunun yerine, "Teşekkürler" diye mırıldanmayı başarıyorum ve ona bakmak zorunda kalmamak için yana kayıyorum. Ya da daha doğrusu, ağzımdan sarkan dilimi görmüyor.

"Bir şey değil." Kıkırdıyor ve barın kendi bölümüne geri dönüyor.

Gecenin ilerleyen saatlerinde zeminin her adımında ayakkabılarımızı gıcırdatacak kadar yapış yapış olduğu bir noktaya ulaşıyoruz, ama iyi tarafından bakarsak ortalık kesinlikle sessizleşiyor - hala Noel country klasiklerini patlatan gruptan değil, müşterilerden.

Alex kahkahalarla gülerken ona dönüyorum. "Bu kadar komik olan ne?" Oturduğu yere doğru başını salladı. "Kardeşlerim."

Alex yanımda olduğundan beri onlara pek dikkat etmediğimi fark ediyorum ve şöyle bir bakınca masalarının bir kız masasıyla birleşmiş olduğunu görüyorum... belki de bir bekârlığa veda partisi. Her kimlerse, sayıları erkeklerden ikiye bir daha fazla. İkizlerden birinin dizinde bir kız var ve sanki poker oynuyorlarmış ya da adam kıza poker oynamayı öğretiyormuş gibi görünüyor... ve kız da adamın göğsüne sokulmuş, yüzünde nazlı bir gülümsemeyle onunla birlikte gülüyor.

Karnımda garip bir kıvrılma hissi oluşuyor.

Bu kızların eğlenip kendi hayatlarını yaşamalarını mı kıskanıyorum, yoksa Alex ve kardeşleriyle benim asla yapamayacağım bir şekilde uyum sağlamalarından mı nefret ediyorum, tam olarak anlayamıyorum.

Yirmi beş yaşındayım ve yetişkin hayatımın her anını borç ödeyerek geçirdim. Kaygısız olamıyorum ve parti yapamıyorum çünkü her sabah işe gitmek için kalkmak zorundayım. Yaptıkları için babama hiç kızmadım ama şu anda kızıyor gibiyim. Bu barda çalışıyorum çünkü bahşişe ihtiyacım var.

Onları izleyen Alex'e dönüyorum, yüzü eğlenerek kırıışmış ve açıkçası orada kardeşleri ve o kızlarla birlikte olabilecekken neden burada olduğunu bilmiyorum.

"Gidip onlara katılmalısın, bunu şimdi hallediyorum. Birazdan herkes kulüplere gidecek ve ortalık sakinleşecek," diye bağıyorum ona. "Yardımanın için teşekkürler. Minnettarım."

Birkaç saniye onlara bakıyor ve beni duyup duymadığını merak ediyorum, ama sonra mavi gözleri benimkilere kayıyor ve başını sallıyor. "Hayır, olduğum yerde çok mutluyum."

Yeni bir sipariş alır ve işine geri döner.

Fikrini değiştirmesini bekliyorum, özellikle de kardeşleri ve bekâr kızlar birlikte gitmek için kalktıklarında. İşte

Eski Salon'da neredeyse hiç kimse yok, sadece bir masa daha içiyor. Grubun işi bitmiş, yemek servisi bir saat önce sona ermiş ve mutfak bu gece için kapatılmış. Boone ve Jocelyn barın arkasını temizlemeye başladılar ve kat görevlileri çöpleri boşaltmaya ve dışarıdaki çöp bidonlarına götürmeye yardım ediyor.

Dokuz kişi paltolarını giyip ayağa kalktıklarında geriye sadece onlar kalmıştır. İkiz, kucağındaki kıza sıkıca sarılır ve onu bara doğru yönlendirir. Alex'in ceketini ve kazağını tezgâhın üzerine koyar.

"Al... Caribou Club'a gidiyoruz. Hadi, gidelim... Haven, sen de geliyorsun," diye emrediyor, sanki her şeyi bırakıp gidebilirmişim ve aksi hiç aklına gelmemiş gibi.

Sanırım çok az insan ona hayır diyebilir. Eğer derlerse de, bunun uzun süreceğinden şüpheliyim. O gamzelerin, megawatt Hollywood gülümsemesinin ve masmavi gözlerinin yalvaran bakışlarının tüm kombinasyonunu bir kez gördüğünüzde, ne isterse verirsiniz.

Görünüşe göre Alex hariç. "Hayır... Ben burada iyiyim."

Twin gözlerini devirir. "Al... ciddi, bar müdürünü oynadığın yeter... gel ve bizimle oyna. Lando da geliyor."

Alex'in dikkati, diğer ikizine yaklaşarak kendisine en yakın kızın elinden kurtulmak için elinden geleni yapan Lando'ya kayıyor. Ciddi ve Caribou Kulübü'ne gitmektense başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünmeye devam ediyor.

"Burada kalıp Haven'a yardım edeceğim."

Alex'e dönüyorum, kalma ısrarına şaşıyorum. Temizlik yapmaktan nefret ediyorum ve bunun için para alıyorum. Kimse bunu bedavaya yapmaz. "Oh, zorunda değilsin."

"Ben *kalıyorum*. Miles, sana sonra yetişirim."

Miles bana göz kırparak, "Öyle olsa iyi olur," diye cevap veriyor.

"Hoşça kal Haven."

Gelin ve bize katılın, Alex'i de getirdiğinizden emin olun."

Bununla birlikte, hepsi ayrılıyor, ancak Lando'nun yanındaki kız tarafından dışarı çekilmeden önce yüzünde neredeyse yalvaran bir ifadeyle Alex'e döndüğüne yemin edebilirim. Ve şimdi bar boş... sessiz. Neredeyse huzurlu. Kimse hâlâ açık olduğumuzu düşünmeden önce aceleyle kapıları sürgülüyorum.

Jocelyn ve Boone'un mahzenlerde bir yerlerde fiçileri kontrol ettiklerini ve bu gece ne kadar sattığımızı görmek için içki şişelerini saydıklarını duyabiliyorum. Oraya götürülen çöp kutularının sayısına bakılırsa, çok fazla. Bir süre orada kalacaklar.

Alex bara yaslanmış, bir dirseğinin üzerinde duruyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Ama aramızdaki o kalın, ağır gerilim geri döndü ve bu sefer odadaki tüm oksijeni dışarı itiyormuş gibi hissettiriyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Tanrı'nın dürüst gerçeği. Bu adam hayatımda gördüğüm *en seksi adam*.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Dilimi damağımdan kurtarmayı ve yutkunmayı başarıyorum. "İçecek bir şey ister misin? Eggnog?"

"Sikeyim hayır." Kıkırdıyor.

Kaldırmama yardım ettiği şeyi tutup sallıyorum. "Tekila mı?"

"Evet. Tekila."

İki bardağa buz doldurup limon sıkıyorum, üzerine döküyorum ve bir tanesini ona uzatıyorum. Gerçi bana yaklaşımtı, bu yüzden büyük bir eliyle yakalamadan önce neredeyse yanından kayıyordu.

"Bu gece beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Geçen gece beni Noel müziğinden kurtardıktan sonra en azından bunu yapabildim."

Ona Noel'den neden nefret ettiğini sormak için dudaklarımı yuvarlıyorum. Çünkü bir insan Noel'den nasıl *nefret* edebilir ki? Ama doğru zaman gibi gelmiyor. Onun yerine, "O zaman ödeştik." diyorum.

İçkisini eline alıyor ve yudumluyor, yutkunurken boğazı çalışıyor. Bardağımdaki buzun beni serinletmesine ihtiyacım var.

Mavi gözleri benimkilere dikildi. "Evet, ödeştik."

İkimiz dışında boş olmasına rağmen, eskisinden bin kat daha sıcak ve terli. Uzaktan hafif bir takırtı geliyor, kimin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu adamla *yalnızım*.

Beynim tamamen bulanık, ama bu kimyayı hayal etmediğimi biliyorum. İki gece önce müzik kutusunun yanındaydı, sonra dükkanımda, sonra da fırında. Bu kimyanın olduğu üç ayrı olay demek. Kesinlikle hayal *görmüyorum*.

Ve şimdi burada Birleşik Devletler kıtasını aydınlatmaya yetecek kadar elektrik kıvılcımı var.

Bardağını yere bırakıp yaklaştı, *biraz daha* eğildi... ve gözleri Joe'nun barın üzerine asmasını sağladığım dev ökseotu topuna kaydı.

Kendimi durduramıyorum. Gömleğinin önünü kavırıyorum ve onu kendime çekiyorum. Önce onun ağzı mı benimkine çarpıyor yoksa ben mi ağzımı kaldırıyorum bilemiyorum.

Ondan *hemen* önce oraya varmak için parmak uçlarıma basıyorum ama dili ağzıma girdiğinde her şeyi unutuyorum.

Islak, ateşli, sıfır çekingenlik. Muhtemelen bir daha asla görmeyeceğinizi bildiğiniz birini ilk kez öpme şekliniz. Kaybedecek *hiçbir şeyin olmadığında*. İri bir el belimi sarıyor ve kıcıma inerek beni sert vücuduyla aynı hizaya getiriyor. Parmakları boynumun dibindeki terli saç tellerini itiyor ve at kuyruğumu kavırıyor.

Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yeterince geriye çekiyor, dili boğazıma daha sert giriyor.

Tekila ve misket limonunun tadını alabiliyorum. Sürdüğü o meşemsi, topraksı kokuyu alabiliyorum. Çok lezzetli. Çok lezzetli.

Beni kavrayarak kaldırıyor, barın tepesine oturtuyor ve ağzı hiç temas etmeden kalçalarımın arasına yerleşiyor ve kendimi tutamıyorum... en yüksek sesli inilti benden kaçıyor. O kadar yüksek ki bir an duraksıyor ve kıkırdıyor.

Avuçlarım yüzünü kaplayan, aynı anda hem yumuşak hem de kaşıntıran kirli sakalların üzerinde geziniyor ve saçlarını itiyor. O kadar ipeksi ve kalın ki, yüzü bacaklarımın arasındayken kendimi ona tutunurken hayal edebiliyorum ve sonra Alex kıcımlı elleriyle kavırıyor, beni barın kenarına çekiyor ve bana sürtünüyor.

Ho-ly. Hay sikeyim. Bu adam *çok büyük*.

Onun çıplak görüntüleri gözümün önünden geçiyor. O inanılmazdan başka bir şey değil ve ben barın üstünde oturan sıırıslıklam, nefes nefese bir karmaşadan başka bir şey değilim.

En azından henüz temizlemedim.

Ellerim gömleğinin altına giriyor ve pürüzsüz, çıplak sırtı boyunca kayıyor. Aynı anda, kalçalarımı başka bir sürtünme için eğiyor ve elde ettiğimiz sürtünmenin *doğru* olduğundan emin oluyor. Biriyle kuru seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve bu kadar iyi olduğunu hatırlamıyorum.

"Siktir, seni soymak istiyorum," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Benimle geri gel."

Dili tekrar ağzıma dalıyor ve neden olmasın diye iyi bir neden düşünemiyorum. Onun evine dönerken arabada olmamamız için hiçbir neden yok. Belki de arabada sevişiyorduk.

Muhtemelen büyük bir arabası vardır.

Alex adımı mırıldanıyor. İnlediğimi *biliyorum*. "Haven? Haven. Yukarıda mısın?"

Lanet olsun.

Alex'i itiyorum ve Jocelyn mahzene açılan kapıdan kafasını uzatmadan birkaç saniye önce bardan atlıyorum. Yüzündeki ifadeyi görmezden geleceğim ve neler olup bittiğini tam olarak tahmin etmemiş gibi davranacağım, özellikle de ben nefesimi tutarken ve Alex köşede kendini düzeltirken.

"Hey... evet... biz de barı temizliyorduk... masaları. Ne var ne yok?" Söz konusu temizliğin kanıtı olarak yakındaki bir bezi alıyorum.

Gözleri kazağını çekiştiren Alex'e ve tekrar bana kayıyor. "Kapağın anahtarı sende mi? Boş fiçileri dışarı çıkarmamız gerek."

Barın arkasında olduklarını fark etmeden önce kendimi yokluyorum. "Evet, onları sana getireceğim."

"Tamam, teşekkürler." Sırıttıyor. "Rafları yeniden dolduruyoruz." "Güzel. Güzel. Harika fikir."

O gidince Alex'e dönüyorum, kapının yanında dikilmiş, ama kot pantolonunda etkileyici bir şişkinlik görebiliyorum. Tekrar önüme geçip atkuyruğumu çekerek ona bakmam için dört büyük adım atması gerekiyor.

Şimdi barda oturmuyorum, ne kadar büyük olduğunu tam olarak anlayabiliyorum.

Ne kadar *uzun* olduğunu.

Kısa boylu değilim ama yine de benden yüksekte. Ve ilk defa kendimi küçük hissediyorum.

"Benimle geri gel. Seni bekleyeceğim." Bakışları yüzümü tarıyor ve ben yeniden ısınıyorum. "Bana gel ki seni soyabileyim."

Çok baştan çıkarıldım. Tanrım, *çok* baştan çıktım. Ama fırını açmak için altı saat içinde uyanık olmam gerekiyor ve *bütün* gece seks yapacağımızı düşünmek benim için küstahlık olsa da, kesinlikle bütün gece seks yapacağız.

İsteksizce başımı sallıyorum. "Teşekkürler ama burada kalıp işimi bitirmem gerekiyor. Ve fırını açmam gerekiyor. Erteleyelim mi?"

Alex hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de anlamış gibi başını sallar. "Tamam. Sanırım yarın sabah görüşürüz."

"Yarın sabah mı?"

Kapının sürgüsünü açıyor ve soğuk, temiz bir hava barın içine doluyor.

"Evet." Dönüyor ve göz kırptıyor. "Daha fazla tarçınlı çörek almalıyım."

Alexander

Chapter 8

I Hiç güneşten daha erken kalkmadığımı ve yeğenimin kendisine dondurma sözü verildiğinde gösterdiği coşkuyla yataktan fırlamadığımı söyleyebilirim, ama işte buradayım.

Seks güçlü bir güdüdür.

Ancak tarçınlı çörekleri almak için o kadar erken geldim ki fırın henüz açılmamıştı ve arabada beklemek zorunda kaldım. O kadar erkendi ki Haven arabanın yanından geçti ve ben de beni görmesin diye eğildim.

Pencereler kapalı olsa bile havada güçlü bir şeker kokusu dolaşıyor ve fırının dışındaki kuyruk hızla köşeyi dönerek neredeyse park ettiğim yere kadar uzanıyor. Kuzey Kutbu gezisine çıkacakmış gibi görünen bir adam arabanın hemen önünde duruyor, diğer herkes ise dağlarda bir gün geçirmek için giyinmiş ve hazır. Birkaçı, satın aldıklarını eve götürmek için olduğunu tahmin ettiğim büyük kutular taşıyor - yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantasının fırın eşdeğeri.

İşi ciddiye alıyor gibi görünüyorlar. Ben...şey...Miles bana ezik derdi...Ben daha çok iş *bitirici* terimini kullanmayı tercih ediyorum.

Çünkü sanırım yaptığım şey bu. Ben alıyorum ...

Tarçınlı çörek? Kesinlikle. Kahve? Kesinlikle. Cennet? Şansımız varsa.

Tatilde *bu kadar* erken yataktan kalkmamın tek sebebi o. Saat yedi bile değil.

Aslında, almam gereken tek bir şey olsaydı Haven'ı seçerdim. Çünkü dün gecedan beri her şeyim o oldu. Düşünebiliyorum. Düşünebildiğim. Hakkında.

Dün gece istediğim gibi onu eve götürmüş olsaydım, şu anda arabamda oturmuş ısınmaya çalışıyor olmazdım. Olmazdı. Yeterince sıcak olurdu ve var olan en tatlı amcık olduğunu hayal edebildiğim şeyin içinde taşaklarımın derinliklerinde olurdu. Öyle olmalı. Haven'ın başka bir şey yapmasına imkan yok.

Ama ne yazık ki, onunla yatağında bir gece geçirmek yerine, onu barda bıraktım, eve boş, yarı karanlık bir yere geldim ve soğuk bir duşa atladım. Onu öptüğümde beri sertleşen aletimi sakinleştirebilmek için kendimi iki kez boşaltmam gerekiyordu.

Onu düşünerek uyandığımda, her şeyi yeniden tekrarladım-önümde diz çökmüş, dut kırmızısı ruj sürmüş dolgun dudakları, boğazına kadar soktuğum sikimin etrafına sarılmış görüntüsü. Ardından onu domaltdığım, parmaklarımın dolgun, şehvetli kıcına girdiğı ve adımı haykırana kadar onu becerdiğim görüntü geldi.

En son ne zaman biriyle böyle bir bağ kurduğumu hatırlamıyorum. Belki de dağ havasından ve Cumartesi gününden sonra onu bir daha göremeyecek olmamdan kaynaklanıyordur. Dili boğazımdayken yuttuğum iniltilerinin şiddetine bakarak Haven'ın da aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim.

Eğer sözümüz kesilmeseydi, onu barda becerecektim.

Şansım yaver giderse, kaldığımız yerden devam edebilirim. Ona bu sabah görüşeceğimizi söyledim ve ben sözümün eri bir adamım.

Arabanın yanındaki adam uzaklaşıyor ve fırının açıldığını fark ediyorum. Gösteri zamanı. Kalın pofuduk montumu sıkıştırıp beremi takarak dışarı atlıyorum ve hemen pişman oluyorum.

Aman Tanrım. Eminim dün hava bu kadar soğuk değildi. Kutup Seferi Adamı'nın böyle giyinmesine şaşmamalı. Isıtılmış bir garajın konforunda arabaya bindiğinizde böyle olur. Akıl sağlığını sorgulamıyorum bile, çünkü düşünemeyecek kadar üşüyorum.

Mucizevi bir şekilde kuyruk hızla ilerliyor ve mağaza girişine ulaşana kadar sadece beş dakika dışarıda bekliyorum. Önümdeki insanların hakkını vermeliyim, buraya gelmeye karar verdiklerinde dalga geçmiyorlardı. Ne istediklerini biliyorlardı -çoğunlukla tarçınlı çörekler ve dışarı çıkan herkesin görünüşüne göre kahve- ödemeyi yaptılar ve gittiler.

İçeri adımımı attığımda gözlerim Haven'a dikilmişti bile. Sırtını müşterilere dönmüş, tezgâhın arkasındaki rafları dolduruyor. Bugün, pembe önlüğü dün gece incelediğim kıvrımlarını sarıyor ve onu her gördüğümde farklı olarak saçları açık, omuzlarına dökülüyor ve hâlâ servis bekleyen on müşterinin arkasında durduğum yerden bile saçlarının hâlâ nemli olduğunu anlayabiliyorum.

Ve bu gerçek *bana* bir şey yapıyor çünkü şimdi tek düşünebildiğim, bu sabah duşta benimle aynı şeyi yapıp yapmadığı ve geldiğinde nasıl görüldüğü.

Önümdeki adam arkasını dönüyor ve düşüncelerimi duyuyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Umarım yapamaz.

O kadar uzun süre bakıyor ki sorununun ne olduğunu sormak üzereyim, ama sonra sıra hareket ediyor ve şekerin cazibesi karşı koyamayacağı kadar güçlü. Tarçınlı çörek tepsisinden geriye ne kaldıysa satın alıyor ve bana yan gözle bakmasından, bunun sadece benim de istediğim şeyin bu olduğunu düşündüğü için olduğuna yemin edebilirim.

Ne pislik ama.

Ben daha fazla düşünmeden kasaya doğru ilerliyor ve şimdi kasada sıra bende. Haven'ın arkadaşı/meslektaşı bana bakıyor ve *sırıtişından* kim olduğumu tam olarak bildiğini anlıyorum. O da *biliyor*.

"Araban sıcak mıydı?"

"Ne?" Garip sorusuna yanıt olarak soruyorum.

"Haven ve ben bu sabah geldiğimizde sen arabanda oturuyordun. Merhaba diyecektik ama saklanıyormuşsun gibi görünüyordu." Sırıttıyor. "Sen James Bond değilsin ama. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O görmeden gözlerimi devirebilseydim, devirirdim. Ama her neyse.

Arkadaşı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Yani her şeyden dört tane daha mı? Yoksa sadece Haven'ı görmek için mi buradasın?"

Açıkçası tarçınlı çörek alacaktım ama gözlerini bana dikmesinden daha fazlasını beklediğini anladım.

"Elinde ne varsa ver," diye mırıldanıyorum, çünkü en azından soruna para atıp itibarımı kurtarabilirim, ama sırtışı genişliyor.

"Haven... bir ziyaretçin var," diye bağırması gerekenden çok daha yüksek sesle bağırıyor.

İçin.
Fırındaki herkes dönüp bana bakıyor.
çıkış yolundaydı.

Bu sefer gözlerimi arkadaşşıma doğru yuvarlıyorum.

"Teşekkürler." "Tamamdır, dostum."

Haven'ın kolundan tutarak boş bir kek kutusunu ona doğru itiyor ve pozisyonlarını değiştiriyor, böylece Haven'ın rafları doldurma işini o devralıyor ve Haven benim önümde duruyor. Alnında, silmekten kaçındığım bir pudra şekerı lekesi var ve önümde bütün tarçınlı çörekleri alan siki aslında bana bir iyilik yaptığını fark ediyorum çünkü şimdi daha fazlası getirilirken etrafta takılmak için bir bahanem var.

"Selam." Gülümsüyorum.

Kahretsin, onun kızarmasını seviyorum. Yanaklarına güneşin doğuşu gibi yayılan pembelik. Çok hoşuma gidiyor. Acaba *her yerde* var mı?

Haven'ın yeşil gözleri şaşkınlıkla açılır. "Alex... burada ne yapıyorsun?"

"Sana tarçınlı çörek için geleceğimi söylemiştim," diye cevap veriyorum ve onun telaşında kararlılığını artıran bir şey var. "Ayrıca seni görmek istedim. Belki daha sonrası için küçük bir plan yapabiliriz, eğer müsaitsen."

"Oh..." Elleri yüzüne gitmeden önce yine o garip küçük reveranslardan birini yapıyor. "Aman Tanrım, bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Gelmiş geçmiş en kötü sinir kene gibi."

Öne doğru eğilip sesimi alçaltıyorum. "Seni sinirlendiriyor muyum?" "Hayır... evet. Hayır. *Hayır*. Etmiyorsun." Ağzını sıkı bir çizgi halinde tutuyor, ama sadece bir gülümsemenin kırılmasını engellemek için.

"Güzel, çünkü dün gece seni sinirlendirmedim." Dişleri alt dudağına sürtünüyor ve sikim kabarıyor.

"Hayır, yapmadın." Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor ve onu nasıl sinirlendirmediğimi tam olarak hatırlıyor. "İngiliz meselesi. İngiltere'ye hiç gitmedim, bu yüzden kafamda hepinizin kralla falan akraba olduğunuzu düşünüyorum. Çok fazla *Downton Abbey* izledim."

Ona İngiliz asalet sistemini açıklamaktan ve anne tarafımın kralla akraba *olduğunu* söylemekten kaçınıyorum. Coğunlukla bunu yaparsam tam bir dangalak gibi görüneceğim için ama aynı zamanda çok sıkıcı olduğu için. Bunun yerine onunla birlikte gülüyorum, çünkü gülüşü bulaşıcı ve durmasını istemiyorum.

"Sanırım bu benim çok fazla *Yellowstone* izleyip Kevin Costner'mışım gibi davranmamla aynı şey."

"Evet." Sırıttıyor. "Yine de kovboyılar çok seksi." diye devam etmeden önce bir süre bekler.

"Öyle mi?" Ona bakarken başımı eğiyorum. "Ata biniyor musun?"

Başımın üzerinde neon ışıklarla yanıp sönen *çift anlamlar* da olabilir.

Küçük bir kahkaha atıyor ve yanakları pembeleşiyor. Başka tarafa bakmasını bekliyorum ama bakmıyor.

"Evet..." diye yanıtlıyor sonunda ve gözlerinde bir eğlence parıltısı beliriyor. Evet, o da kesinlikle benim kadar bu işin içinde. "Yine de bir süredir yapmadım."

Bakışlarını tutuyorum. Mağazaya adım attığımdan beri üşümemiştim ama şimdi terlemenin eşiğindeyim. Göz kırpmasını bekliyorum ama yeşil gözleri meydan okurcasına açılıyor ve sabah yedi buçuktan önce bir ilişki organize etmeyi başardığımdan oldukça eminim.

Bunu pipona sok Miles.

"Bunu düzeltmeliyiz."

Gözbebekleri bir parça büyür. *"Yapmalısınız."*

Haven'ın elinde hâlâ boş bir pasta kutusu var ve ondan kutuyu doldurmasını isteyerek aramızdaki bu çılgın gerginliği bozmaya hiç niyetim yok. Bunun yerine şeflerden biri, üzerinde çok karmaşık bir zencefilli ev olan büyük bir tepsiyle sallanan kapılardan içeri dalarak bunu bizim için yapıyor.

"Vay canına, şefler bunlarda gerçekten iyi olmaya başladı."

Tezgâhın arkasındaki rafa bir diğerinin yanına yerleştiriyor ve ilk kez kaç tane olduğunu fark ediyorum. Hepsi farklı, hepsi çok güzel. Çoğu Amerika'daki renkli şeker ve meyan kökü ile süslenmişti ama bu yenisi başka bir seviyede.

Haven başını sallar. "Hayır, dün getirildiler. Yarışma için."

Kaşlarım neredeyse gözlerim kısılan a kadar düşüyor, ağzım açık kalıyor. Yeni zencefilli eklentiği gösteriyorum. Ona ev demek zor, çünkü gerçek bir ev değil, daha çok zencefilli kurabiye bir malikane gibi... hayır, zencefilli kurabiye dağ evi. Tepsi kar için pamukla kaplanmış ve her şey dağlar, ağaçlar, kardan adamlar ve bir *telesiyej* ile Aspen Köyü'nün bir maketi gibi görünüyor... lanet bir telesiyej. *Zencefilli kurabiyeden yapılmış.*

Şirin ya da şeker kamışlarıyla kaplı değil. Aslında, üzerinde o kadar çok ayrıntı var ki, *Architectural Digest*'in ön sayfasını alabilir.

"Bu mu? Bunu biri mi yaptı? Nasıl yapmış? Şefin dün yaptığından bin kat daha iyi."

Masaya dönüyorum, çünkü masa hâlâ orada duruyor ve çok yavan görünüyor. Kıyaslandığında bir eşek ahırına gibi.

Haven başını sallıyor.

"Elimizdeki kitin aynısından mı yapılmış?" Buna inanamıyorum. İmkânı yok.

"Evet." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bir an için ne kadar şaşkın olduğumu unutuyorum, çünkü gülümsemesi tamamen dikkatimi dağıtıyor. "Rekabetçi bir grup olduğumuzu söylemişim. Bu Rivern ailesinin girişi, her kış New York'tan geliyorlar ve son üç yıldır kazanıyorlar. Yarışmaya katılanlar sadece gerçek ev üzerinden değerlendiriliyor ama onlar her zaman bir hikaye yaratmayı seviyorlar. Geçen yıl Londra'da kurguladılar ve ev Buckingham Sarayı'ydı."

Rafa dönüp baktığımda Rivern ailesinin altı ay sonrasını planlamamasının mümkün olmadığına karar verdim. Bunu bir hevesle yapamazsın, bu çok profesyonelce.

Görünüşe göre bu zencefilli çörek olayını çok hafife almışım ve yapılması gereken işler var. Dün bunun biraz şaka olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. Ben pastane şefi değilim, ama bu zorluğun üstesinden gelemeyen bir Burlington olmadı... ve görünüşe göre bunun bir sınırı yok. Rivern ailesi bu yıl ikincilikle yetinmek zorunda kalacak.

Kuyruk hâlâ uzuyor ve Haven benim sessiz düşüncelerimi fırsat bilip yeni getirilen taze tarçınlı çörekleri paketliyor. Ama artık zaman çok önemli. Mühürlediği kutunun etrafında bir parmağımı döndürüyorum.

"Tamam, öyle kalsın. Ama sekiz ev kiti daha ekleyin."

"Sekiz mi?"

"Sekiz," diye cevap veriyorum inançla, çenem rafa doğru titriyor. "Yedeklere ihtiyacımız var. Eğer karşı karşıya olduğum seviye buysa, işimi şansa bırakmayacağım."

"Okaaaay."

Deli olduğumu düşündüğünü görebiliyorum. Dudaklarında bir titreme var, onları getirip hepsini çalarken düşmüyor. Ama bilmediği şey, bir şeyi istediğime karar verdiğimde, çok az şeyin beni durduracağı. Onu istiyorum. Ve bu yarışmayı kazanmak istiyorum.

Amex'imi okuyucuya dokunduruyorum. "Öğleden sonrayı zencefilli kurabiye süsleyerek geçirdikten sonra nerede buluşuyoruz? Bana yardım etmek istemiyorsun, değil mi? Yoksa bu kurallara aykırı mı?"

"Üzgünüm... Satmam gereken Noel ağaçları var." Sırıttıyor. "Ama sonra bir içki alabilirim."

"Kulağa mükemmel geliyor. The Old Saloon'da yedi mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, Moonshine adında başka bir yer var. Bir sonraki blokta, nehir yönünde biraz daha aşağıda. Seninle orada buluşuruz. Rahat ve karanlık bir yer."

"Rahat ve karanlık iyidir." Eğilip çantaları ondan alıyorum, istediğim gibi onu öpmeden duruyorum. Ama yine de nefesinin kesildiğini görüyorum. "Yedi olsun."

Arabama ulaştığımda arkamı dönüyorum ve camdan hâlâ onun gülümsediğini görebiliyorum.

Alexander

Chapter 9

I Range Rover'ın kapısını tekmeleyerek kapattım. Her parmağa bir tane takılı olsa bile, tüm alışveriş poşetlerini içeri sokmak için arabaya iki kez gitmek gerekti.

Kısa bir an için annemin uçup geldiğini düşünüyorum çünkü eve girdiğimde duyduğum ilk şey onun sesi oluyor. Sonra Lando'nun Miles'in ağacının yanındaki geniş cam pencerelerin önünde durduğunu ve telefonunu uzattığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

Yanlış anlamayın, annemi severim. Ama Oxfordshire Düşesi ve Aspen pek iyi bir ikili olmaz. O karı Gstaad ya da St. Moritz'de sever. Gerçi muhtemelen Chanel'e sığınır.

Ayak seslerimi duyunca arkasını dönüyor ve bana derin bir bakış fırlatıyor. Belli ki bir süredir orada dikiliyor ve anlaşıldığı kadarıyla bir şey söylemesi için biraz *daha* zaman geçmesi gerekecek.

"James, Caroline'ın tüm eşyalarının toplanıp hayır kurumuna gönderilmesini organize edebilir."

"Anne-"

"Bir de onu ailemize kabul ettiğimi düşün." Bir homurtuyu gizliyorum.

Caroline'a karşı davranışını tanımlamak için kullanacağım sıfat "*hoş geldin*" olmazdı ama yine de bir engerek yılanına hoş geldin demek daha kolay olurdu. Alışveriş poşetlerini bırakıp masanın ucuna tünüyorum ve dinliyorum, çünkü yanılmıyorsam Lando *sonunda*

annemize düğünün neden iptal edildiğini tam olarak anlattı, sadece "vazgeçtikleri" için değil. Bunu yaptığında aramızda koca bir kıta olması muhtemelen akıllıcaydı.

"Anne, konuşmayı keser misin? Bırak Caroline eşyalarını toplasın ve gitsin. Senin karışmanı istemiyorum. Karışmana gerek yok."

"Ben zaten işin içindeyim, hayatım. Ben senin *annenim*."

"Ben yaparım," diye araya giriyor Clemmie, sesi yankılanacak kadar yüksek. "Çok zamanımı almaz, Bluebell Cottage'a gider, hepsini toplar ve alması için ona mesaj atarım."

Lando'nun omuzları rahatlayarak düşer.

"Teşekkürler, Clem." "Bir şey değil."

"Burlington'a geri taşınabilirsin, sevgilim. Bluebell Cottage zaten senin için çok küçük, neden orada yaşamakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Burlington senin doğuştan hakkın. Kulübeyi yeniden dekore ederiz, yeni mobilyalar alırız ve kiraya verebiliriz. Tıpkı Valentine Nook'taki diğer evler gibi."

Lando parmağını alnında gezdirip tekrar iç geçiriyor ama bir itirazda bulunmuyor, ben de araya giriyorum.

"Vay canına, anne, bütün bir dekorasyon mu? Sadece yeni bir yatak al, daha kolay olur."

Bu Lando'da bir gülümseme yaratıyor, ama sadece küçük bir gülümseme ve daha çok annemizi kızdırmaya çalıştığını bildiği için. Ki öyle de oldu.

"Saçmalama Alexander," diye tersliyor. "Zaten yenilenme zamanı çoktan geldi."

"Madem yeniden dekore ediyorsun, benimkini de yapabilir misin? Miles'inkine de bir tane gerekebilir, gerçi onunkinin muhtemelen bir tehlikeli madde ekibine ihtiyacı var."

Clemmie kıkırdıyor, ama bu keskin alay doğrudan annemden geliyor.

"Evde her şey sakinleşti mi?" Boya örneklerinden bahsetmeye başlamadan önce hızlıca soruyorum.

"Evet, sorun değil. Yine de keşke bana *ondan* daha önce bahsetseydiniz. Basın açıklaması düğün günü yapıldı ve daha fazla bir şey söylemeye niyetimiz yok. Herkes eninde sonunda sıkılacaktır. Şimdilik köyü terk ettiler."

"Teşekkürler anne. Her şey için üzgünüm, gerçekten." Lando'nun sesinde iliklerime kadar hissettiğim bir yorgunluk var.

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok, hayatım. En azından başına bir kez olsun Miles dışında yazacak bir şey vermiş oldu." Yapabilirim

Neredeyse dudaklarını büzdüğünü görecektim.

Lando doğru olmasına rağmen gözlerini deviriyor. Miles çoğu zaman gazetelerde yer alıyor ve annemizin üzülmeye neden olacak şekilde, bunun İngiltere takımının bir parçası olarak polo sahasındaki becerilerinden çok yatak odasındaki becerileriyle ilgisi var.

"Al..." Clemmie araya giriyor ve annemiz bir kez daha olduğu yerde kalakalıyor. "Şu Noel ağacı kızı hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Bu sefer inledim. Neyse ki Lando yüzüme bir kez bakıyor ve görüşmeyi sonlandırmanın tam zamanı olduğuna karar veriyor. "Üzgünüm, ikiniz de, Al'ın size başka bir gün anlatması gerekecek. Araba bizi yamaçlara götürmek için burada."

Dönüp ön pencereden dışarı bakıyorum. Orada hiçbir şey yok. Bugün kayak yapmayacağımızdan bahsetmiyorum bile. Kazanmamız gereken bir zencefilli çörek yarışması var ve Miles yarın bir kar topu turnuvasında oynayacak, bu yüzden daha sonra midillilere bakmaya gideceğiz.

"Oh, tamam, sevgilim. İkinizi de seviyorum. Lütfen aptalca bir şey yapmayın."

Gevşek bir çeviriyle bu, Miles'ı yakından takip etmek anlamına gelir.

Söylemesi yapmaktan daha kolay bir şey.

"Merak etme, Miles hâlâ tek parça ve bu gece erken yatacak." Lando kocaman sırıtıyor. "Hoşça kal, Clem. Seni seviyorum."

Lando telefonu kapatıp yakındaki kanepeye fırlatmadan önce zar zor bir "Hoşça kal" diyebiliyorum.

"Yani... anneme tüm hikayeyi anlattın, öyle mi?"

Ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve hüzünle başını sallıyor. "Evet. Beklediğimden daha kolay oldu. Caroline'dan gerçekten ne kadar nefret ettiğini fark etmemiştim."

Kıkırdıyorum, o *kadar* da komik değil, çünkü Lando için işleri kesinlikle zorlaştırdı. Ama kimse ondan hoşlanmıyordu, sadece bazıları bunu saklamakta diğerlerinden daha iyiydi. Mesela ben ve Hendricks.

"Ne dedi?"

"Tanrıya şükür ona aile mücevherlerinden hiç vermedik." Lando, yüzü tekrar düşmeden önce annemizin sesini mükemmel bir şekilde taklit ediyor. "Anneme kalırsa, Caroline kendisine verilenleri saklayabilir ve bir ödeme olarak kullanabilir."

Ve benim hesabıma göre, bu birkaç milyona denk geliyor.

"Hepsi dürüst bir günün işi." Gülüyorum. "Ve annem sana tekrar tuzak kurmaya başlamadan önce muhtemelen bir hafta mühletin olacak."

"Yapma." Çenesi hayal kırıklığı içinde sıkılmış olsa da inliyor, çünkü bunun doğru olduğunu biliyor.

Annemiz tüm çocukları evlenip bebek yapana kadar durmayacak. En azından Max Hendricks'in yanına geldiğinde büyükanne olma dürtüsü yatıştı ama Burlington'a bir varis bırakmak Lando'nun görevi ve bunu unutmamasına izin vermiyor.

"Caroline'dan haber aldın mı?"

Telefonunu attığı yerden alıyor, açıyor ve bana uzatıyor. Gözlerim ekranı tarıyor, okuduğum her mesajla genişliyor.

Caroline'dan elliden fazla mesaj gelmiş olmalı, hepsi de *"Özür dilerim, bir hataydı"* şeklinde.

Hiçbirine cevap verilmedi.

"Kahretsin," diye tısladım. "Peki ya Jeremy?"

Telefonuna doğru başını sallıyor, ben de Jeremy'nin adını görene kadar biraz daha ilerliyorum. Sadece bir mesaj var, düğünden önceki erken saatlerde gönderilmiş.

Üzgünüm dostum, arkadaşlığımızı mahvettiğimi biliyorum.
Ama ben ona aşığım.

Bu sefer alçak sesle ıslık çaldım.

"Tanrım. O olay örgüsünü görmemiştim." "Hayır."

"Bu uzun zamandır devam ediyor olmalı."

Başı üzgün ve boyun eğmiş bir şekilde sallanıyor. "Evet."

"Bunun tüm bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum." Telefonu tekrar kanepeye fırlattım.

"Ben de öyle. Tek düşündüğüm buydu. Ne zamandır devam ediyordu? İşaretleri gördüm de görmezden mi geldim? Neden fark etmedim?"

"Ne buldun?"

Bir elini yüzüne götürüyor ve ağır bir iç çekişle büyük sandalyelerden birine çöküyor. "Lanet olası hiçbir şey."

"Şu anda bu konuda bir şey yapmak zorunda değilsin. Ama belki de Burlington'a geri taşınmalısın, eninde sonunda taşınmak zorunda kalacaksın."

"Evet, biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ben sadece Caroline evin tamamen farklı bir kanadında olmasına rağmen anneme bu kadar yakın yaşamak istemediği için taşındım."

Başımı sallıyorum. Düğünden önce ayrılmak ne kadar boktan olsa da, Lando'nun şanslı bir kaçış yaşadığı gözleri olan herkes için açık.

"Günlük operasyonlara daha yakın olacaksınız," diye gerekçelendiriyorum, ancak bu zayıf bir argüman. Açık bir günde bir dürbünle Bluebell Cottage'ın tepesini Burlington'dan görebilirsiniz.

"Ne kadar? Birkaç tarla mı?"

"Diğer bir avantajı da Miles'ın CaNdo Tavrınız hakkında konuştuğunu asla duymak zorunda kalmayacak olmanız." Gülüyorum çünkü Miles, Miles olduğu için Caroline ve Lando'ya ünlülere özgü bir lakap takmaya karar vermişti. İkisinin de nefret ettiği bir lakap, bu yüzden Miles her fırsatta bunu kullandı.

Kardeşimin yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyi izliyorum; bu bir sırıtışa dönüşüyor, o da kocaman bir kahkahaya dönüşüyor. "Gördüğüm en iyi şey bu işte. Şu *lanet* isim."

"Mutlu olursun diye düşünmüştüm."

"Çok mutluyum." Ayağa kalkıyor ve geri döndüğümde yere bıraktığım bir düzine çantaya bakıyor. "Bu da ne? Nerelerdeydin?"

Tam cevap vermek üzereydim ki küçük yan kapı açıldı ve Maggie dışarı çıktı. Elinde kahve, krep, çırpılmış yumurta ve domuz pastırmasıyla dolu kocaman bir tepsi taşıyordu. Bu sabahki telaşın ardından birdenbire çok aç olduğumu fark ediyorum.

"Günaydın, beyler. Bu sabah kahvaltınızı burada yapmak istersiniz diye düşündüm." Lando ona yardım etmek için ayağa fırlarken, tepsiyi büyük masanın üzerine koyar.

"Teşekkürler Maggie. Harika bir fikir. Bu mükemmel."

"Rica ederim." Miles'ın her zamanki gibi büyük bir gülümseme olmasa da gülümsüyor ve başka bir şey söylemeden ayrılıyor - ama sadece etrafa iyice baktıktan ve Miles'ı görmedikten sonra.

"Sanırım senin başka biri olduğunu umuyordu." Gülüyorum ve kahve doldurmak için bir fincan alıyorum. "Korkunç ikili nerede bu arada? Caribou Club nasıldı?"

Lando tabağındaki çırpılmış yumurtayı kaşıklamakla meşgul ve başını kaldırmadan omuz silkiyor. "Gitmedim."

"Tek başına mı döndün?"

Başını sallıyor ve ona uzattığım kahveyi alıyor. "Sanırım sabah dört civarında geldiklerini duydum ve yalnız değillerdi."

"Ne?" Bir dilim çıtır domuz pastırması alıp çıtırdatarak soruyorum.

"İkizler... kızlarla geri döndüler." "Ahh."

Sanırım sadece bir zaman meselesi."

"Aynen öyle." Şimdi kızarmış ekmek, çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kreplerle dolu olan tabağını yere bırakıyor. "Peki bana söyleyecek misin

Neden..." alışveriş torbalarına bakıyor, "...Trader Joe's'a sabah sekizden önce gittiniz?"

"Zencefilli kurabiye evi yarışması," diye cevap veriyorum bir dilim tostı yağlarken. "Perşembe gününe kadar teslim edilmesi gerekiyor, iki günümüz var."

"Biraz daha bilgi vermene ihtiyacım var. Dün bu konuda konuşurken Miles'ı dinlemiyordum. Eğer zencefilli çörek yapmak zorundaysak, bence vazgeçmeliyiz. Hiçbirimizi mutfakta serbest bırakmak güvenli değil. Hendricks hariç."

Haklı, Hendricks aramızda gerçekten yemek yapabilen tek kişi.

"Hayır, zencefilli çörek yapmak zorunda değiliz."

Ben de ona yarışmayı ve bu sabah fırında gördüklerimi anlatmaya başladım; Rivern Ailesi'nin Aspen Köyü'ndeki eseri de buna dahildi.

"Bir yarışma kazanmaya varım ama tam olarak ne yapacağız?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Henüz o kadar ileri gidemedik, beyin fırtınası yapmamız gerekiyor. İyi olmalı, Aspen Village'dan daha iyi olmalı, orası kesin. *Rivern brownnosers*."

Lando kalın bir kaşını kaldırıyor. "Ve tüm bunlar dün gece bizi ektiğin kızla mı ilgili? Aynı zamanda bir fırında çalışan Noel ağacı kızla mı? Adı neydi onun?"

Başımı kaldırdığımda en büyük ağabeyimin yüzüne yerleşmiş kalın bir eğlenceyle bana baktığını görüyorum. Yalan söyleyip hayır diyebilirim, bu kazanmakla ilgili -özellikle de Aspen'e gelmemizin tek nedeni onu İngiltere'den ve aldatan nişanlısından uzaklaştırmak olduğu için. Onu desteklemem gerekirken bir kızla tanışmış olmam hiç de ideal değil.

"Haven. Ve evet, sayılır," diyorum sonunda.

"Dün gece ne oldu?"

"İstedğim kadar değil..." Gözlememin son parçasını tabağımdaki akçaağaç şurubunun içinden geçirerek sırtıyorum.

"Zencefilli kurabiye evinizi yeterince iyi yaparsanız, bir şansınız olabilir..."

"Yine de bir şansım var. Onunla daha sonra bir şeyler içmek için buluşacağım. Karanlık ve rahat bir yerde..." Sırtıyorum ve aletim seçiriyor. "Bunda kazanmak ek bir bonus. Artı, hayır işi için." İçimdeki suçluluk duygusu kendini belli edince bir an duraksıyorum. "Sakıncası var mı?"

"Neye dikkat edeyim?"

"Sakıncası yoksa...
bilirsin..." "Bir kızla
takılmak mı?"

"Evet. Burada seninle kalmamı tercih edersen-"

Tam cevap verecekti ki arkamızdaki merdivenlerden bir tıkırtı geldi ve ikimiz de dönüp Miles'ın kolunu sarışın bir kıza doladığını gördük. Yakından bakınca, kıza sarılmış sevgi dolu bir kol değil, daha çok onu acele ettirmeye çalışan bir tarz. Bu Miles'ın gözlerini devirmesini, *kızın* ayakkabılarını ve küçük altın bir çantayı neden taşıdığını ve Lando'yla beni kızdan önce neden fark etmediğini açıklıyor.

"Ooh, kahve mi o?"

Miles'ı kızdırmak için ona biraz ikram etmek üzereydim ki Miles sabahın bu saatine göre çok uzun süren bir öpücükle onun dikkatini dağıttı ve ön kapıyı açtı. Dondurucu bir hava hortum gibi içeri giriyor. Lando'nun kaşları havaya kalkıyor çünkü kocaman kürklü bir bomber ceket ve insanoğlunun bildiği en kısa etek dışında başka bir şey giymemiş.

"Hoşça kal, tatlım. Dün gece eğleneliydi... İngiltere'ye dönmek zorunda olmam ne yazık."

"Ama yarın seni izlemeye geleceğim, unutma," diye ciyaklıyor sarışın, ısınmaya çalışıyor.

Miles bir çift kar botunu giyerken aşağı yukarı zıplayarak onun görüşünü engellemek için elinden geleni yapsa da, o şimdi Miles'ın etrafına bakıyor. Bu oldukça eğlenceli, özellikle de Miles bize kaşlarını çatıp kapıyı arkalarından çarptığında.

"En azından onu kapıya kadar geçiriyor," diye mırıldanıyor Lando, ben kıkırdarken. "Bunun daha önce olduğundan emin değilim."

"Belki de olgunlaşmıştır. Miles Burlington sabah geçit törenine katılmayalı uzun zaman oldu." Kahvemi alıp arkama yaslanıyorum. "Annem onu sakinleştirmeye başlamalı, zaten on yıl sürecek."

Miles sarışınla görüşükten sonra Uber olduğunu umduğum bir araca bindiğinde Lando hâlâ gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sorar ve ellerini birleştirerek onlara sıcaklık üfler.

"Annemin sana bir eş bulmaya çalıştığından bahsediyordum." Miles adımlarının ortasında durur ve gözle görülür bir şekilde titrer. "Zor pas." "Bizi yeni arkadaşınla tanıştırmak istemedin mi?"

"Özellikle değil," diye cevap veriyor ve masanın sonundaki sandalyeye çökmeden önce bir parça pastırma kapıyor. "Nerede bu

Kahve?"

"Senin önünde."

Miles'in bakışları tencereye düşer ve bir fincana uzanır. "Demek öyle."

Lando ve ben sessizce kahvelerimizi yudumlarken Miles yavaşça masanın üzerindeki ikramlara bakıyor ve gözleri parlıyor.

"Bir dakika. Bunlar taze tarçınlı çörekler mi? Fırından mı aldın?" Yüzüne boktan bir sırıtış yayılıyor ve şeytan boynuzlarıyla birlikte gelmesi gereken bir bakışla beni iğneliyor. "*Alexander...*"

"Evet."

"Seni pis köpek."

"Bunu az önce bir kızı ön kapıdan soğuğa iten ve ona bir fincan kahve bile ikram etmeyen adam söylüyor."

"Benimle olan anlaşmayı biliyorlar. Ancak sen..." Parmağını bana doğru sallıyor.

"Anlaşmayı biliyor gibi görünmüyor... iki gün üst üste," diye alay ediyor Lando. "Yoksa kaytarıyor musun? Onun poloya gelmesinden nasıl kurtulacaksın?"

"Orada binlerce insan olacak. Oyuncularla birlikte olmasına izin verilmeyecek," diye basitçe cevap veriyor, çünkü kadınlardan uzak durma konusunda oldukça tecrübeli.

"Henners henüz uyanmadı mı?" Kahve fincanımı doldurması için ona doğru iterek soruyorum.

"Evet, Max'le konuşuyor."

Hendricks'in hayatı oğlu Maxwell'in etrafında dönüyor.

Max planlanmamış olabilir, ancak hepimizin hayatına girdiği günden beri koşulsuz sevgiden başka bir şey bilmedi. Max'in annesinin hak ettiği gibi bir anne olmaması ve Hendricks'in parasıyla çocuk sahibi olmaktan daha çok ilgilenmesi talihsiz bir durum, ancak şimdi Hendricks'in tam velayete sahip olması Max'in daha önce sahip olmadığı bir istikrar getirdi ve nadiren ayrılıyorlar. Bu hafta oğlundan uzak kalmanın onun için zor olduğunu biliyorum ama Lando'ya destek olmak için her şeyi yapacağını da biliyorum. Yine de eve dönüş uçağında ilk o olacak.

Esniyorum ve saatimi kontrol ediyorum. Hendricks'in işi biraz uzun sürecek. "Saat ikiye kadar polo kulübünde olmamız gerekmiyor.

Ben gidiyorum.

Sonra da kayak yapmak için vaktimiz var. Henüz sörf tahtamı çıkarmadım," diyor Miles, yüz ifademi yanlış okuyarak. Zencefilli çörek hakkında açıklama yaparken dördümüzün de burada olmasını istiyorum.

"Hayır. Bu sabah olmaz. Senin için başka planlarım var."

Şüpheli bakışları Lando ile benim aramda gidip geliyor. "Ne planı?" "Al zencefilli çörek yarışmasını kazanacağımıza karar verdi." "Ciddi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve taşıyabildiğim kadar poşeti toplayarak masanın açık ucuna bırakıyorum.

"Bunlar da ne?"

"Dekorasyon malzemeleri."

"Zencefilli çörek evi için," diye ekliyor Lando. "Haven-"

Miles yüzünü buruşturuyor ve acıma dolu gözlerle bana bakıyor. "Al, bu sadece biriyle yatmak için çok fazla çaba. Sana tüyo vermemi istiyorsan..."

Lando bir kahkaha atıyor.

Çenem sıkıştı. "Lanet olsun."

Her şeyi düzgünce bölümlere ayırarak masanın üzerine koydum ve kardeşlerime döndüm.

Genç olan kahve fincanının üstünden bana bakıyor. "Pekala Alexander, ben varım. Son birkaç gündür gördüğümüz bu daha az Grinchy versiyonundan çok hoşlanıyorum. Eğer seni gülümsetmek için bir Noel kurabiyesi ya da başka bir şey süslemem gerekiyorsa bunu yaparım."

"Teşekkürler." Gözlerimi deviriyorum.

Miles bir kez daha sinir bozucu bir şekilde haklı. Şimdi düşünüyorum da, *bu* Aralık ayından her zamanki kadar nefret etmedim. Daha az sinirliydim, Miles'a karşı daha hoşgörülüydüm ve dün Lando melankolim bu yıl o kadar belirgin olmadığı yorumunu yaptı.

Belki de Noel'de Aspen'e gelmek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Haven

Chapter 10

Haven: Çok erken geldim.

Saylor: Onunla ne zaman buluşacağınızı söylemişsiniz?

Haven: Yedi

İki dakika sonra. Bu nasıl erken olur?

Haven: Çünkü geç kaldı.

Saylor: Bacaklarını tıraş ettin mi?

Haven: Tabii ki yaptım.

Saylor: Zamanı gelmişti

Haven: Kapa

çeneni.

Saylor: Ruj mu?

Haven:

Hayır

Saylor: İyi plan, nasıl olsa sadece öpülüp geçilecek.

Saylor: Seninle gurur duyuyorum Havey, sonunda biraz *patlıcan emoji* *su emoji* alabilmen çok güzel

Haven: Kapa

çeneni

Saylor: Bunu düşünmeyin. Sadece yap.

Haven: Kahretsin, o burada,
gitmeliyim.

W^{hoa.} Alex ana kapıdan içeri giriyor. o ait Burada.
İçinde Aspen, benim Kasaba, nerede ve
milyarderler oynamaya gelir.

Gölgelerin içine doğru hafifçe geri çekilerek, loş ışıklı barı, stratejik olarak yerleştirilmiş masa lambaları olan lacivert kadife kabinlerde oturan az sayıdaki müşteriyi, boynuzlarla süslenmiş duvarları ve günlerini kaçak içki yaparak geçirmiş gibi giyinen bar personelini taramasını izliyorum.

Vücudumun her santimi kasılıyor ve beni görmesi için ayağa kalkma dürtüsüne direniyorum, çünkü bunun tadını çıkarmak istiyorum. *Onu* olduğu gibi, geçen gece müzik kutusunun üzerinden bakarken giydiği aynı koyu renk kot pantolonun içinde, sanki onun için ve sadece onun için yapılmış gibi, dar kıcı sergileniyor.

Bugün, oturduğum yerden bile gözlerini inanılmaz derecede mavi gösteren lacivert kablo örgülü bir kazak ekledi. Beresini çekiştirerek saçlarını karıştırıyor ve bu karışık görünümü mükemmelleştiriyor. Ve vücudum bu anı, bu adamla çoktan öpüştüğümü hatırlatmak için seçiyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimi ve ne kadar yumuşak olduğunu bildiğimi.

O çok ateşli.

Alex'in tüm özelliklerini takdir ediyorum... *Kahretsin, soyadını bilmiyorum...* Biriyle seks yapmak üzereyim ve soyadını *bilmiyorum*. Soyadını bilmeli miyim?

Alex beni fark ettiğinde Saylor'dan gelen bir başka mesaj akışı çantamda vızıldıyor ve yüzüne yayılan tembel bir gülümseme, bu gece buraya gelmekle ilgili tüm düşüncelerimi yerle bir ediyor.

Şu anda içki içmek için bile kalmak istemiyorum. Doğruca benimkine dönüp başladığımız işi bitirmek istiyorum.

"Merhaba." Yanağımı öpmek için eğildi.

Ve... Yakınlıktan başım dönüyor; onun kokusu; serin dudaklarının sıcak tenime değmesi. Beklenti.

"Hey," diye nefes almayı başarıyorum.

Seçtiğim masada, her biri iki ya da üç kişinin rahatça oturabileceği büyüklükte, yuvarlak kadife iki koltuk takımı vardı. Alex'in

Karşıma oturdu, ama o yanıma yerleşirken kendimi benimkinde buldum, büyük bir kolunu sandalyenin arkasına doladı.

Vücudunu tam alanıma girecek şekilde büküyor, bacakları benimkilere değiyor ve ben sığ bir nefesten fazlasını almakta zorlanıyorum. Kirli sakalındaki koyu sarı benekleri ve son birkaç gündür kayak yaptığı için belli belirsiz bronzlaşmış yüz hatlarını görebileceğim kadar yakınımda.

Etrafımızı iyice süzerken bana orantısız bir sırıtış atıyor. "Burayı sevdim. Kesinlikle iyi tarif etmişsin. Gerçekten de karanlık ve rahat. Çok da kalabalık."

Gergin olduğumda yaptığım gibi dudağımı çiğnememek için kendimi zor tutarak başımı sallıyorum. "Evet, Saylor ve ben bazen Eski Salon'un kalabalığından uzaklaşmak istediğimizde buraya geliyoruz."

"Saylor fırındaki arkadaşın mı? Şu geveze olan mı?"

"Evet, geveze olan." Gülümsemem genişliyor. "En iyi arkadaşım. Burada birlikte büyüdük. Yerel okulda birinci sınıf öğretmeni ama Noel tatilinde fırına yardım ediyor."

"Yarışma nasıl gidiyor? Çok katılım var mı?" Diye sorar, sonra işaret parmağını kaldırır. "Bekle, önce içkiye ihtiyacımız var. Burası mükemmel kokteyller yapıyor gibi görünüyor. Sonra neyle karşı karşıya olduğumu duymak istiyorum."

Alex'in eli havaya kalkıyor ve otuz saniye içinde bir garson elinde bir menüyle geliyor. "Haven, ne istersin?"

Canım bira istiyor, çünkü buradaki içkiler çok *cömert* ve eve taşınacak kadar sarhoş olmak istemiyorum. Ama aynı zamanda vücuduma öyle bir güçle hücum eden adrenalinden de kurtulmam gerekiyor ki titriyorum.

Sonunda panikle, deneyimlerimden beni *en çok sarhoş* edeceğini bildiğim bir şey sipariş ediyorum.

"Eski moda, lütfen."

Tanrım, Haven.

"İyi seçim, iki olsun." Alex menüleri hiç açmadan geri verdi ve bana döndü. "Eggnog demediğin için minnettarım. Şimdi, nerede kalmıştık? Günün nasıl geçti?"

"Yoğun bir dönemdi, yılın bu dönemi her zaman yoğun geçer. Özellikle de rekabet yüzünden." Alex yüzünü buruşturduğunda gülüyorum.

"Şimdiye kadar kaç ev bırakıldı?"

"Yaklaşık yüz kişi. Yarın daha yoğun olacak, Perşembe ise kaos. Mecbur kalana kadar kimse evini getirmek istemiyor,

Çünkü kimsenin görmesini istemiyorlar ve hile yapma ihtiyacı hissediyorlar." Garson içkilerimizle dönerken başımı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim."

Alex iki gözlüğü de alıp birini bana uzatıyor. Mavi gözlerini gözlerime dikeyyor ve dağ havasındaki oksijen azlığından olsa gerek, nefes almakta zorlanıyorum.

"Zencefilli çörek yarışmalarına ve Aspen'in tanıdığım en güzel belediye başkanına."

Bardağım onunkiyle tokuşuyor, iltifat karşısında yanaklarım ısınıyor ve çok büyük bir yudum alıyorum. Viskinin yakıcılığı hemen kan dolaşıma karışıyor.

"Zencefilli çörek yarışmalarına."

Alex yüksek sesli bir kahkaha atarak başını geriye atıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor ve dili mükemmel, beyaz dişlerinin kenarlarında geziniyor. "Biri bana dünyanın en rekabetçi pişirme yarışmasına katılacağımı söyleseydi, *The Great British Bake Off*'tan bahsettiğinizi düşünürdüm."

"Hayır, biz çok daha rekabetçiyiz." Kıkırdıyorum, bardağımı yere bırakıyorum. "Bu yıl zorlu bir kalabalık olacak."

"Endişelenmiyorum, avantaj bende."

Kaşlarım havaya kalktı. "Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

Uzanyor, saçlarımın uçlarını omuzlarımdan alıyor ve işaret parmağının etrafında kıvrıyor. Kalbim tekliyor.

"Oh, biliyorum."

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" "Hayır."

Ben daha durduramadan beni kendine doğru çekiyor ve ağzı dudaklarımı çevreliyor. Yumuşak dudakları bana doğru bastırırken, dili ben açılana kadar dudaklarımın kenarında geziniyor. Çok kısa bir süre sonra ağzımın etrafında dolaşıyor ve geri çekiliyor, ama vücudumun her yerine çarpan alçak bir inilti çıkarmadan önce değil. Bacaklarımı daha sıkı kavuşturuyorum ve sıkıyorum.

"Üzgünüm, kendime engel olamadım."

"Umarım benimle öpüşmenin sana ödül kazandıracağını düşünmüyorsundur."

Başını iki yana sallar. "Hayır, ne olursa olsun kazanan ben olacağım. Ancak ben taç giydikten sonra senin kendini kontrol etmen gerekecek."

"Gerçekten mi?"

Hâlâ parmağına dolanmış olan saç telini kaldırarak burnunu saç teline bastırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Evet. Kazanmak güçlü bir afrodisyaktır. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Elimden geleni yapacağım. Daha önce başıma geldiğini söyleyemem ama tetikte olacağım."

"Ah." Yüzü eğlenceyle aydınlanıyor. "Yine de bu gamzelere rastlamadın." Elimi tutuyor, bir parmağını uzatıyor ve yanağındaki derin çıkıntının hemen üzerindeki yumuşak kirli sakala sürtüyor. "Ya da İngiliz aksanına."

"Bu çok doğru." Son bir hamle yapıp elimi bırakıyorum ama Alex bırakmıyor. Onun yerine parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Serçe parmağındaki mühür yüzüğünün sıcaklığı tenime sızıyor. Yakından bakınca biraz yıpranmış olduğunu görebiliyorum, çok sevilen ve nadiren çıkarılan bir mücevherin işareti. Üzerinde bir ağacın yanında bir meleğe benzeyen bir arma var, altında ise küçük harfler... anlamadığım bir dilde yazılmış bir kelime.

"Bu benim ailemin arması," diyor Alex sessizce ve ben başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum. "Melek ailem için semboliktir. Altında da *amor principum* yazıyor, yani *aşk başlangıçtır*."

"Çok şirin," diye cevap veriyorum, eski moda viskimden büyük bir yudum alarak, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve Alex'in daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemediğini fark etmeye başlıyorum.

Daha önce aile arması olan biriyle tanıştığımdan değil - aile armasının ne olduğundan bile tam olarak emin değilim - sığırlara taktığımız süslü bir damga gibi, ancak daha çok yaşlı insanlarla ilişkilendirdiğim bir şey.

Ama Alex yaşlı değil.

Benim yaşlarımda.

Ve süslü *ve ateşli*. Gerçekten *ateşli*.

"Peki, İngiltere'de zencefilli kurabiye evler yapmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz?"

Küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve kadifeye doğru hafifçe geri kayıyor. "En büyük kardeşim Lando ile birlikte çalışıyorum. Bu bir aile işi... Arazimiz var -çiftçilik arazisi- ki bu çok fazla iş demek... bu tür şeyler..."

Kaşlarım hafifçe birbirine yaklaşıyor, Alex tanıdığım çiftçi erkeklere benzemiyor. Günlerini çamura bulanmış inekleri kurtararak, kütük ve saman balyaları taşıyarak ya da kök kazarak geçiren birine değil. Belki de İngiltere'de çiftçiliğin farklı bir türü vardır.

"Onunla ne yapıyorsun?"

"Sürdürülebilir tarıma odaklanıyoruz ve arazimizin bir kısmını da yeniden yabanileştirme sürecine başladık. Ekosistemleri restore etmek... bu tür şeyler." Birinin ayrıntılara girmek istemediğini anlayabileceğiniz bir şekilde omuz silkerek sözünü bitiriyor ama ben daha fazlasını duymak istiyorum. Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum. Ekosistem çiftçiliği benim ağaç işimin ethosudur, Wylder Çiftliği'nin bu şekilde var olmasını istiyorum.

"İkizler de sizinle mi çalışıyor?"

"Tanrım, hayır." Başını sallayarak gülüyor. "Bence birbirimizi öldürürüz. En azından Miles'ı. Hendricks bir gazi ve Miles da polo oynuyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Polo mu?"

"Evet, bilirsin... at sırtında kriket gibi." Ağzı eğlenerek seğiriyor.

"Kriketin ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum ama polonun ne olduğunu biliyorum.

Burada bir kulüp var. Ama onun işinin bu olduğunu mu söylüyorsun? O iyi mi?"

"Evet, öyle. Hem de çok. İngiltere için oynuyor." Alex derin derin başını sallıyor. "Aslında bugün senin polo kulübüne gittik. Miles yarın ve Perşembe günü orada kar polosu turnuvasında oynayacak." Sırıttıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Sen de benimle gelmelisin."

İnledim. Hayatım bir kez daha eğlenmemin önüne geçiyor.

"Yapamam, çalışmak zorundayım."

"Ah evet, bir an için Aspen Belediye Başkanı olduğunu unutmuşum. Tüm tebaanı mutlu etmelisin," diye parmağını sallayarak alay ediyor. "Şimdi sıra sizde... Noel ağacı satmadığınız ve kasabayı yönetmediğiniz zamanlarda ne yaparsınız?"

Duraksıyorum, ona vereceğim cevap tam olarak ne olacak? Çünkü şu anda elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Sanırım..." Derin bir nefes alıyorum. "Senden farklı değilim. Dağın yukarısındaki ulusal orman hattında küçük bir çiftliğim var. Ailemin çiftliği. Tatil için ağaçların toplandığı yer. İlkbahar ve yaz aylarında tüm yeni fidanları dikerim. Dönüşümlü olarak birkaç yıl sürer ama biz hep böyle yaptık."

"Sen de mi ailenle birlikte çalışıyorsun?" "Şey, çalışıyordum. Artık sadece ben varım."

Alex yavaşça göz kırptıyor. "Bu bir kişi için çok fazla."

Bardağıma uzanarak bir yudum alıyorum ve bu konuşmanın nereye varacağını düşünmek için kendime biraz zaman tanıyorum. "Olabilir. Ama yardım alıyorum... ve bu bahar boyunca bir inziva alanı yaratmayı planlıyorum.

Vadiye bakan arazimin bir kısmı. Çok güzel. İlk inziva bu yaz gerçekleşecek. Bir yoga grubu geliyor."

"Kulağa harika geliyor, kız kardeşim sürekli beni yogaya sokmaya çalışıyor. Belki ben de kaydolurum ve onun başarısız olduğu yerde sonunda başarılı olan sen olursun." İçkisinden uzun bir yudum alarak kıkırdıyor. "Ailenin çiftliği, onların işi mi?"

Pantolonumdaki görünmez bir ipliği karıştırıyorum. Çok güzel vakit geçiriyoruz ve ilk kez geçmişimi bilmeyen ve ailemi tanımayan biriyle oturuyorum ve ben sadece *benim*. Haven. Herkesin tanıdığı, yalnız olduğu ve ailesinin işlerini yürütmeye çalıştığı için herkesin üzüldüğü, kasabada koşuşturan kız değil. Havayı bozmak istemiyorum ama Alex'in sabırla bekleyen yüzüne bakıyorum ve onlar hakkında konuşmak istemediğim için suçluluk duygusuna kapılıyorum.

"Evet, öyleydi ama... bir süre önce öldüler. Önce annem. Birkaç yıl sonra da babam. Şimdi benim ve ona ben bakıyorum. Başladıkları şeyi devam ettiriyorum. Dükkân da onlarındı, annem kurmuştu. Noel'i severlerdi, annem de süslemeyi severdi. Biraz sallantılı olduğunu biliyorum ama o kadar takıntılıydı ki değiştirmek istemiyorum."

Ortalık sessiz ve sonunda kendimi Alex'e bakmaya zorluyorum, insanların anne babalarının öldüğünü öğrendikten sonra ne diyeceklerini bilemediklerinde takındıkları o ifadeyi takınmaması için dua ediyorum.

O değil. Neredeyse daha kötü. Alex gözlerini kırpmadan bana bakıyor, yüzü şokla boyanmış. Gözleri yaşlarla *parlıyor*.

Hay sikeyim. *Biliyordum*. Havayı bozacağımı biliyordum.

Ne söyleyeceğini bilemediği için susuyor ve ben de her şeyin yolunda olduğu hakkında gevezelik ederek kendimi telafi etmek üzereyim, çünkü bu garip sessizlikten ve yüzündeki ifadeden yüzde 100 daha iyi.

"Haven... Tanrım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Nasıl olduğunu biliyorum..." Uzaklara bakar ve durur.

Söylediğim her şeyi geri almak istiyorum ama bunu yapamadan tekrar bana dönüyor ve gözleri her zamanki parlak mavi ışıltısına geri dönüyor.

"Hayır... Biliyor musun? Ailenin şerefine kadeh kaldırmalıyız, çünkü harika bir kızları oldu. O Aspen'in belediye başkanı ve her şeyi."

Her nasılsa, Alex bunu daha önce kimsenin yapmadığı kadar iyi yapıyor. Gariplik ortadan kalkıyor ve ben daha gözümü kırpmadan garsonlardan biri geliyor.

Alex parmağını masanın üzerinde gezdirir. "Bunlardan bir tur daha alalım, bir şişe de Dom Perignon 2012." Göğsümü acıtan bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Ebeveynlere kadeh kaldırmak için iyi bir bağbozumu."

Ben bilemem. Bırakın ailemin şerefine kadeh kaldırmayı, daha önce hiç bin dolarlık bir şişe şampanya bile içmedim. Bir yerlerden babamın bira içmeyi tercih ettiğini söylediğini ve annemin de ona susmasını söylediğini duyabiliyorum.

Servis görevlisi döndüğünde, Alex'in bana beş dakika öncesinden daha yakın olduğuna yemin edebilirim. Şampanyayı alıp kendisi açmak için öne eğildiğinde bile dizi benimkine değiyor. Dün gece barın arkasındayken bunu tam olarak anlayamamıştım ama mantarı şişeden çıkarışını, iri ellerini ve ön kolu boyunca uzanan kalın damarları vurgulayışını neredeyse dudağımı ısırarak izliyorum.

Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama daha önce birinin bana içki doldurması beni hiç tahrik etmemişti.

"Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum ve bardağı ondan alırken garip bir ses **ç ı k a r m ı y o r u m .**

Alex şişeyi buz kovaasına geri bırakıyor ve yaklaşıyor. Bana gülümsemesi iç ısıımı bir derece daha yükseltiyor. Buz küplerinden birini alıp boynumda gezdirmek geliyor içimden.

"Bir şey değil. Şimdi, ailenizin adı neydi?" "Wyatt ve Jeanne."

Kadehini kaldırıyor. "Wyatt ve Jeanne'e ve Aspen belediye başkanına." Bir süre durakladıktan sonra, "Ve zencefilli çörek yarışmalarını kazanmaya."

"Zencefilli çörek yarışmalarını kazanmaya," diye cevap veriyorum kıkırdayarak. Alex şampanyasını yudumlar ve kadehini masaya koyar. "Yani, Noel Ağaçları Kraliçesi'nin evinde ne var? En iyilerini kendinize mi saklıyorsunuz?"

Cevap vermek üzereydim ama Alex'in bir kez daha saçlarımı parmağının etrafında kıvrmasıyla dikkatim dağıldı.

"Dur tahmin edeyim, hiçbir şeyin birbirine uymadığı ağaçlardan biri. Bütün süsler karmakarışık ama her birinin bir anlamı var.

hafıza." Gözleri merakla kısılmadan önce usulca gülümsüyor. "Ve tüm ışıklar dallara gizlenmiş dev biblolarla farklı renklerde gelişigüzel yanıp sönüyor. Eminim her oda için bir tane vardır. Büyük ve küçük."

Bir yandan şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum, bir yandan da acaba ben de tam olarak o kadar şeffaf mıyım diye düşünüyorum, çünkü ağaçlarımı mükemmel bir şekilde tarif etti. Farklı renkteki ışıklar hariç. Benimkiler hep beyaz. Anneminkiler de hep beyazdı.

"Ve" diye devam ediyor, sesi tamamen alaycı, "Dışarıda koca bir Noel Baba ve kızağı olduğuna dair çok paraya bahse girmeye hazırım... Hayır. HAYIR. Çatıda, değil mi?" Yüzümü, seğiren dudağımı tarıyor. "Tanrım, var, değil mi? Kapının iki yanında da findikkıranlar var."

Dudaklarım birbirine o kadar sert dolanıyor ki neredeyse acı veriyor. Nefes nefese kaldı ve parmağıyla beni işaret etti: "İnsanların süslemeler yüzünden gelip fotoğraflarını çektiği evlerden birine sahipsin. Öyle değil mi?"

"Hey, eğer insanlara neşe veriyorsa," diyorum sonunda.

Alex'in kahkahası yüksek sesle ve derinden patlıyor. Bulaşıcı ve gerçek bir kahkaha ve çok geçmeden ben de onunla birlikte yüksek sesle gülmeye başlıyorum. Gözlerimin kapalı olmaması dışında. Bakışlarımı yüzünden, gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklardan ya da geniş ağzının açılma şeklinden ayıramıyorum, böylece üst dudağındaki yumuşak aşk tanrısı yayı neredeyse kayboluyor ve gamzeleri kalın kirli sakalının altında daha da çekiliyor.

Sonra kahkahalarımız azaldı. Ama aramızdaki sıcaklık -bu elektrik bizi ele geçiriyor ve ikimizin de başka yöne bakmasına izin vermiyor- nabzımla birlikte yükseliyor.

Dilim dışarı fırlayıp alt dudağımda gezinirken Alex'in parlak mavi gözleri düşüyor ve kararıyor.

"*Siktir*, sende hoşlanıyorum," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma çarpmadan hemen önce.

Eski moda ve yarım kadeh şampanya aklımı başımdan almış olabilirdi ama onlar olmadan da onu kanepeye geri itip üzerine oturmak isterdim. Hepsi onun sıcak dilinin benimkine karşı hafif bir hareketiyle oldu.

Beni sıkıca tutarken, saçlarımın etrafında dolanan parmakları şimdi boynumun dibine doğru itiliyor, dili tam hızıyla hareket ediyor, aletinin içimde hafiflediğini hayal edebiliyorum, neredeyse alay ediyor, sakladığım şeyin bir iştah açıcısı.

Öpüşme konusunda ne kadar iyi olduğu için neredeyse toplum içinde olduğumuzu unutuyorum.

Alex'in boştaki eli uyluğumun iç kısmında kıvrılmış, hareket etmiyor ama parmak uçlarının baskısı bana işkence ediyor, ağzına doğru inlediğimde bunu belli ediyorum. Nefes nefese ve acılı, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Benden uzaklaşıyor ve dudaklarını kaplayan gülümseme egoistlikten başka bir şey değil. İyi kazanılmış bir ego.

Diğer eliyle bardağına ulaşmak için dönerken bacaklarımın arasındaki eli hareket etmiyor.

"Bu işte iyiye gidiyoruz." Kıkırdıyor. Ben de aynı fikirdeyim. Önümüzdeki iki saat boyunca *daha iyi* olacağız. Zar zor nefes alıyoruz.

Zencefilli kurabiye evler, Noel ağaçları, kayak ve en sevdiğimiz mevsimler -o, yaz; ben, Noel, tabii ki- hakkındaki konuşmalarımızın arasında öpüştük *ve güldük*. Yıllardır gülmediğim kadar çok güldüm.

Konuşmak, gülmek ve öpüşmekten başka bir şey yapmadık. Öpüşmeyi başka bir yere taşımamız gerektiği belli olana kadar öpüştük, çünkü bitmesini istemiyorum.

"Alex..." Dudaklarına karşı yarı inliyorum, bu bağı koparmamak için çaresizim ama kendimi daha fazla tutamayacağım. Kalçamdaki elini bir kez daha sıkarsa ya da dilini bir kez daha yavaşça kaydırırsa uygunsuz davranıştan tutuklanacağız.

Geri çekiliyor ve yüzümü tarıyor. "Seninkine dönelim mi?"

Çantamı alıp ayağa kalkmak için yolu yarılamıştım bile. "Evet."

Yirmi dakika sonra ön kapımdan tökezleyerek geçtik, dudaklar birbirine kilitlenmişti.

Son birkaç gündür aramızda ne büyüdüyse patlamak üzere.

Birçok kez kendimi Alex gibi birinin her zaman etrafımda olmasının nasıl bir şey olacağını merak ederken buldum.

Ama Alex tek gecelik bir şey.

Bu gece düşünmek yok. Sadece yapmak. Sadece *olmak*.

"Beni Noel müziğinden kurtardığından beri seni becermek istiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, ben ışık düğmesi için duvara vururken.

Burada bir yerde olduğunu biliyorum.

Argh.

Parlak ışıklar bizi kör ediyor.

Tekrar vuruyorum ve bir kez daha yarı karanlıkla ve ana odadaki Noel ağacının ışıklarının parıltısıyla örtülüyorum. Ön kapı tekmelenerek kapatılıyor ve Alex'in iri vücudu benimkine bastırarak kapıya yapışıyorum.

"Seni Noel müziğinden kurtardığım *için* mi?" Yarı inliyorum, çünkü dudakları boynumda, elleri gömleğimin altına giriyor ve daha önce defalarca yapmış birinin ustalığıyla sütyenimin düğmelerini açıyor. *Ben* bile genellikle ilk seferde başaramam ve bu *benim sütyenim*.

Bu adam bir profesyonel.

"Evet, çoğunlukla. Ama aynı zamanda harika bir çift memeniz ve tapılması gereken bir kıçınız olduğu için."

Tanrım, bu aksan beni ıslatmaya yetti, eğer zaten ıslanmadıysam. Ön sevişmeyi sikeyim.

"Bir *daha* kış de," diye homurdanıyorum. "Söylediğinde kulağa çok pis geliyor."

"Öyle mi? Kirli mi

seviyorsun?" "I..."

"*Göt*," diye fısıldıyor kulağıma, lobumu dişlerinin arasına alıyor.

Kollarımı başımın üzerine kaldırmaya zorlayarak tişörtümü çekiştiriyor. Göğüslerimin büyüklüğünden her zaman biraz utanmışımdır, ama serbestçe zıplıyorlar ve Alex'in bana saf şehvetten başka bir şeyle bakmadığını görüyorum. Utancımdan yerin dibine girmek yerine, parıldıyorum.

Uzanıp iki avucuna birer tane alıyor.

"Kahretsin..." Bakışları benimkine ve tekrar başparmağının taş gibi sert meme ucumun üzerinde gezindiği yere yöneliyor. "Haven, bunlar inanılmaz."

Göbeğimin çukurundan bir inilti yükseliyor. Tüm vücudum uyarılmışlık hissiyle uğulduyor. Beynim duyusal olarak aşırı yüklenmiş durumda, parmaklarının yaptıklarının görüntüsüyle büyülenmiş durumda.

Ve artık onlara dokunmak yeterli olmadığında, başını eğip dilini çakıllı tomurcuğun etrafında dolaştırıyor.

Ağzının kendine ait bir aklı varmış gibi görünüyor, göğsümde dolaşıyor, her seferinde bir meme ucunu alıyor, arkasında sıcak, parlak bir tükürük izi ve tüylerim diken diken oluyor. Elleri yanlarımdan kot pantolonumun beline kadar iniyor ve düğmelerini açıp önümde diz çökmeden önce ancak nefes alabiliyorum.

Külotum görünecek kadar aşağı çekerken, daha fazla ilerlemeden önce izin istercesine gözleri benimkileri buluyor.

Yeterince hızlı başımı sallayamıyorum. Bunun yerine parmaklarımı saçlarının arasından geçirip neredeyse onu kendime doğru çekiyorum ki bu kasıklarımı yüzüne bastırmaktan çok daha kibarca görünüyor. Ama öyle ya da böyle, eğer önümüzdeki otuz saniye içinde bu adamın dili klitorisime değmezse çığlık atacağım. Ve iyi anlamda değil.

Alex'in ikna edilmeye ihtiyacı yok. Kuru bir kıkırdama duyuyor ve sert bir çekişten sonra kot pantolonum ve külotum kalçalarım dolanıyor. Arkasına yaslanıp bakıyor, parmakları uyluklarımın birbirine kenetlendiği boşluktan rahatça geçiyor ve onları çıkardığında, üç saatlik beklentimle kaplanmış oluyorlar.

Tek bir parçam bile, ben zar zor hareket edebilirken o beni olabildiğince açarken neredeyse çıplak olduğum için ya da sıcak nefesini amımda hissedebileceğim kadar bana yakın olduğu için utanç duymuyor. Bunun yerine, kot bir hapishaneye hapsolmuş, umutsuz bir sürtünme ihtiyacıyla kıvranıyorum.

Hareketsiz kalıyor.

"Oh Haven, sıırıslıklam olmuşsun. Çok ıslaksın."

Sesi çok derin ve çakıllı, beni daha da heyecanlandırıyor. İçimdeki uyarılmanın damladığını hissedebiliyorum. Ve işleri kendi ellerime alıp kendimi yüzüne yaklaştırmaya çalıştığımda, geri çekiliyor.

Dişlerim neredeyse alt dudağımı ısırarak.

"Uh-uh. Bırak da tadını çıkarayım. Bu kadar mükemmel bir am görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Ben de mükemmel bir manzaraya sahibim - Alex dizlerinin üzerinde, kalın, koyu kahverengi saçları parmaklarımın arasında, kasıklarım ağzından birkaç santim uzakta, öne eğilip beni tatmasını bekliyorum.

Onu müzik kutusunda gördükten sonra sonumuzun böyle olacağını milyon yıl geçse de tahmin edemezdim.

İhtiyaçtan neredeyse ağlayacağım. Beklemekten ölmek mümkün mü?

Bir arkadaş istemek.

"Alex, lütfen..."

Buğulu, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, ağzı şeytani bir sırıtışla kıvrılmış, hiçbir şey söylemiyor ama öne doğru eğiliyor ve *sonunda* yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor.

"Haklıymışım. Çok tatlı bir amın var," diye mırıldanıyor ve işe koyuluyor.

"Oh...kahretsın..."

Başım zar zor fark ettiğim bir şaplakla kapıya çarpıyor. Tek odaklanabildiğim Alex'in sıcak dilinin yarığımdan defalarca geçmesi. Her kaydırışında, onunla tanıştığımdan beri biriken basınçlı ocak bir derece daha yükseliyor. Bu utanç verici derecede çabuk bitecek.

Klitorisime yapıştığında ve bacaklarım neredeyse altımdan büküldüğünde, yanma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Sadece kalçalarım kenetlenmiş iri elleri düşmemi engelliyor.

"Alex...evet, tam...orada."

"Çok ateşlisin Haven... Tadın inanılmaz..." Uzun bir tur daha atıyor. Kalçalarım onun güçlü kavrayışında o kadar sert sallanıyor ki, parmak izlerinin beni günlerce izleyeceğini biliyorum. "Şimdi benim için boşalacaksın ve ben de izleyeceğim."

Bu ancak on saniye sürmüş olmalı, ancak hala bu kadar uzun süre nasıl dayandığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki de eski moda içkiler ve yarım şişe şampanya hislerimi köreltti. Tek düşünebildiğim iyi ki yapmışlar, çünkü onsuz başarmamın imkânı yok. Sınıra çok yaklaştım, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bu rahatlamaya hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var.

Parmakları dilinin yerini alıyor, başparmağı klitorisime sertçe bastırırken içime pompalıyor. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak, ama odaklanmayı başararak aşağı bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum, dudaklarını yalarken yüzüne bir sırıtış yayılıyor.

Bana doğa şovlarını hatırlattı; avını yemek üzere olan bir yırtıcı.

Ben buyum işte. *Öldüm*. Ben ölüyüm. Ben öldüm.

Başparmağıyla bir kez daha vurdu ve ben hâlâ içimde çalışan parmaklarının etrafında dönmeye başladım. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kendimi boşaltmak için yıllarca pratik yaptım, birkaç beceriksiz gece geçirdim.

Ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım... İçime çarpan ve güç toplayan, beni içten dışa doğru parçalamaya hazır amansız bir dalga.

Bu bir orgazm değil. Bu bir şeytan çıkarma.

Sesim bile benden koparıldı. Sadece adını mırıldanabiliyorum, "Alex."

Kalbim bir kez daha düzensiz atmadan önce dudakları dudaklarımda, dili ağzımın içine dalıyor. Kendimi onun dudaklarında tatmak hayatımın en ateşli deneyimiydi.

Ama o an, kalçalarım sıkıştırdığı kot pantolonun içinde sıkışıp kaldığımı fark ettiğimizde bozuluyor.

"Şunları düzgünce çıkaralım, olur mu?" Gülüyor ama ben daha kıpırdayamadan havaya kaldırılıyor, oturma odasına taşınıyor ve Noel ağacının yanındaki kanepeye bırakılıyor.

Otuz saniye sonra kot pantolonum Alex'in omzuna atılmıştı ve önünde çırılçıplak yatıyordum.

Bir elini yüzüne götürüyor, mührünü taşıyan yüzüğü Noel ağacının ışığını yakalıyor. "Hayal ettiğimden daha iyisin."

"Dört gün boyunca mı?" Kıkırdıyorum, ardından bir hıçkırık gelince elim ağzımı kapatmak için havaya kalkıyor.

Arkasına uzanır ve kazağını çekiştirerek çıkarır. "Bu doğru. Seni soyduğumda sana yapacaklarımdan başka bir şey düşünmediğim dört gün."

Sarhoş sersemliğiyle gözlerimi kırıştırıyorum. Bu gerçek olamaz. *İmkânı yok.* Saymaya çalışıyorum ama yerimi kaybediyorum. Kuadrupol kuadrupol nedir? Çünkü o kadar çok kas görüyorum.

Yani... Bırakın İngilizleri, Amerikalıları bile bu İngiliz gibi yaptıklarını sanmıyorum. Alkolden değil. Bu adam gerçek, sertifikalı bir tanrı. Bir Noel mucizesi.

"Söyle bana..." Kendimi sorarken buluyorum.

Aşağı bakıyor, bakışları yavaşça vücudumun her santimini tarıyor, kemerini çözüp botlarını çıkarırken bir derece daha ısıtıyor.

"Önce..." Bir kaşını kaldırıyor. "Önünde diz çökmüş, son yemeğimmişsin gibi ziyafet çekiyor olurdum. Dilim klitorisinin üzerinde, sen durmam için yalvarana kadar parmaklarım işe koyulurken her damlanı yalayıp yutardım..." Kot pantolonunu kalçalarının üzerinden itiyor, başparmaklarını boxer külotunun içine sokuyor ve düşmesine izin veriyor. "Sanırım bunu başardım."

Aleti serbest kalıyor. Ucu parlıyor. Taş gibi sert. Ve
Çok büyük.

Aman Tanrım.

Sanki ona yer açmam gerekiyormuş gibi kanepede geri çekilmeye çalışıyorum ama bacağıma yakalıyor ve beni geri çekiyor.

"Merak etme, uyduracağız."

Kot pantolonunun cebinden çıkardığı prezervatif paketine uzanırken o sinsi kibirle doluydu ve ben tahrik mi oluyorum yoksa olacaklar için korkuyor muyum anlayamıyorum.

Kendini kılıfına sokmasını izlerken ağzım açık kalıyor. Yanımdaki kanepeye diz çöküyor ve öne doğru kayarak çenemi parmaklarının arasında nazikçe kavıyor.

Başparmağının ucu alt dudağımda geziniyor, başka bir yerde olmasını istediğim bir baskıyla dudağıma aşağı çekiyor. "Kırmızı ruj sürdüğün günden beri bunların sikime dolanmasını hayal ediyorum. Boğazına kadar beni içine almanı, ağzında patlamamı ve boşalmamı yuttuğunu hissetmeyi."

Aklımı başımdan alan orgazmı yaşayalı beş dakikadan az oldu ve şimdiden daha fazlasına ihtiyacım var. Tüm vücudum titriyor, onun dokunuşu için çaresizim.

"İçine girerken amının sikimin etrafında gerilmesini izlemek istiyorum." Elleri vücudumda, baldırlarımda geziniyor.

Ancak yüzümü buruşturduğumda, bu akşam kot pantolon giymemin nedeninin bacağıma yan tarafında oluşan ve derimin yarısını götüren jilet yanığıyla ilgili olduğunu hatırlıyorum.

"Kahretsin. Bunu nasıl yaptın?" Alex cildimin hala çiğ olan yerlerini öpüyor.

"Bacaklarımı tıraş ediyorum."

"Ah. Zavallı Haven." Ellerini çıplak kalçamda gezdiriyor, beni daha geniş açıyor ve öne doğru diz çöküyor. "Hadi daha iyi yapalım."

Aletin ucunu ortama doğru kaydırıyor. İleri geri klitorisimin etrafında nazikçe yönlendiriyor.

Bu son nazik hareket.

Uzun bir hamle ve içimde. Her şeyiyle.

İçimden şiddetli bir spazm geçiyor. O çekilirken bedenim ona doğru eğiliyor ve vücudumu titreten bir iniltiyle tekrar içime giriyor. Çok doluyum. Nefes alamıyorum, odaklanamıyorum.

Onu sığdıramıyorum.

Onu her yerde hissediyorum.

Çok fazla ama yeterli değil.

"Siktir... şu haline bak." Sesinin tınısı tenimdeki ateşi yalıyor. "Sikimi alıyorsun... sanki bunun için doğmuşsun gibi."

Eğiliyorum ve Alex'in ağzı benimkini buluyor, dili kalçalarının her uzun hareketiyle birlikte, ben teslim olmak için haykırana kadar ilerliyor. Bu adamın dengi değilim. Neredeyse hiç kemiğim kalmadı.

Sonra boşluğa düşüyorum, onun ağırlığını, genişliğini özlüyorum, ama bu sadece bir saniye sürüyor, beni kıcımdan tutup kaldırıyor ve kalçalarımı omzuna atıyor. Bir kez daha kapana kısılıyorum, bu sefer Alex'in devasa vücudu öne doğru eğilip içime girerken.

Ve kendimi kaybediyorum.

"Alex... Ben... Tanrım. Geliyorum."

"Evet...Haven. *Sikeyim*. Hissetmeme izin ver," diye gürlüyor. "Sikimi boğduğunu hissetmeme izin ver."

Ve biliyorum. O yapıyor. Kanepede yanıma yığılmadan önce bir fırtınayı utandıracak bir kükremeyle peşimden geliyor.

Tek seferde içime çekebildiğim kadar hava çekiyorum. "Vay *canına*."

"Bana birkaç dakika ver." Nefes veriyor. "Sonra tekrar gidiyoruz."

Kanepede, oturma odamın zemininde, ben susuz kalma korkusuyla su getirmeye gittikten sonra mutfak masasında seviştik ve Alex takip etti ve beni kucağına çektiği yerden sırtında merdivenlerin izini taşıyacağından oldukça eminim ve altı numaralı orgazmı yaşadım.

Şimdi uyukluyorum. Yarı bilinçli, puslu, hafif sarhoş bir haldeyken yanımdaki hareketin farkına varıyorum. Etrafımı saran sıcak kol kayboluyor. Döndüğümde Alex'i parke zeminde diz çökmüş, kot pantolonunu ararken buluyorum. Dirseklerimin üzerine çökerek, ki bu benim yapabileceğim en fazla şey, onun boxer külotunu çekişini izliyorum.

Yatıya kalmayı hiç konuşmadık ve açıkçası ne yapacağımdan emin değilim. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, tek gecelik bir ilişkinin görgü kuralları da dahil olmak üzere tutarlı bir düşünce oluşturamayacak kadar yorgun olduğum, ama

Alex botlarını giydiğinde, bence karar çoktan verilmişti.

"Gidiyor musun?"

"Erken kalkmam gerek." Beni öpmek için eğiliyor. Dudaklarında hâlâ benim tadım var ve bir kez daha öpmek için onu geri çekmek istiyorum. "Görüşürüz Aspen Belediye Başkanı. Bu eğlenceliydi."

Yerde kalmayı tartışıyorum, çünkü bırakın kemiklerimin kalmasını, vücudumda güç kaldığından bile emin değilim. Ama sonunda kalkıyorum, kendimi merdivenleri çıkmaya zorluyorum ve yatağıma uzanıyorum.

Haven

Chapter 11

I Hayatım boyunca kayak yaptım, ata bindim, Roaring Fork Nehri'nde kano yaptım. Şu anda şekerle yaşıyor olsam bile nispeten formdayım.

Ama Alex'le seks yapalı iki gün oldu ve ben *hala* ağrıyor. Her yerim.

Rafı yeniden doldurabilmek için eğilip fırın poşetleriyle dolu bir kutuyu almaya çalışırken kalçalarım yanıyor. Zor ama başarıyorum.

Onları kancaya geçirmek için uzanmak mı? İmkansız.

Dünkü ağaç mağazasına hiç girmeyeyim; bırakın birinin beklemekte olan arabasına ağaç koymasına yardım etmeyi, büyük çelenkleri bile zar zor kaldıradı. Müşteriler kendilerine yardım etmek zorunda kaldı.

Gürültülü bir iniltiyle kutuyu tezgâhın üzerine bırakıyorum ve gözlerime düşen saçları siliyorum.

"Oh, *hadi* ama. Harika bir seks gecesi geçirdiğin için hâlâ şikâyetçi değil misin?"

Saylor'ın bir tepsi Noel kurabiyesini rafa taşımasına dönüyorum. Dün sabah ona Alex'ten bahsetmişim. En küçük ayrıntıyı bile istedi ve açıkçası ben de ona her şeyi anlattım. İçimdekileri bir pinyata gibi döktüm. Yapmak zorundaydım. *Buna ihtiyacım vardı*. Kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar, bütün geceyi hayal etmediğimden emin olamadım.

Çünkü *inanılmazdı*.

"Seksten şikâyetçi değilim. Vücudumdaki acıyı hafifletiyorum. *Ağrım* var."

Gözlerini deviriyor. "İşte bu yüzden daha sık seks yapmalısın."

"Evet, peki tam olarak ne zaman zaman bulmam gerekiyor?" Esnemenin önce kendimi tutuyorum, çünkü ben de... *yorgunum*. Ve sadece inanılmaz seks yüzünden değil.

"Zaman yaratıyorsun Haven. Herkes gibi." Boş tepsiyi dolu bir tepsiyle değiştiriyor. "Beni yaşlı bir kadın gibi gıcırdarken görmüyorsun, değil mi? Hayır, çünkü kendimi sekse hazır halde tutuyorum."

Gözlerim göklere doğru yuvarlanıyor. "Evet, bunu Yeni Yıl kararları listeme ekleyeceğim."

Muhtemelen ilk hafta içinde kıracağım.

"İşte şimdi mantıklı konuşuyorsun." Boş tepsiyi bir takırtıyla yere fırlatıyor ve bir sonraki dolu tepsiye başlıyor. İngiliz çörekleri. Birini alıp bana doğru sallıyor. "Ve demişken... küçük İngiliz çöreğini bir daha ne zaman göreceksin? O buradayken en iyi şekilde yararlanmalısın."

Omuz silkiyorum ve hayal kırıklığının acısını yutuyorum.

Alex'i iki gündür görmedim. Otuz altı saattir. Beni yerde bıraktığından beri. Kulağa kötü geliyor, ama biliyorsun... bir şekilde yaptı. Bu Salı gece-veya daha doğrusu, ve erken saatler . Çarşamba sabahı ve şimdi Perşembe sabahı. Dün tarçınlı çörek için gelir sanmıştım ama gelmedi.

Kardeşleri de gelmedi.

Zencefilli kurabiye evini de bırakmadı, belki bugün gelir.

Bugün son gün.

Ya da... diğer seçenek, düşünmemeye çalıştığım bir şey, rekabetle hiç uğraşmıyor. Çünkü artık seks yaptık ve istediğini elde etti. Zahmet etmesine gerek yok.

Bunu yapacak birine benzemiyor ama öte yandan *o bir erkek*.

Birbirimize hiçbir söz vermediğimizi, birbirimizi tekrar görmek için plan yapmadığımızı kendime hatırlatıp duruyorum. Büyük ihtimalle hayatımın en güzel gecesini yaşamış olmam önemli değil. Konuşulmamış bir anlaşmamız vardı. Tek seferlik bir şeydi. Cumartesi günü gideceğinden bahsetmiyorum bile.

Ve *hala* soyadını bilmiyorum.

"Plan yapmadık," diye cevap veriyorum garip bir ses tonuyla, kutunun üstündeki bandı sökerken. "Belki fırına uğrar

bugün. Ama her neyse... Umurumda değil."

Saylor yaptığı işe ara veriyor -Noel Baba kurabiyelerini rafa yerleştiriyor- ve bana bir kaşını kaldırıyor. Onu ikna edeceğimi neden düşündüm bilmiyorum; kendimi bile ikna edemiyorum.

"Umurumda *değil*," diye mırıldanıyorum.

Ben istemiyorum. Yani, ben istiyorum, çünkü kimse seks için kullanılmak istemez, aynı şeyi ona yapmış olmama rağmen. Ama hepimiz istenmek isteriz, mesela önümüzdeki iki gün için bile.

Pencerelere bakıyorum.

Bugün kuyruk çok uzun ve neredeyse herkesin elleri dolu, zencefilli kurabiye evlerden oluşan değerli yüklerini dikkatle taşıyorlar. Ama Alex orada değil, kardeşlerinden hiçbiri de yok. Bir hayal kırıklığı acısıyla daha nefes alıyorum ve silkeleniyorum.

"Tamam. Kapıları açacağım." Tezgâhtan anahtarları alıyorum. "Hazır mısınız?"

"Evet. Hazırız." Saylor yerdeki boş tepsileri alıp mutfağa götürüyor ve "Brock, sana ihtiyacımız var" diye bağıyor.

Tahmin edildiği gibi, bugün haftanın en yoğun sabahı. Çok yoğun.

O kadar acelemiz var ki Alex'i ya da ağrıyan bedenimi düşünecek vaktim yok. Gelen herkes hazır buradayken alışveriş yapma fırsatını da yakaladı. Dört yüz tarçınlı çörek yedik ve saat daha sekiz buçuk. Brock hâlâ kasada duruyor çünkü her zamanki gibi başa çıkamadık.

Zencefilli kurabiye evler için özel bir teslim noktamız var; burada altı fırın şefi daha teslimatı alıyor, girişi kaydediyor ve yan duvar boyunca uzanan özel olarak inşa edilmiş ekrana eklemekten önce kutudan çıkarıyor.

Şu anda, içeri girdiğinizde gördüğünüz ilk şey evler ve çok güzel görünüyor. Milyonlarca işte çalışmaktan bitap düşmüş olmama ve vücudumun hiç bilmediğim yerlerinin ağrmasına rağmen o rafi görmek bana Noel'i ve Aspen'i ne kadar çok *sevdiğimi* hatırlatıyor. En sevdiğim evler Rivern Ailesi gibi süslü olanlar değil, çatısındaki fondan kremaya küçük parmak izleri bulaşmış olanlar.

Bunlar bana ailemle birlikte yaptığımız ya da Saylor'la birlikte birbirimizin evlerini süslediğimiz zamanları hatırlatıyor.

Neyse ki sabah saatlerindeki yoğunluk saat dokuzda sona eriyor. Çoğu insan dağda ve diğer herkes muhtemelen buradaki kuyruğu görüp daha sonra gelmeye karar verdi. Şu anda sessiz ve sabahın geri kalanı Saylor ve Brock için istikrarlı ama idare edilebilir bir akış olacak ve benim de dışarıda bir kuyruk oluşmadan önce gidip günün ikinci işine başlamam gerekiyor.

"Hey, şimdi anladın mı? Gitmemin sakıncası var mı?" Saylor'a sesleniyorum. Başını sallıyor. "Git ve biraz ağaç sat."

"Öğle yemeğinde dönüp ortalığı toparlamana yardım edeceğim. Sonra da yemek için Joe'nun yerine gideriz."

Bana el salladı. "Git."

Kendime büyük bir fincan kahve doldurup kaçıyorum.

Fırından dükkânıma kadar tam elli adımlık bir mesafe var, bu yüzden işlek bir yerdeysen her zaman geri dönebileceğimi biliyorum. Aceleyle yolun karşısına geçiyorum, kar botlarımın kalın kauçuk tabanları kaymamı zar zor engelliyor. Bunu sayılamayacak kadar çok kez yaptım ama dersimi hiç almamış gibiyim.

İçeri girip ışıkları açtığımda ailemin beni beklediğini hissedebiliyorum. Hava her zamankinden daha serin ve bu da bir şekilde buranın büyüüne katkıda bulunuyor. Annem soğuk kalmasını severdi, çünkü çelenkler için daha iyi olduğunu ve bizim de daha kolay sarındığımızı söylerdi. Ayrıca, ağaç kafesine açılan kapı zaten her zaman açıktı, bu yüzden onu çok fazla ısıtmaya çalışmak tamamen anlamsızdı.

Burada soğuğu neredeyse rahatlatıcı buluyorum ve içeri her girdiğimde bir dakika durup annemin yarattığı şeyi özömsüyorum -Kağıt ruloları, taşan rengarenk kurdele ve süs kutuları, süslemeler.

Burayı çok seviyorum ve birden o kadar da yorgun değilim. Çünkü neden kıcıımı yırttığımı hatırlıyorum.

Burası biraz karışık olduğu için - beton zemin her zaman çam iğneleriyle kaplıdır ve ne kadar hareketsiz durursanız durun normalde parıltılarla kaplanırsınız - kurulumu yapmam asla çok uzun sürmez. Kasanın kilidini açıp kasayı doldurduktan sonra gidip bugün ön sipariş ve teslimattan çıkacak tüm ağaçları kontrol ediyorum. Saçlarımı bir düğüm haline getirip önlüğümü giyiyorum ve işe koyuluyorum.

İki fincan kahve ve mikrodalgada pişirilmiş bir kase yulaf ezmesi daha içtikten sonra bugünkü teslimatların yarısı çoktan yola çıktı, ayrıca yarım düzine daha sattım. Ziyaretçilerin uğradığı yoğun bir sabah oldu.

Evlerine götürecekleri hediyeler, ağaçları için süsler ve tıpkı Bayan Winslow gibi merhaba demek için ziyarete gelen Aspen müdavimleri.

Annem bu dükkânı açtığından beri buraya gelir ve her yıl ağacını, kapıları için iki büyük çelenk ve torunlarının ağaçları için birer süs alır.

"Oh Haven, bunlar bu yıl gerçekten çok güzel. Annen ve baban seninle çok gurur duyardı. Onları her zaman gururlandırırıyorsun."

Serin havada bile yanaklarım ısınıyor. "Teşekkür ederim Bayan Winslow. Umarım öyledir."

"Oh, o *yapar*, o *yapar*," diye mırıldanıyor, çantasından bir rulo banknot çıkarıyor ve ihtiyacım olanı almam için bana uzatıyor. Buradan her alışveriş yaptığında bunu yapıyor ve ellilikler içinde bin dolar olmalı, bu yüzden birkaç tanesini soyup geri kalanını ona geri veriyorum. "Noel gününü nerede geçireceksin canım? Evde tek başına değil misin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hayır, her yıl olduğu gibi Saylor'da olacağım."

"Güzel, yukarıda tek başına takılmanı istemem." Elimi okşadı. "Evimizin her zaman açık olduğunu unutma."

"Hayır, hanımefendi. Merak etmeyin, Saylor ve ben birlikte olacağız." Dükkânın zili çalıp yeni bir müşteriyi haber verirken gülümsüyorum. "Yine de teşekkür ederim."

Çelengi dışarı taşımak için elime alıyorum ama gözlerim kapıdan giren kişiye takılıyor. Alex bakışlarımı tutarken kalbim bir kız öğrenci gibi yerinden fırlıyor. Dükkânın yan tarafına doğru başını sallıyor ve Bayan Winslow'a yardım etmeyi bitirmem için beni bırakarak süslere doğru adım atıyor.

"Bunu arabaya götürelim."

Mağazanın merdivenlerinden inmesine ve çelengi bagajına yerleştirmesine yardım etmem birkaç dakikamı alıyor. Kaldırımda sabırla onu bekleyen Bay Winslow'a da merhaba demem gerektiğinden, Alex beş dakikadır dükkânda tek başına. Zil çaldığında dönüp bakmıyor; tezgâhın arkasındaki rafta duran annemle babamın ve benim fotoğrafımıza bakıyor. Joe'nun Eski Salon'un duvarında asılı olan fotoğrafla aynı gün, fidan dikmeye gittiğimizde çekilmiş.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum. AÇIK işaretini KAPALI olarak değiştirmek istiyorum ama yapmıyorum.

"Hey."

"Hey." Alex dönüyor, ellerini ceplerine sokuyor.

Kalın kirli sakalı ve dağınık saçlarıyla çok yakışıklı. Bugün onda son derece sert bir hava var, sanki bir haftalık kaya tırmanışından yeni dönmüş gibi ve şimdi onu saman balyaları atarken ya da inekleri güderken hayal edebiliyorum. Birlikte yaptığımız onca şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden olan bir gülümsemeyle orada duruyor, ama yanakları benimkiler gibi kızarmıyor.

Arkasındaki resmi işaret ediyor. "Bunlar senin ailen mi?"

Omzunun arkasından bakıp başımı sallıyorum. "Evet, Wyatt ve Jeanne Wylder. Ortadaki de benim."

Bakışları tekrar fotoğrafa kayıyor. "Çok tatlısın."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum, çok fazla gülümseyip tuhaflaştırmamak için dudağımı ısıyorum. "Peki... daha fazla dekorasyon için mi geldin?"

Başını sallıyor. "Hayır, zencefilli çörek evimi teslim ettiğimi söylemeye geldim."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Daha önce gelmek istemiştin ama hazır değildi. Arkadaşın burada olduğunu söyledi, ben de seni görmeye geldim." Gülümsemesi büyüyor ve tenimde sıcak, bulanık bir his belirliyor.

"Peki, gidip bir bakayım."

Orada durup birbirimize bakıyoruz. Tıpkı ilk seferki gibi, aramızdaki bu tuhaf çekim gücü, gerginlikle yoğunlaşan hava ve söylenmemiş sözler. Ama artık onun çıplak halini hayal etmek zorunda değilim, çünkü *biliyorum*. Diliyle neler yapabileceğini biliyorum. İçimdeyken nasıl hissettirdiğini biliyorum.

Akıllara zarar.

Gözleri kapıya doğru kayıyor ve bana yaklaşıyor. "Gidip kardeşlerimle buluşmam gerekiyor ama ödülümü almak için daha sonra gelip seni bulacağım."

"Ödülün mü?"

"Kazandığım için."

Başım gülerek geriye düşüyor. "Senin kadar ukala biriyle hiç tanışmamıştım."

"Kendine güvenen," diye göz kırparak beni düzeltiyor, yanağımı öpmek için eğiliyor ve bir kez daha meşe ve deri kokusuyla sarılıyorum.

Merdivenlerden koşarak inmeden önce gülümsemek için döndüğümde, caddeye park etmiş Range Rover'a atlayıp gidene kadar pencereden onu izliyorum. Bloğun etrafında gözden kaybolduğu anda tabelayı KAPALI'ya çeviriyorum ve koşarak yolun karşısına geçiyorum. Kar botlarımın izin verdiği kadar hızlı tabii ki.

Sanki Saylor beni bekliyormuş gibi. "Oh adamım, Havey. İngiliz çöreğin çok kötü."

"Ne?"

"Kimse zencefilli çörek yarışmasını *bu kadar* önemsemez. Hiç kimse. Rivern'ler bile. Senden *çok* hoşlanıyor." Saylor başını raflara doğru salladı. "Göreceksin."

Durup bakıyorum, onu gördüğümde neye bakmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Tam ortada.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Belki bir şeyler görüyordumdur diye gözlerimi ovuşturmak istiyorum. Kesinlikle göz kırpmıyorum.

Ama açtığımda hala orada duruyor.

Benim dükkanım. *Zencefilli kurabiye*
dükkanım.

Mağazam tüm detaylarıyla.

Wylder Trees tabelası kapının üzerinde sallanıyor, dükkanın dışındaki çan ve pencerelerdeki çelenkler bile orada. Hepsi zencefilli kurabiyeden yapılmış. Yan tarafta, boylarına göre sıralanmış ağaçlar. Alex'in oturduğu küçük bank. Ökseotlu kemer. Her şey orada.

Dükkânın içi tam da böyle düzenlenmiş. Raflar ağaç süsleriyle dolu. Müşterilerime hizmet ettiğim tezgah. Kurdeleler ve süslerle dolup taşan çekmeceler.

Bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Bunu nasıl bu kadar çabuk bir araya getirdi, bebek evi mobilyalarını nereden buldu?

Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sonra kenarda duran, üzerinde adımın yazılı olduğu zarfı fark ediyorum ve yırtıp açıyorum. Çıkardığım kartta beş kelime var.

Kazanacağımı

söylemiştim... Alex

x

Alexander

Chapter 12

"T SOLA DÖN, MILO. SOL. SOL," diye bağıyor Hendricks, ellerini ağzına götürerek eğreti bir megafon oluşturuyor. "SOLA LANET OLSUN."

Sahadan çok uzakta olduğu için duyamıyor, ama buna ikiz olayı diyelim, çünkü Miles midillisini döndürüyor, eyerinden o kadar uzağa eğiliyor ki yerçekimine meydan okuyor ve topu kale direklerinin arasına mükemmel bir şekilde vuruyor. Kalabalık çılgına dönüyor;

Aspen sosyetesini tezahürat yapıyor, ıslık çalıyor ve Lando gibi, elleri havaya kalkarken içkilerini etrafa saçıyorlar.

Miles'in takımı -sırtına dikilmiş soluk mavi rakamlı lacivert tişörtleriyle ayırt edilebiliyor- ikinci yarışın sonunda küçük kardeşimiz sayesinde öne geçti. Hakemin bayrağı havaya kalkıyor ve midilliler karla kaplı sahadan aşağıya, seyislerinin onları götürmek için beklediği yere doğru gürlüyorlar.

"O atışı nasıl yaptı lan?" Lando başını sallayarak ve geniş bir sırıtışla hayret ediyor. Caroline'dan önceki Lando'nun sırıtışı gibi.

Ne Hendricks ne de ben cevap vermiyoruz çünkü bu retorik bir soru, Miles'in oyununu her izlediğimizde sordüğümüz sorunun aynısı.

Başkaları için imkansız görünen durumlarda bir midilliye istediği her şeyi yaptırma konusunda doğuştan gelen bir yeteneği var. Dördümüz de yürümeye başladığımızdan beri ata binmiş olsak da, babamızdan miras kalan bu yeteneğe sahip olan Miles'tır.

Onu izlemeyi çok isterdi.

"Bir sonraki m a ç t a n önce bara gideceğim. Yine aynı mı?"
Lando sorar ama cevap beklemeden çekip gider.

Hendricks bir bira şişesini dudaklarına götürür ve içer. "En azından Max'in bunu nereden aldığını biliyoruz."

Ah evet, Maxwell Burlington-gelecek neslin gelecekteki İngiliz polo oyuncusu.

"En sevdiğim yeğenim *nasıl*?" Dönüp soruyorum. "Büyükanne ve Clementine Teyze ile vakit geçiriyor mu?"

Gözlerini deviriyor ve yanakları kuru bir kıkırdamayla şişiyor.

Hendricks'in Max'e yardımcı olması için tam zamanlı bir dadısı olsa da, annemiz de onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeyi seviyor ve Max'i parmağında oynatıyor. Üç yaşındaki yeğenim de dahil olmak üzere hepimiz bunun farkındayız. Bu nedenle, büyük olasılıkla gece geç saatlere kadar şekerle uyutulmuş bir çocuğa döneceğiz.

"*Büyükannesi* dün onu Noel Baba'yla tanıştırdı. Yemin ederim Burlington'a döndüğümde oğlum veli nakil talebinde falan bulunmuş olacak. Daha üç yaşında ve şimdiden çok sıkıcı olduğumu düşünüyor." Kuru kuru gülüyor. "Sıkıcı baba. İlgisiz anne. Zavallı çocuk."

Max, Hendricks'in Londra'da bir gece tanıştığı bir kızla yaşadığı kısa bir aşkın sonucudur. Ciddi bir şey değildi ve o şehirdeyken takılıyorlardı. Birkaç ay sonra kız ona hamile olduğunu ve bebeği doğuracağını söyledi. Hendricks, ilk şoku atlattıktan sonra, her zamanki soğukkanlı tavrıyla, yaklaşan babalığına alıştı - Max'in annesi Sienna'ya elinden geldiğince destek oldu, doktorlarla yapılan tüm bebek öncesi toplantılara katıldı, hastane seçti ve bebek sahibi olmak üzereyken yapılan diğer her şeyi yaptı.

Ben bilemem.

Ancak Max altı aylıkken Hendricks duygusal olarak tanımlanabilecek bir halde evime geldi. Miles Arjantin'de polo oynuyordu ve ben de sorun çözme merdiveninin bir sonraki basamağıydım.

Sienna'nın hamile olduğunu öğrendiklerinden beri Hendricks onunla ilişkisini yürütmeye çalışıyordu. Londra'da daha fazla zaman geçirebilmek için kliniğindeki çalışma saatlerini azaltmıştı ama hamileliği sırasında bile onunla ne kadar uzun zaman geçirirse ondan o kadar az hoşlandığı anlaşılıyordu. Hendricks'in tam bir taşra çocuğu olması da işe yaramadı. Günleri hasta hayvanları iyileştirmekle geçiyordu,

Oysa Sienna'nın Londra dışında olmaya karşı hiçbir antihistaminin yardımcı olamayacağı bir alerjisi varmış gibi görünüyordu.

Ama sonra Max geldi; bu mavi gözlü, siyah saçlı erkek bebek ve hepimiz ona aşık olduk.

Sienna hariç herkes.

Sienna hâlâ dışarı çıkıp parti yapmak istiyordu. Hendricks evde kalıp yeni doğan oğullarına bakarken, o Hendricks'in parasıyla parti yapmak istiyordu. O da öyle yaptı. Bunun ilişkilerinde gerginliğe neden olduğunu söylemek hafif kalır. Hendricks onun kendi hayatına sahip olmasını istiyordu - yardım tuttu, ona kendi hayatına *sahip olduğunu* hissetmesi için gereken her şeyi verdi - ama Max'in hala öncelikli olması gerekiyordu ve öyle olmadığı açıktı.

Bardağı taşıran son damla ise birkaç arkadaşıyla birlikte iki haftalığına Ibiza'ya gitmesiydi. Hendricks bir tayın doğumuna yardım etmek için Valentine Nook'a geri dönmüştü ve Sienna dadısına Max'i Burlington'a bırakmasını söylemişti.

Yargıcın Hendricks'e tam velayet vermesi uzun sürmedi. Max'in Burlington'da bizimle yaşamaya başlamasından bu yana geçen on sekiz ay içinde Sienna onu altı kez gördü. Genellikle daha fazla para istediğinde. Hendricks, Max yeni istikrarına alışırken yanından neredeyse hiç ayrılmadı. O çok tatlı, çok nazik bir çocuk, genellikle çamur içinde ve peşinde bir iki köpekle bir yerlerde bulunur. Max hayatını seviyor, başka türlüünü bilmiyor ama Hendricks'in sık sık söylediği gibi *yanlış kadını seçtiği* ve Max'i iki ebeveyn fırsatından mahrum bıraktığı için büyük *bir* suçluluk duygusu taşıdığını biliyorum.

Ama ağabeyimden daha iyi baba olan birini tanımıyorum.

"Oldukça sıkıcısın, Hennes." Gülerek başını karıştırıyorum. "Özellikle de büyükannem ve Clementine teyzemle kıyaslandığında."

"Evet, biliyorum." Sırıttırıyor. "Ama sanırım oğlum bununla başa çıkmak zorunda kalacak. En azından on sekiz yaşına kadar."

Biramı elime aldım ve yudumladım. "Yapacak."

"Bu hafta ondan en uzun süre ayrı kaldığım hafta, biliyorsun," diye ekliyor sessizce.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Kocaman sırıttırıyor. "Ama bu özel koşullar altında da olsa geldiğimiz için mutluyum. Sanırım hepimizin buna ihtiyacı vardı."

birlikte kırım."

Başımla onaylıyorum. İkimiz de polo sahasına bakıyoruz ama Hendricks'in yan gözle beni izlediğini söyleyebilirim.

"Eve gitmeye hazır mısın? Yoksa henüz belli bir ağaç satıcısından ayrılmak istemiyor musunuz?"

Cevabımı düşünürken omuz silkmeden önce duraksıyorum.

"Çünkü... Senin için zor olduğunu biliyorum, Al. Noel. Senin için zor.

Hepimiz. Hepimiz onu özleyeceğiz, sadece bunu farklı şekilde yapmayı seçtik. Ama son birkaç gündür her zamankinden daha rahat görünüyorsun..." Sessizleşiyor. "Belki de hepimiz Lando ve Caroline dramasına kapıldığımız içindir diye düşündüm."

Cevabım şu: Eve gitmeye hazırım. Önümüzdeki hafta babamın ölüm yıldönümü ve bu benim için her zaman Aralık ayına tüm Noel olaylarının üzerine ek bir endişe getiriyor. Ve o gün, Burlington'daki evimde, ailemle birlikte olmak istiyorum.

Ancak Hendricks haklı, hepimiz Lando ve Caroline dramasına kapıldık, bu da bu haftanın Noel'le ilgili olmasından pek rahatsız olmamamın nedeni olabilir.

Ama öyle değil.

Kardeşlerimle birlikte olduğum için de değil - uzun zamandır ilk kez dördümüz bir aradaydık.

Burası Haven.

Bu kızda bir şeyler var. Bu delicesine ateşli kız, delicesine ateşli vücuduyla - hem sert hem de doğru yerlerde yumuşak. Muhtemelen hayatımın en iyi seks gecesini yaşadığım kız, Noel tırnakları sikimin etrafındaydı.

Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum. Onun gülüşünü duymak hoşuma gidiyor. Onu güldürmeyi seviyorum.

Ve garip bir şekilde, bu Noel olayı. *Evet, biliyorum.*

Noel'le ilgili her şeyi sevmesini seviyorum çünkü ailesi Noel'i çok seviyordu. Ailesi öldü ve Noel'i seviyorlardı, bu yüzden Noel'i seviyor.

Babam öldü ve bu Noel'e olan tüm sevgimi öldürdü.

İroni.

Bunu düşünmeden edemiyorum. O gece onu bu yüzden terk ettim, dün fırına bu yüzden gitmedim. Bu yüzden onun dükkanını zencefilli çörekten yaptım.

Bu, nereden geldiğini tam olarak kestiremediğiniz o ampul anlarından biriydi.

Lando, Hendricks ve ben amaçsızca zencefilli kurabiye parçalarını birbirine yapıştırıp ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk. Miles çoğunlukla parçaları koparıp kahvesine batırıyor, bir yandan da aldığımız ağacı süslerken ne kadar iyi iş çıkardığımızı anlatıyordu. Hendricks bize Max'in Clementine Teyze'nin eski bebek eviyle nasıl oynadığını anlatıyor ama içinde hiç Noel ağacı olmadığından yakınıyordu.

Haven'ın ağaç dükkanını yapsak nasıl olur? Ben önermiştim.

Amazon'dan acele teslimat siparişi verdim ve bulabildiğim tüm bebek evi mobilyaları ertesi sabah geldi. Bunun tamamen aşırı aptalca bir fikir olup olmadığı konusunda hala kararsızım.

"Evi bıraktığında Haven'ı gördün mü?"

Başımı salladım. "Evet, dükkânındaydı, ben de gidip ona söyledim."

Kafasını kaldırıp beni orada dururken gördüğü anda aramızda oluşan o çılgın elektriği hâlâ hissedebiliyorum. Sikim de hissedebiliyor.

"Birinciliği kazandık mı?" Sırıttıyor.

"Sahip olduğumuzdan gayet eminim." Gülüyorum. "Zencefilli kurabiye yapmak için kaydolmadığını biliyorum ama eğlenceli bir gündü. Yardım ettiğin için sana çok şey borçluyum. Yemek yapabilen birinin olması her zaman işe yarar."

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Al, biz bir şey pişirmedik."

"Evet, ama ne demek istediğimi biliyorsun. Kremaya falan yardım ettin. Ve şekilleri keserken. Benim kitabımda yemek pişirmek budur."

"Yemek pişirmenin tam tersi." Başını sallıyor. "Onunla tekrar görüşüyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

Ne kadar çok istediğimi itiraf etmek istemiyorum, çünkü *gerçekten* istiyorum için.

Böyle bir gece geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. *Hiç böyle* bir gece böyle bir gece geçirdim.

Daha önce hiç yaşamadığım bir çekimin getirdiği sınırsız bir sevişme.

"Zaman tükeniyor."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Bu gece için planımız yok. Git ve onu gör, Al. Biraz eğlen."

"Milo'nun bu maçı kazandıktan sonra bizim için planları olacak." Midilliler tekrar karların üzerine çıkarken ben gülüyorum. Kendi etrafımda dönüyorum

Otur. "Lan nerede?"

"İşte." Hendricks barın olduğu yöne bakıp, üç şişe bira taşıyan ve yoğun kalabalığın arasından ilerleyen Lando'ya başıyla işaret ediyor.

"İçerisi tam bir curcuna," diye homurdanarak boş koltuğuna oturdu. "Twickenham'dan bile kötü."

"Miles'in bizim için bıraktığı koltuklara oturmamız gerektiğini söylemiştim." "Onlar çok uzakta. Aksiyonun yanında olmayı seviyorum." Lando

Miles'in takım arkadaşlarından biri dörtnala sahanın kenarından aşağı inerken Hendricks'e ve bana birer şişe uzatıyor, o kadar yakınımıza geliyor ki rüzgârı yüzümde hissediyorum.

"Uçan bir top kafana çarparsa bundan hoşlanmayacaksın."

Şişesini dudaklarına götürür. "Eğer böyle bir şey olursa, seni kalkan olarak önüme çekerim. Top onun yerine sana çarpabilir."

"Touché."

"Hey, şuradaki adam kim?" Lando sahanın ilerisindeki tribünlere doğru başını sallıyor, tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir adam bize doğru yürüyor. Etrafı kısa boylu, uzun boylu, sarışın, esmer, kızıl saçlı kadınlarla çevrili; hepsi de onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyor. "Tanıdık geliyor."

Üçümüz de adamın önümüzden geçişini izliyoruz, gözleri dümdüz ileride. Neredeyse tehditkâr bir şekilde hareketsiz, etrafındakileri tamamen görmezden gelirken, hepsi onun geçmesine izin vermek için Kızıldeniz gibi ayrılıyor. Sahanın üçte ikisinde, bir Rolls-Royce SUV seyirci tribünlerinin arasına yanaşıyor ve adam şoförle yer değiştirip oradan ayrılıyor.

"Santiago Torres," diye yanıtlıyor Hendricks, ses tonundan küçümseme ve onaylamama damlıyor. "Arjantinli üç numara."

"O mu? Milo'nun geçen yıl kavga ettiği ve neredeyse ezilme tehlikesi geçirdiği adam mı?"

"Aynen öyle."

"Onun burada ne işi var? İki yıl boyunca polodan men edildiğini sanıyordum."

Hendricks omuz silkiyor.

"Öyleydi. Öyle." "Miles biliyor mu?"

Hendricks yine omuz silkiyor. "Dün burada değildi, olsaydı bahsederdi."

"Lanet olsun, hiç memnun olmayacak," diye cevap veriyorum, tam Miles bir gol daha atıyor ve kalabalık bir kez daha inleyip bağırıyor. "Kahretsin, buna dikkat etmeliyim. Miles kesinlikle bize 'oyununun en iyi anlarının neler olduğunu düşündüğümüzü' soracaktır."

"Kesinlikle ikinci gol," diye ekliyor Lando.

Miles'in takımı ikiye karşı dört golle kazandı.

Tahmin edildiği gibi, parti hemen ardından başlar. Herkesin boş bardağına serbestçe şampanya dökülür. Burgerler ve kızarmış tavuklar tabaklarda sunuluyor. Polo hayranları her yeredir. Miles bir kızla ortadan kaybolur. Akşam çekilir ve gece karartma perdeleri gibi iner. Ateş çukurları yakılır, endüstriyel ısıtıcılar çalıştırılır ve bol miktarda battaniye dağıtılır.

Sonraki birkaç saatin çoğunu Lando ve Hendricks'le geçiriyorum, aklım her iki dakikada bir Haven'a gidiyor, ne yaptığını ve nerede olduğunu merak ediyorum. Gidip onu bulsam mı yoksa gecemizi olduğu gibi mi bıraksam diye düşünüp duruyorum. Muhteşem bir sikiş gecesi.

Çünkü iki gün içinde ayrılacakken daha fazlası için geri dönmenin ne anlamı var?

Ama onu tekrar görmenin cazibesi çok güçlü oluyor ve kendimi beni evine götürmesi için bir şoför çağırırken buluyorum.

Telefon numarası bende yok, orada olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ön kapıyı çalana kadar tüm yolculuk boyunca kendimi sorguluyorum ve buraya gelmenin muhtemelen hayatımın en iyi kararı olduğunu biliyorum.

Üzerinde uyku şortu, kalın bir çift yün çorap ve önünde WYLDER RANCH yazan kapüşonlu bir tişört, gülümsemesi ve yemek tabakları kadar geniş yeşil gözleriyle cevap veriyor. Saçları gevşek, omuzlarından aşağı dökülüyor ve tek yapmak istediğim onu yumruğuma dolamak.

"Yargıca rüşvet vermeye geldim," demeyi başarıyorum ki ceketimin önünden tutup beni evin içine çekiyor ve dudaklarım onunkilere çarpıyor.

Haven

Chapter 13

"Y Tam orada. *Tanrım...* sakin..."
"Senin amın için yaratıldı," diye inliyor Alex, sesi gergin, ağzı meme ucunun etrafını sararken yavaşça itiyor
İçimde.

Bu sakin beni mahvettiğini söyleyebilirim. Beni çoktan mahvetti. İngiltere'ye gittiğinde nasıl idare edeceğim?

"Evet, siktir... Aman Tanrım."

Kapımı çaldığından beri böyleydi, Tanrı bilir ne kadar zaman önce. En azından birkaç orgazm.

Orada kendi işime bakıyordum, yatağıma gidiyordum ve Alex'i ya da daha sonra gelip beni bulacağını söylediğinde ne demek istediğini düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü saat oldukça geç olmuştu. O kadar geç olmuştu ki vibratörümü çoktan şarja takmıştım.

Sonra kapı çalındı ve gecem büyük ölçüde düzeldi.

"Dur bakalım Haven. Ben söyleyene kadar gelmiyorsun," diye homurdanıyor. "Zaten üç kere yaptın, bu sefer bekleyebilirsin."

Evet. Üç orgazm önce geldi.

Beklemek istemiyorum, bu yüzden aldırmıyorum ve kalçalarımı kucağında döndürüyorum. Parmakları kalçalarımın öyle sert giriyor ki, geçen geceden kalan izlerin üzerine izler bırakıyor. İngiltere'ye döndüğünde yaptıklarımızın hatırlatıcıları.

"Haven... açgözlü kız," diye uyarıyor.

Açgözlüyüm. Alex'in son gelişinden bu yana iki gün boyunca nasıl beklediğimi bile bilmiyorum. İçimdeki canavarı uyandırdı ve daha fazlasına ihtiyacım var.

"Alex, lütfen. Ona ihtiyacım var." "Sikime mi ihtiyacın var?" "Hmmm...evet."

"Söyle."

"Sikine ihtiyacım var."

Kalçalarımı kavıyor, ciğerlerimdeki havayı çalacak bir güçle içime girerken beni sabit tutuyor.

"Böyle mi? *Böyle* mi lazım?"

"Ahhhh."

"Kelimeler, Haven, kelimelerini kullan."

"Evet, Alex, Tanrım, evet. Böyle ihtiyacım var... sik... sikin..." Gözlerim yuvalarından fırladı.

"Sikimi sikmek mi?" Kıkırdıyor. "Kesinlikle öylesin."

Ellerini iki yanımda birer tane olmak üzere kığımın yanaklarına koyuyor ve onları kavıyor, parmakları çatlağımı yoğuruyor ve daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Hele o büyülü siki içime öyle bir giriyor ki, beni damgaladığını anlıyorum. Alex'in siki dışında hiçbir şeye ait olamayacağım.

Saatlerdir böyle; acımasız, cezalandırıcı, lezzetli.

Sızlanıyorum, boğazımdan boncuk boncuk ter damlıyor, kalçalarım titremeyi durdurmak için sıkıca kenetlenmiş. Tüm vücudum gerilmiş bir lastik bant kadar sıkı ve gergin. Ufacık bir hareketle ikiye ayrılacak. Dayanmaya çalışıyorum ama bu, üzerinize doğru hızla gelen on sekiz tekerlekli bir aracı durdurmak gibi.

Alex hâlâ kontrolü elinde tutmaya çalışıyor, eli enseme kavıyor ama çenesinin gevşemesinden ve gözlerinin lacivert ve kapüşonlu bir şekilde parıldamasından yaklaştığını anlayabiliyorum.

Geldiğini o kadar çok gördüm ki artık *anlayabiliyorum*.

Ve lanet olsun, ama o daha da güzel.

Orgazmım neredeyse hiç uyarı vermeden vuruyor, enayi yumruğu gibi. Etrafında patlamadan önce tek çıkarabildiğim "Al..." diye karışık bir ses, tırnaklarım bir çeşit kaldıraç için sırtını kazıyor, şüphesiz cildinde kalın yaralar bırakıyor. Ama beni içine ittiği bu unutulmuşluğa düşmemi engelleyecek bir şeye ihtiyacım var, neredeyse acı verici bir şekilde.

Alex içimde patlıyor.

Üzerindeki küçük lateks zarın içinden bile boşalmasının gücünü hissedebiliyorum. Birbirimizin üzerine yığılıyoruz, hiç hava olmamasına rağmen soluk soluğa kalıyoruz ve tek yaptığımız karbondioksit emmek. Vücudum pelte gibi; en rahatsız pozisyona düştüm ama içimde hareket edecek ya da umursayacak bir enerji kııntısı bile kalmadı.

"Çocuklar cesedimi İngiltere'ye geri götürmek zorunda kalacaklar. Ben öldüm." Alex göğsüme doğru homurdanıyor, kirli sakalının gıdıklaması terimin arasından kayıyor.

"Birlikte gömülmemiz gerekecek," diye pufluyorum. "Ben de ölüyüm."

İkimiz de hâlâ nefes nefese olduğumuz için elinden geldiğince gülüyor. "Gitmenin en iyi yolu, diyorum. Ve neredeyse gelmeyecektim."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Neden?"

"Burada olacağından emin değildim. Ve eğer buradaysan, aletimi ne kadar sevdiğin konusunda küstahlık etmek istemedim."

"Sanırım senin ve aletinin burada olmasından çok mutlu olduğumu rahatlıkla varsayabiliriz." Başımı yastığa yaslamak için kendimi yeniden düzenliyorum ama ne yazık ki bu Alex'le aramdaki bağı koparıyor ve siki kayıp gidiyor, bacaklarımın arasında serin havadan başka bir şey bırakmıyor. "İkimizi de öldürmüş olsan bile."

"Hey, önce sen beni

öldürdün." Kaşımı

kaldırdım. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Prezervatifi çıkarıp bağladıktan sonra diğerleriyle birlikte banyo çöpüne atmasını izliyorum. Bu sefer giyinip kardeşlerinin olduğu kulübeye dönmeye karar verip vermediğini görmek için bekliyorum ama onun yerine sessizce yanıma kayıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, dilimin başka fikirleri var ve çatıya yapışıyor. Görünüşe göre tüm o öpüşme ve seks ağzımı umutsuzca sıvıya muhtaç bırakmış. Aslında, son birkaç saat içinde ikimizin de ne kadar terlediğini göz önüne alırsak, muhtemelen elektrolitlere de ihtiyacımız var.

"Su mu?"

Başımı salladı. "İyi fikir."

Aşağı inmek için giyinmeye zahmet etmedim. Dışarısı dondurucu olabilir ama ben hâlâ fokur fokur yanıyorum. Dolaptan birkaç bardak alıp buzla dolduruyorum ve üzerlerine su ekliyorum ve yukarı çıkmak için arkamı döndüğümde yalnız değilim.

Geçen gece sarhoştum ama şimdi ayık halimle Alex'i gerçekten takdir edebiliyorum.

Kapının çerçevesine yaslanıyor ve onu içime çekiyorum; kalın, yontulmuş kalçalar, yıllarca antrenman yapmaktan geniş göğüs. Sadece atletik değil, güçlü ve kendini işine adanmış. Ben kapıya yaslanmışken ve o içime girerken pazıları ağırlığımı taşıyacak kadar güçlü.

Alex'in çiftçilikle uğraşan birine benzemediğini düşündüğümde yaptığım hatayı bir kez daha anlıyorum, ama şimdi karşımda dururken, onu kütük çekerken kaslarını geliştirirken ya da kalın kalçalarını sıkarak bir aygırı kontrol ederken hayal etmekten *başka* bir şey yapamıyorum.

Ama bakışlarımı çeken, kalçalarının altındaki derin çizgi boyunca uzanan kesilmiş, yumuşak, koyu renk saçları. Bir de aleti dikkatimi çekiyor, çünkü kapatma düğmesi yok gibi görünüyor.

Beni izliyor. Ve ben yeniden ısınıyorum, bakışlarının yoğunluğu altında yanıyorum.

Yutkunuyorum.

Ne yapacağımı görmek için bekliyor ve geçen gece bana söylediklerini hatırlıyorum. Bir yudum su alıp ağzıma bir buz küpü atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Alex hala heykel gibi.

Sadece göğsünün hafifçe inip kalkması ve beni izlerken sert ve gururlu bir şekilde kalkmış aletin zonklaması onun mermerden değil gerçek hayattan biri olduğunu gösteriyor.

Soğuk dilim ucunda oluşan precum damlasını yaladığında irkiliyor, sonra küpü ters çevirip sikinin uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Alex'in eli dışarı fırlıyor ve mutfak tezgahını kavlıyor, tam olarak çözemediğim bir dizi küfür mırıldanıyor, ama *sıcak*. Şu anda sahip olduğum güç, bu adamı ağzımla dizlerinin üstüne çöktürebilmem.

Elimi şaftının tabanına sararak, aletin başını dudaklarımın arasına alıyorum ve dilimi yarığın üzerinde döndürüyorum. İçinden bir inilti yükseliyor.

"Haven, bu *inanılmaz bir* his. Ağzın. Gerçek dışı görünüyorsun. *Kesinlikle gerçek dışı.*"

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum ve buz küpüyle birlikte kalanını da ağzıma atarken bakışlarını benden ayırmıyor. Ve bu *bir iş*. Boğulmamaya çalışıyorum, ağzım sonuna kadar açık, ama

Alex'in yüzündeki tepki buna değiyor. Sıcak ve soğuk kontrastı beynine fazla mesai yaptırıyor.

Duraklıyorum ve bir patlamayla geri çekiliyorum, sonra pozisyonuma devam ediyorum, elimi bırakıyorum, böylece onu daha derine alabiliyorum. İnlediğimde tüm vücudu kasılıyor, boğazımdan gelen titreşimler gözlerini kapatmaya zorluyor, onun üzerinde salladığım her hisse konsantre oluyor ve benim gözlerim de kapanıyor.

"İnanılmaz..." diye mırıldanıyor yine yukarıdan, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve ben ne yaptığını anlamadan yanağımı kavırıyor. Başparmağı ağzımı daha da açıyor, ta ki buz küpü dilimin üzerine düşene kadar. "Bu kadar yeter." Kendini geri çekmeden önce buz küpü attığı lavaboya çarpıyor. "Eğer boğulacaksan, bu benim aletimle olur, başka bir şeyle değil."

Şimdi ağzımda çok fazla yer var ve onu daha derine götürebilmek için geri çekmeden önce dilimi aletin alt tarafı boyunca yuvarlıyorum.

Eli boynumun dibine doğru kayıyor, bu her zaman *nefret* ettiğim bir şeydi, ama Alex'le beni teşvik ediyor. Onun için iyi olmasını istiyorum. Başım her sallandığında, onu daha da ileri götürdüğümde, burnum yumuşak saçlarına değene kadar kalçalarımın arasından damladığını hissediyorum.

"Tanrım-" diye inliyor, ancak bunun altında yatan bir ton var. *Huşu*. "Bu işte çok iyisin."

Taşakları ellerimde sıkılaşıyor, aleti zonkluyor. O kadar yakın ki, tek bir sert emiş, bir dizi küfürle havayı yararak, bozuk bir çığlıkla boğazımdan aşığı dökülmesi için tek gereken şey.

Beni ezilmekten korurken öne doğru eğiliyor, ben emmeye devam ederken leğen kemiği titriyor ve onu yutuyor.

"Hayaller gerçekten gerçek oluyor." Beni kolumdan tutup kaldırıyor, o kadar hızlı döndürüyor ki beni tutmasa düşecektim.

Sırtım onun göğsüne dönük, ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki mutfak masasının üzerinde doksan derece eğilene kadar. Göğüslerim eziliyor ve avuç içlerim serin, ahşap yüzeyin üzerinde düz durmaya zorlanıyor, yanan yüzüm en üstte duruyor.

"Kımıldama," diye homurdanıyor, arkamda diz çökerek.

Yanaklarımı ayırıyor, dili yanaklarımın arasında geziniyor, beni yalıyor. Ve *Tanrım*.

"Sikimin ağzında olması hoşuna gitti, değil mi Haven? Buradan görebiliyorum."

Dili içime girerken haykırıyorum.

"Çok dağınıksın. Öyle dağınık bir kızsın ki, temizlemem gerekiyor."

Parmağı hassas, nabızı atan klitorisime doğru kayıyor, ama ihtiyacım olduğunu bildiği kadar baskı yapmak yerine. Hareketsiz kalıyor.

Ayağa kalktı. Üzerime eğilirken aleti kalınlaşıyor, nefesi kulağıma geliyor, "Bunu ne kadar istediğini söyle bana."

Tek yapabildiğim sızlanmak, ama ona söyleyene kadar hiçbir şey elde edemeyeceğimi biliyorum. Özellikle de elini tamamen çektiğinde.

"Seni müzik kutusunun yanında gördüğüm ilk gün, seni becermek istediğimi biliyordum. Ama seni becermekten *bu kadar* zevk alacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun bitmesini hiç istemiyorum."

Bir duraklama var. İkimizin de nefes aldığını sanmıyorum. Bu çok mu fazla oldu? Çok mu dürüstçe?

Yani, cumartesi den sonra onu bir daha görmeyeceğim, ne fark eder ki? Ama yine de... bir adama beni becermeyi bırakmasını asla istemediğimi söylemek *biraz* aşırı olabilir.

Ama sonra kıkırdıyor. "Aferin kızıma."

Ondan sonra, sanki bir görevdeymiş gibi. Dili ve parmakları beni bir kez daha orgazm etmek için durmaksızın çalışıyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama her seferinde sanki aylardır aç kalmışım da daha fazlası için çaresizim ve dayanamıyorum.

Parmakları omurgamın çıkıntılarında bir aşağı bir yukarı geziniyor. Rahatlatıcı, *çok* rahatlatıcı. Belki bu masa uykuya dalmak için uygun bir yer olabilir.

Alex'in derin sesi beni şimdiki zamana geri çektiğinde dalıp gidiyorum.

"Bence senin düşünce girip temizlenmeliyiz." Ne dediğini anladığımda gözlerimi kırıştırdım. "Kalıyor musun?"

"Kalıyorum," diye cevap veriyor tartışmaya davet etmeyen bir şekilde. "Ve bundan en iyi şekilde yararlanıyoruz."

Aman Tanrım. Bundan en iyi şekilde faydalanabilir *miyim* bilmiyorum. Beynim uyumam için yalvarırken, vücudum daha fazla seks için çılgınlık atıyor. Bir ara bir esnemeyi bastırıyorum, o da yakalıyor ve kıcımla tokatlıyor.

Artık tamamen uyanığım.

"Yarın uyuyabilirsin Haven."

"Yapamam," diye feryat ediyorum. "Yarın zencefilli ev yarışması var. Bütün gün sürer."

"Beni kazanan ilan etmek için bir neden daha." Sırıttıyor. "Sana zaman kazandıracak. Şimdi duşa gir."

Alexander

Chapter 14

F Ya da bu hafta ikinci kez nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan uyanıyorum.

Bugün, Tanrı'ya şükür, akşamdan kalma değilim, bu yüzden bunu anlamam eskisinden çok daha az zamanımı alıyor.

Haven. Haven'dayım.

Yan dönüp başımı çevirdiğimde, bir insan olmasını tercih ettiğim halde, boş bir çarşaf ve kalın, kat kat bir yorgandan başka bir şey göremiyorum. Daha doğrusu Haven.

Ayrıca yoğun bir sessizlik var. Ayak sesi yok, duş akıyor ya da musluk damlamıyor. Taze sabah kahvesinin kokusu yok.

Oturmak için yavaşça doğruluyorum, gözlerim yüzümde anında kaşlarımı çattıran bir şeye takılana kadar odanın içinde geziniyor. Kıyafetlerim katlanmış ve köşedeki sedirin üzerine yerleştirilmişti.

"Haven?" Cevap gelmeyeceğini bildiğim halde sesleniyorum.

Burada değil ve nasıl olduysa bir kızın beni yatağında bırakıp gitmesini uyuyarak atlattım.

Bu *yeni bir şey*.

En son eski sevgilim Grace de dahil olmak üzere, yıllar boyunca çıktığım çeşitli kadınlardan bile, onlar yokken asla evlerinde bulunmadım. Hiç yatakta bırakılmadım. Hiç uyandırılmadım.

Genelde yatıya kalmalar benim evimde olur, çünkü ben alışkanlıkları olan biriyim. Eşyalarımı severim. Yatağımı. Benim alanım.

Onlar olmadan başkasının yatağında olmak mı? Bundan hoşlanacağımı sanmazdım.

Çok samimi. Çok tanıdık.

Yine de burada, ne kadar rahat olduğuna bakılırsa bulutlardan yapılmış olabilecek bir şiltenin üzerinde yatarken, günün geri kalanında kolayca uykuya dalabilirim.

Ancak sessizliği bölen bir vızıltıyla bu fırsatı yakalayamıyorum. Telefonum olduğunu fark ediyorum, kot pantolonumun cebinde buluyorum ve çalmadan önce sadece bir homurtu ile cevap vermeyi başarıyorum.

"Al, hangi cehennemdesin?"

Kendimi yataktan fırlatma hızımla içinde bulunduğum sersemlikten kurtuluyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Miles'a "Haven'dayım," diyorum ve attığı sinsî kıkırdamayı duymazdan geliyorum.

"İlginç. Saatin sabah on olduğunu ve bugünün pistlere çıkmak için son gün olduğunu bildirmek için arıyorum. Vedalaşmak için daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye homurdanarak ekliyor.

Odaya bir göz atıyorum, başımı yatak odasının kapısından çıkarıyorum.

Evet. Kesinlikle evde tek başımayım. "Ben hazırım."

"Mükemmel. Lando yeni çıktı, bir saat içinde yola çıkacağız."

"Harika," diye cevap veriyorum, ancak bir saat çılgınca iyimser bir süre.

Hâlâ doğru düzgün uyanmam, giyinmem gerekiyor ve Haven'ın evi şehrin hemen karşısında. Telefonu kapatmadan hemen önce onu yakalıyorum ve "Milo, gelip beni alır mısın lütfen?" diyorum.

Yüksek sesle kahkahasını onay olarak kabul edip telefonu kapatıyorum ve ona bir iğne damlası gönderiyorum.

Kıyafetlerime uzanarak duşa girip hafifçe yıkanmayı düşünüyorum ama sonra evde duş alabileceğime karar veriyorum. Haven'ı küvette temizlemeyi bitirdiğimde saat sabahın üçü civarındaydı, bu yüzden muhtemelen aksi halde ola c a ğ ı m kadar iğrenç kokmuyorum. Ve üzerimde hâlâ onun kokusu olması hoşuma gidiyor.

Yarın ayrılıyoruz ve bunu deneyimlemek için başka bir şansım olmayacak. Düşüncesi bile içimi burkuyor.

Giyinip aşağıya inerken hâlâ gitmeyi düşünmemeye çalışıyorum ve yarı yolda durup biraz kıkırdıyorum.

Kendim. Haven beni uyandırmamış ya da kahve bile yapmamış olabilir ama her bir Noel ışığını ve dans eden süsleri açacak zamanı oldu.

Evinin Noel ağaçlarıyla kaplı olmasını beklediğimi söylediğimde tamamen haklıydım. Her yerde ağaçlar ve süslemeler var. Her rafta ışıltılı nesneler. Buraya en son geldiğimde fark ettiğimden çok daha fazlası, hatta dün gece bile, itiraf etmeliyim ki Haven'ın göğüsleri, ağzı ve kışının ellerime mükemmel bir şekilde oturması başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar dikkatimi dağıtmıştı.

Mutfğa girerken çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir duvar görüyorum ve önünde duruyorum. Haven hayatının her evresinde bana bakıyor; annesinin dizinde zıplayan bir bebek, kayak yaparken, ata binerken. Dükkâna astığına benzer bir çift görüyorum. Bunlar sadece fotoğraf değil, Burlington'da olduğu gibi anılardan oluşan bir duvar - beşimizin çocukluğu, Max, hayvanlar, ebeveynlerimiz.

Tıpkı bizimkinde babamızın benim dışımda genç bir delikanlı olarak yer almaması gibi, Haven'ın anne babasının da tam bir yetişkin olarak onunla birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafı yok. Acaba ne sıklıkla bu duvarın önünde duruyor ve onlar hala burada olsaydı hayatın nasıl olacağını hayal ediyor?

Evde yaptığım kadar sık mı?

Birbirimizden yedi bin mil uzakta yaşıyor olabiliriz ama keder ayrımcılık yapmıyor. Haven kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmışken, kendimi ailemin geri kalanına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünürken buluyorum.

Aile işimizi tek başıma yürütmek zorunda bırakılsaydım ne yapardım hayal bile edemiyorum.

Kesinlikle berbat et.

Tek başıma vermem gereken kararların hacmi bile beynimi kızartırdı, üstelik bu iş gücü olmadan. Lando ve ben iyi bir ekip oluşturuyoruz, buna düzinelerce ırgat ve yönetim ekibini de eklersek üstesinden gelebiliriz ve bu sadece Burlington Malikanesi ve Valentine Nook'un işletilmesiyle doğrudan ilgili olanlardan bahsediyor.

Dünya çapında sahip olduğumuz diğer işletmeleri de eklediğimizde yaklaşık on bin çalışandan bahsediyoruz.

Haven'ın işinin aynı büyüklükte olmadığını biliyorum ama içimden bir ses neredeyse daha fazla baskı olduğunu söylüyor. Onun kadar çok çalışan biriyle daha önce hiç tanışmadım, Lando da dahil, kendi haline bırakılsa kolaylıkla yerin dibine girebilir. Ama benim çalıştığım saatler

Bu hafta onu çalışırken görmek bana bunun sadece Noel ağaçlarını ne kadar sevdiğiyle ilgili olmadığını düşündürüyor.

Ani bir güneş ışığı patlaması beni daha fazla düşünmekten alıkoyuyor ve dikkatimi mutfağa çekiyor. Gün ışığında kesinlikle farklı görünüyor ve Haven'ın masanın üzerinde domaldığı anı beynime geri dönerken kendime bir glmsemi izni veriyorum. Bir daha asla böyle bir seks deneyimi yaşamayacağımdan eminim.

Sikim bir Amerikan Noel Ağacı iftisi tarafından mahvedildi. Anla işte.

Bir kahve yapmayı tartışıyorum ama Miles'in telefonunu kapattığımdan beri yirmi dakika geçti ve şansımı biliyorsam makineyi alıştırdığım anda gelecek ve ben de burayı bulduğum gibi bırakmak istiyorum. Sanki hiç burada olmamışım gibi.

Çünkü mantıksız bir şekilde, eğer hiçbir iz bırakmazsam, bu evde zaten bildiklerimin dışında başka hiçbir şeye aşına olmazsam, İngiltere'ye döndüğümde onu unutmanın ve yoluma devam etmenin daha kolay olacağını düşünüyorum. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu, amının sikimi sıkkan o sıkı sıcaklığını, orgazmına tutunmaya çalışırken dişlerinin dudağına gömülmesini izlemeyi unutacağım. Ya da artık yapamadığında ismimin dilinden nasıl yuvarlandığını - derin ve nefes nefese -.

Hatırlamamın bana bir faydası olmayacak.

Bu düşünceyle n kapıdan sürünerek çıktım ve arkamdan kapattım.

Güneş o kadar parlak ki havadaki serinliği alıp götürüyor. Fındıkkıranlardan birinin (göz devirme) yanındaki verandanın basamağına inip manzarayı seyrediyorum.

Murray'nin evindekinden bile daha etkileyici ve belki de Haven'ın bu kadar çok çalışmasının tek nedeni bu manzara. Nedenini gerçekten anlayabiliyorum. Kulbemizden vadiye bakınca, bu taraftaki dağlar çok daha büyük görünüyor. Hiç bitmeyen bir ağaç ormanı var ve Haven'ı her mevsim burada ekibiyle birlikte ekim yaparken, ağaç keserken ve hazırlanırken hayal ediyorum.

Kısa bir süre için, Burlington'da sahip olduğumuz kaynaklara sahip olsaydı burada neler başarabileceğini merak ediyorum, ancak araba lastiklerinin çakıl üzerindeki ıtırtısını duyduğum ve Range Rover'ın görüş alanıma girdiği anda kayboluyor.

Miles n basamaklara yanaşır ve camını indirir.

"Günaydın Alexander." Noel Baba ve ren geyiklerine, ardından da fındıkkıranlara bakıyor. "Orada oturan en güzel Noel resmi gibi görünmüyor musun? Fotoğrafını çekmemi ister misin?"

"Yok," diye homurdanıyorum arabanın etrafından dolanıp yolcu tarafına atlarken. "Ama beni almaya geldiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil. Sana kahve getirdim." Bardak tutucudaki hazır bardağa başıyla işaret ediyor, kokusundan ağzımda tükürük birikmeye başladı bile.

"Kahramanım." Yavaşça çıkarıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Teşekkürler." "Tekrar, rica ederim."

Miles'a dönüyorum, hâlâ arabada oturuyoruz ve kulaktan kulağa uzanan geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ne?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey. Sadece haklı olmayı seviyorum." "Tam olarak ne konuda haklısın?"

"Sevişiyorsun. Çok iyi görünüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece sür, Milo."

Haven

Chapter 15

"H Aven, canım... Haven? HAVEN." Omzuma vurulunca arkamı döndüğümde yolun karşısındaki Aspen General Store'dan Bay Roundtree'nin telaşlı ve özür dileyen bakışlarla bana baktığını görüyorum. Ama daha çok tedirgin. Elimi indirdim.

ellerim kulaklarımı kapatıyor.

"Hey, Bay Roundtree!" Neden geldiğini bilmiyormuş gibi davranarak bağıriyorum. Ama ben biliyorum. "Ne var ne yok?"

"Bu konuda bir şey yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Parmağını grubun ısındığı yere doğru uzatıyor.

Bayan Loughy'nin dünya turuna çıkmadan önce ayarladığı Noel grubu ve tüm tatil sezonuna sırtını dönmek istediğine dair daha fazla kanıt.

Grup *çok gürültülü*. Ve berbat. Gerçekten berbat.

Sanırım "Santa Baby" çalıyorlar ama emin değilim. Boğulan bir çift kedinin sesine benziyor.

Sadece yarım saattir gidiyorlar ve bu gerçekten bir mucize Bay Roundtree gelip şikayet eden ilk kişi oldu.

İç çektim. "Çok üzgünüm Bay Roundtree. Bırakın ben halledeyim."

"Teşekkür ederim canım. Bugün için çok çalıştığını biliyorum ama bu sabah hiç müşterim yoktu."

"Merak etme, her şey yoluna girecek." Omzunu okşuyorum ve Saylor'ın zencefilli kurabiye evleri dikkatle dizdiği yere doğru yürüyorum. "Müziğin sesini kısacağım."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve kulaklarındaki pamukları çıkarıyor.
"Ne?"

Gözlerimi deviriyorum, çünkü bunu neden ben düşünemedim.
"Onlardan müziğin sesini kısımlarını isteyelim mi?"

"Tanrım, *evet*. Böyle karşılanırlarsa kimse gelmez. Çığ başlatacak kadar gürültülü."

"Evet." Başımı salladım ve Bay Roundtree'yi dışarıda takip ettim.

Pencerelerin sesi ne kadar boğduğunu fark etmemiştim, çünkü kapıları açtığım anda kulak zarlarımın patladığına yemin edebilirim. Bay Roundtree aceleyle güvenli bir yere giderken, ben her yıl bando ve yarışma sunumu için kurulan derme çatma sahnenin önünde duruyorum.

Dikkatlerini çekmek çok zor - beşi de her ne *çalıyorlarsa* ona eşlik ediyor - beşinin de gözleri kapalı. Sonunda, adaptör kablolarının amplifikatörlere takılı olduğunu görüyorum ve çekip çıkarıyorum.

Kemiklerimin bas sesinden titremesi hemen kesiliyor ve sessizlik oluyor. Tatlı, tatlı bir sessizlik.

"Kes!" diye bağılıyor solist grup arkadaşlarına, bozuk hoparlörlerin kaynağını bulmak için etrafına bakınırken, boncuk gözleri her iki elinde de birer fiş tutan bana dikiliyor. "Bir sorun mu var?"

"Evet, sesi kısmamız lazım. Mağazada konuşurken kendimizi duyamıyoruz."

Uzun perçemlerini gözlerinden uzaklaştırıyor ve üzerinde durduğu yükseltilmiş platformdan aşağıya bakıyor, pencerelerden gözlerini kısarak bakıyor.

"İçeride kimse yok."

"Bu doğru." Başımı salladım. "Çok doğru. Ama olacak ve olduklarında da ne dediklerini duymamız gerekecek. Sesi biraz kısabilir miyiz?"

Hiçbir şey söylemiyor, ben de kollarımı kavuşturuyorum ve kendimi adanla bakışırken buluyorum. Hiçbirinin içki içecek yaşta olmadığından eminim ve burada yeterince uzun süre durursam beni uygun şekilde korkutucu bulacağını umuyorum. Bugün yorgun ve huzursuzum ve kesinlikle uğraşılacak havada değilim.

"Elbette, ama yaratıcı üretimimizin tam etkisini alamayacaksınız," diye homurdanıyor sonunda.

"Bu 'Jingle Bells,' dostum. İdare edebiliriz." Dükkâna geri dönüyorum. "Teşekkürler."

"İyi iş, Havey." Kapı kapalıyken tekrar sıcaklığın içine girdiğimde Saylor yavaşça alkışlıyor. "İyi iş çıkardın."

Ağzı seğiriyor, gülmek için kendini tuttuğunu biliyorum çünkü beni nadiren sinirli görüyor. Ya da kötü bir ruh halinde. Kötü bir ruh halinde olduğumdan değil ama *iyi* bir ruh halinde değilim.

Normalde ikimizden kötü olan o. Asi çocuklarla uğraşmaya alışkın olan o.

"Ne?"

"Yok bir şey, sadece bazen huysuz olduğunda nasıl biri olduğunu unutuyorum."

"Onlara biraz tarçınlı çörek götüreceğim, iyi olacaklar." "Haven, bütün cadde sana teşekkür edecek. korkunç bir gürültü." Kaşlarını çatarak kolunu kapılara doğru uzatıyor. "Ayrıca, çalmayı bırakmadılar. Hâlâ korkunçlar, sadece daha sessizler. Bayan Loughy'nin ne düşündüğünü bilmiyorum, bunlar her zamanki çocuklar değil."

Omuz silkiyorum, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Zencefilli kurabiye yarışmasının finali için genellikle mağazanın dışında çok neşeli bir Noel grubu, bazen de The Old Saloon'daki Joe Books gruplarından biri sahne alıyor ve hepsi çocukların bayıldığı Noel Baba kostümleri giyiyor. Ana yol trafiğe kapatılıyor, böylece herkes sokakta takılıyor, sıcak çikolata içiyor, en uçta duran yiyecek kamyonları için sıraya giriyor ya da mağazadan aldıklarını yiyor. Tüm kasaba buna dahil oluyor ve herkes buna bayılıyor.

Ancak bu sabah ortaya çıkan çocuklar, Metallica posterleriyle bir lise öğrencisinin garajında daha çok evdeymiş gibi görünüyorlar. Onlarda Noel'e özgü hiçbir şey yok ve düşününce, bugünün çalma listesinde tatil melodilerinin olmasına çok şaşırmış görünüyorlardı.

"Evet, bilmiyorum. Ama en azından artık düşündüklerimizi duyabiliyoruz." Kahve makinesini açıyorum, çünkü kahveye *ihtiyacım var*. "Yapacak neyimiz kaldı?"

Mutfaktan yüksek sesli bir gürültü gelince ikimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz ve Kyle bağırmaya başlıyor. Açıkça söylemek gerekirse bu sabah biraz stresliydi.

Cumartesi finali, fırının sabah saat 10'dan sonra açıldığı ve öğleden sonra kazananlar açıklanana kadar açık kaldığı yılın tek günüdür. Ancak bugün kapılar ne kadar geç açılırsa açılsın, yine de her şeyi yapmak için yeterli zaman yok gibi görünüyor.

Dün Saylor, Kyle ve ben, ayrıca Aspen'in yerel ünlülerinden birkaçı iki bin başvuruyu değerlendirdik. Her zaman katıldığım için hiç jürinin bir parçası olmadım, bu yüzden ne kadar zor olduğunu ya da ne kadar çok iş gerektirdiğini fark etmemiştim.

Evler kategorilere ayrılmıştır -Geleneksel, 10 yaş altı, En Yaratıcı...vb- daha sonra her kategorinin bir kazananı, ikincisi ve üçüncüsü vardır ve hepsi belirlendikten sonra bir Best in Show seçilmiştir. *Bütün gün* sürdü.

Bu yılki katılımlar oldukça güçlü. Rivern ailesinin evi, evlerini içinde kayakçıların olduğu bir teleferiğe dönüştüren başka bir grup ve çok sayıda krema ile süslenmiş süper geleneksel Avrupa tarzı bir ev. Şaşırtıcı bir şekilde, bu yıl Şeker Kamışı Yolu ile tamamlanmış sadece bir Noel Baba Atölyesi var.

Ama benim gözlerim sadece Alex'in gözlerinde.

Dışarıda sallanan küçük Wylder Trees tabelasına baktığım için birkaç kez uyuyakaldım. Ya da küçük ziline. Camları buzla kaplı kapıya. Bu kadar güzel ve detaylı yapmayı nasıl başardı hala bilmiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en değerli zencefilli kurabiye ev. Benim için yapıldığı için daha da değerli.

Önyargılı olmamak da mümkün değil. Çünkü bana göre 10 yaş altı hariç her kategoriye rahatlıkla kazanması gerekirdi.

Kazanmak için yarış çok yakın ama daha da önemlisi, bu yıl yaklaşık yetmiş bin dolar topladık ve kazananlar bu öğleden sonra yapılacak sunumda açıklandıktan sonra yerel çocuk hastanesine bir çek takdim edilecek.

Saylor'un konuştuğunu fark ettiğimde ona bakıyorum, çünkü yine dalmışım. "Ha?"

"Hâlâ mutfaklardan sergiye taşınması gereken bazı evler var. Kazananlar şimdiden ön tarafta ve ortada." *En Yaratıcı Zencefilli Çörek Evi* ödülünü kazanan Alex'in evinin üzerindeki sallanan işarete hafifçe dokunuyor. "Yeni şampiyonumuzun gelip ödülünü almasını bekliyor muyuz?"

Yanağımı emerek omuz silkiyorum. Emin değilim. "Bugün eve gidiyor. Uçağı ne zaman bilmiyorum."

Yanıma geliyor ve kolunu bana doluyor, bu da garip bir şekilde ağlamak istememe neden oluyor. "Merak etme Havey. Gelecektir, eminim. Kazanma konusunda o kadar kararlı ki, taç giyip giymediğini öğrenmek istememesine imkân yok."

"Evet, belki." Saylor'ın bana fırlattığı kağıt mendil rulosunu yakalayarak burnumu çekiyorum.

Çok aptalca. Bir haftadan az süredir tanıdığım bir adam için neden bu kadar duygusallaştığımı bilmiyorum. Ama onun zencefilli kurabiye evine bakarken, *biliyorum*. Birkaç gece önce randevumuzda hissettiklerimin aynısı. Çünkü Alex'e göre ben ağaç dükkânının sahibi Haven'dan başka bir şey değildim.

Dört yıl sonra ilk kez kendim olmuştum. Beni parayla ilgili endişelerimden ve geleceğimi nasıl planlayacağımdan uzaklaştırdı. Kendimle ne *yapacağımı*. Onun yerine, kendim *oldum*.

Sen bir insansın, insan işi değil, derdi annem. Ve bu hafta onun ne demek istediğini ilk kez gerçekten anladım.

Ayrıca insan dokunuşuna ne kadar hasret olduğumu fark etmemi sağladı. Ve sadece yoldan geçen bir turistin kaçamağı değil. Hayatımı düzene sokmaya o kadar dalmıştım ki, tadını çıkarmak için durmamıştım. Alex hem temiz hava hem de ihtiyacım olan ağır bir tekme oldu. "Kendime zaman ayırmanın" Yeni Yıl kararlarımın başında yer almasına karar verdim bile - ki bu kararları tutmayı planlıyorum - ve buna flört etmek de dahil.

Şimdi tek yapmam gereken Aspen'de ya da en azından yirmi millik bir yarıçap içinde yaşayan, parlak mavi gözlü, 1.80 boyunda bir İngiliz'i nasıl bulabileceğimi bulmak.

Saylor, "Gözyaşlarını sil Havey, ziyaretçilerimiz var," diye anons eder.

Burnumu siliyorum ve sabahtan beri beklediğim ziyaretçileri bulmak için dönüyorum. Dördü de fırının kapısından içeri giriyor.

"*Lanet* olsun. Oradaki suya ne koyuyorlar?" Saylor nefes nefese mırıldanıyor, yanımda durmak için hareket ediyor, çünkü dördünü bir arada hiç görmemiş ve ilk kez bir *deneyim yaşıyor*.

Daha önce tanıştığım herkesten farklı oldukları açık; onları birlikte gördüğüm tek zaman bardaki geceydi, ama bu

Sabah, gün ışığında, onları çevreleyen ve daha önce fark etmediğim bir asalet ve saygınlık havası var.

Hepsi aynı boyda, aynı uzun bacaklı ve geniş göğüslü, aynı dikkat çekici parlak mavi gözlü, dolgun ağızlı ve koyu kirli sakallı. İkizlerden birinin başında Aspen Valley Polo Kulübü logolu bir beyzbol şapkası var: *Miles*. Bu da Hendricks'in koyu kahverengi saçlarını kasıtlı olarak karıştırdığı anlamına geliyor - mükemmel derecede kusurlu. İkisi de aynı muzip sırıtışı takınmış, gamzeleri patlıyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, çünkü Alex'in onlara yaptıklarımızdan bahsedip bahsetmediğini merak ediyorum. Ona ne yaptığımı, onun bana ne yaptığını. Sadece bakarak anlayıp anlayamayacaklarını.

Silkeleniyorum ve Lando'ya bakıyorum. Dörtlünün en karası o, saçları daha kıvrıkcık, kirli sakalı neredeyse sakal sınıfına giriyor, bu da onun düşünceli kişiliğine uyuyor. En büyükleri olduğunu *bilmeseniz bile anlarsınız*. Diğerlerinde olmayan bir ciddiyet var onda.

Bir de göz koyduğum tek kişi var: Alex... Çikolatamsı kahverengi dalgaları, sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi pürüzsüz alnına doğru savruluyor. Bu bende *parmaklarımı* gezdirme isteği uyandırıyor.

"Hey." Alex sırıtıyor.

"Hey."

"Merhaba Haven." İkizler senkronize bir şekilde koro oluştururken Lando gözlerini deviriyor.

"Merhaba, çocuklar."

"Ödülümü almaya geldim."

Alex'e sırtarak başımı sallıyorum. "Kazandığını nereden biliyorsun?"

"Ben kazandım," diye yanıtlıyor bakışlarımı tutarak.

"Ödüller saat 15:00'te açıklanacak."

"Havada olacağız, uçağımız öğle yemeğinden sonra kalkıyor." Alex'in alt dudağı abartılı bir şekilde somurtuyor ve elimi tutmak için uzanıyor. "Bana söylemen gerek."

"Oh, onun acısına son verin," diyor Miles. "Aksi takdirde eve dönüş yolu boyunca çekilmez olacak."

"Tamam..." Kazananların sergilendiği ekranı gösteriyorum. "Hepsi orada. Eviniz En Yaratıcı ödülünü kazandı."

Hendricks ve Miles bir çığlık atıp masaya koşuyor, Alex beni kendine çekerken yüzünde zafer ifadesi beliriyor.

"Biliyordum," diye mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak.

"Yargıçla yatmanın bedeli," diye sesleniyor Miles fırının öbür ucundan, diğer başvuruları incelerken ve arkamda Saylor bir kahkaha atıyor. "Ooh, bu iyi bir tane."

"Hey, bizimki çok iyi bir ev. Kazanmak için yargıçla yatmama gerek yoktu." Alex itiraz ediyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Ama kendimi durduramadım."

Vücudum bir saniyeden kısa bir süre içinde ılıktan kaynar sığa dönüşüyor. "Dışarısı oldukça eğlenceli." Lando başını sallayarak Grup. İşler yoğunlaşıyor; yiyecek kamyonları kuruluyor ve şimdi müzik daha sessiz, daha fazla insan etrafta dolaşıyor.

Yine de korkunç.

Yüzümü buruşturuyorum. "Noel müziği için özür dilerim." "Öyle mi?" diye cevaplıyor Alex.

"Hoşuma gitti." "Ne?"

"Ne çaldıklarını anlayamıyorum. Bana Noel gibi gelmiyor."

Gülümsedim. "Sanırım bu da bir umut ışığı o zaman." "Kesinlikle öyle."

Göz ucuyla Lando'nun saatini kontrol ettiğini görüyorum.

"Al, çabuk olmalıyız. Unutma."

"Evet, evet. Eve götürmek istediklerinizi seçin ve bana bir dakika verin." Alex el sallayarak onu uğurlar ve Lando ikizlerin yanına gider. "Ee..."

"Yani."

"Bu hafta çok eğlendim."

Gözlerinin içine bakıyorum ve onları hafızama kaydetmeye çalışıyorum ama başarısız olacağımı zaten biliyorum. En azından anlamsız. "Ben de. Barda yardım ettiğin ve tüm zencefilli çörekleri aldığın için teşekkürler. Ve süslemeler için."

"Bir şey değil." Gülüyor, ama bu biraz garip.

Bu biraz garip, özellikle de Alex kardeşlerinin mutfaktan çıkan her şeyi alıp almadığını kontrol etmek için baktığında. Vedalardan nefret etmemin bir nedeni var ve o da bu *gariplik*. Neredeyse son birkaç günle ilgili her şeyi mahvediyor, çünkü ikimizin de ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmediği açık. Ona numaramı vermek istiyorum ama yine ne anlamı var ki? Yedi bin mil uzakta yaşıyor. Old Saloon'dan eve dönerken onu arayabileceğim gibi değil.

Miles elinde iki büyük mağaza poşetiyle görüldüğünde hâlâ orada dikiliyorduk. "Uçuş için stok yaptık."

"Mükemmel."

"Tekrar görüşürüz Haven. Grinch'i bu hafta meşgul ettiğin için teşekkürler."

Alex ona kaşlarını çattı, sonra bana döndü. "Gitmeliyim ama gelip veda etmek istedim."

"İyi uçuşlar."

"Teşekkür ederim ." Eğiliyor, uzaklaşmadan önce dudakları yanağıma değiyor.

Dördü birden kapıdan içeri giriyor ve gözden kaybolmadan önce her biri gülümseyip son bir kez el sallıyor.

Ve işte bu kadar. Noel kaçamağım kaçtı.

Günün geri kalanını otomatik pilotta geçiriyorum; müşterilere servis yapıyorum, katılımcılara teşekkür ediyorum, kazananları açıklıyorum ve çeki takdim ediyorum.

Arada da ağlamamaya çalışıyorum.

Alexander

Chapter 16

"Y Ne var biliyor musun? Seninle eve gelmiyorum. Bir gün daha kalacağım. Pazartesi görüşürüz." Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan tükürdüm.

Lando eli arabanın kapısında duraklıyor, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Uçağı senin için geri göndermemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sabah British Airways'in bir uçuşu var. James'e söyle, Heathrow'da beni alması için birini beklesin, olur mu?"

"Elbette." Miles bagaja birkaç çanta atıp snowboard'unu dikkatle üstüne yerleştirirken sırtıma bir tokat atıyor. "Sen yapman gerekeni yap. Ama gitmeden önce, bu hafta için teşekkür ederim. Sensiz başaramazdım."

"Biraz eğlendik, değil mi? Eve gidip müzikle yüzleşmeye hazır mısın?"

"Caroline ve Jeremy?"

"Hayır. Annem sana yeni bir eş buluyor." İçimden bir kahkaha koptu.

Lando başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Hepimiz biliyoruz ki bekâr olmak ve bekâr kalmak benim geleceğim. Başka bir ilişkiye girmeye hiç niyetim yok. Dersimi aldım."

"Ona söylerken yanında olabilir miyim?"

"Eğer istersen. Bu haftadan sonra en azından bunu yapabilirim." Lando beni kucaklıyor ve yanağımdan öpüyor. "Pazartesi görüşürüz. Şanslıysan belki seni alırım."

"Alçak gönüllü tebaanızdan biri mi, Majesteleri? Onur duydum." Kıkırdıyorum. "Ama geliş salonunda eve hoş geldin pankartı bekliyor olacağım."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Gülüyor ve beni son bir kez daha sıkarak arabaya biniyor.

Kayakların geri kalanı, bavullar ve iki gerçek boyutlu fındıkkıran heykeli arkadaki ikinci arabaya yüklenirken bekliyorum.

"Gerçekten kalıyor musun?" diye soruyor Hendricks, elinde daha önce topladığımız tarçınlı çöreklerin olduğu torbayı tutarak ve içimden bana da bir çift bırakmasını istemek geliyor. Ama daha sonra alabilirim.

"Söylüyorum. Max'e en sevdiği amcasının Pazartesi günü onu göreceğini söyle." "Lanet olsun," diye başını sallayarak cevap verir ve

Lando'nun yanındaki arabaya.

Duyuruma hiçbirinin şaşırmadığı izlenimini edindim. Miles beni Lando'dan daha çok kucaklayınca daha da şaşırdılar.

"Seninle gurur duyuyorum, kardeşim. Ve bana kazandırdığın cesaret için teşekkürler. Bir dahaki sefere oynadığımızda sana olumlu bir şekilde indiğinden emin olacağım."

"Ne?"

"Lando sırasını bana verdi."

"Kalacağıma emin misin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Elbette. Bu hafta kaybettiği için Dük'ü ilk bahsini oynamaya ikna ettim."

Arabanın içinden bir ses "O kadar da kötü değildin" diye bağıyor ama ben hâlâ bu konuşmayı anlamaya çalışıyorum.

"Dur bakalım. Daha bu sabah karar verdim..."

"Hayır. O gün ağaç dükkanında karar vermiştin." Yüzümü okşuyor, kulaktan kulağa yayılan gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Seni çok iyi tanıyorum ağabey. Herkes sıradan bir seks hayatı için biçilmiş kaftan değil, sorun değil. Utanılacak bir şey değil."

"Ben utanmıyorum. Ne-"

"Sadece diyorum ki, duyguların olması normal." Omuz silkiyor.

"Ben, işleri basit tutmayı severim. Ama sen-"

Miles cümlesini bitirmeden Hendricks, "Miles, arabaya bin," diye araya girer.

Göz kırparak ve aşırı abartılı bir selam vererek, arabanın motorları çalıştığında Hendricks'in yanındaki arka koltuğa kayar.

Derin bir nefes alıyorum. Benim duygularım yok, onun kastettiği gibi değil. *Hisler* gibi. Kalıyorum çünkü o gelene kadar evde olmam gerekmiyor.

Pazartesi. Hepsi bu kadar. Bir de Haven'a daha iyi bir veda etmem gerekiyor. Onu daha önceki zavallı bahaneyle bırakamam. "İki gün sonra görüşürüz çocuklar." Kapıyı çarparak kapattım ve Çatı.

Gitmeleri birkaç dakika sürüyor -Miles çışı geldiğini söyleyip içeri koştuktan sonra- ve ben arabaların kapıdan çıkışını izliyorum. Ben duşa koşana kadar daha garaj yolundan yeni çıkmışlardı.

Bir saat sonra, bugün ikinci kez fırının önünde duruyorum.

Burayı bu kadar çabuk toparlamaları çok etkileyici. -Geçici standlar kaldırıldı, korkunç bando tanınmaz Noel müziğiyle herkesi sağır etmiyor. Yarışma sona erdi ve dışarıda kimin kazandığını öğrenmek için bekleyen binlerce insan yok. Yol boyunca diğer mağazalara giren birkaç müşteri dışında cadde nispeten boş.

Alacakaranlık çöküyor, bu yüzden Haven ve Saylor'ı içeride fark etmek daha kolay. Onları pencereden görebiliyorum, tezgahları silerken gülüyorlar. Haven'ın tüm yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor ve önlüğünün altında göğüslerinin sallandığını biliyorum. Sırf bu anı, hatta göğüslerinin sallanmasını bile hatırlayabilmek için biraz daha izlemek istiyorum, ama sırf onu gülerken görmek hoşuma gittiği için.

Ben, bir kızın gülüşünü izliyorum. Miles'ın düşüncelerimi duyamamasına çok sevindim.

Bu hafta bana ne oldu bilmiyorum. Sorun sadece seks değil -tamam, belki de *seks*- ama *sadece seks* yüzünden eve dönüş uçağımı kaçırmamın imkanı yok. Bu onu unutmamı kolaylaştırmayacak. Tam tersine. Yine de buradayız. Miles bu hafta duygular konusunda da haklı çıkmaktan hoşlanmayacağım kadar çok kez haklı çıktı zaten. O yüzden bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Ama tabii ki Miles Miles olduğu için tam o anda telefonum çalıyor.

Bir kutu prezervatif fotoğrafı.

Miles: *Yatağına bir hediye bıraktım. Paketle ve tadını çıkar, ağabey.*

Seni seviyorum. xx

Saylor mutfakta kaybolurken ben de aceleyle dükkâna doğru ilerliyorum.

Haven temizlediği rafın altından etrafına bakmadan, "Kapalıyız," diye anons ediyor. "Yarın saat yedide tekrar açacağız."

"Zencefilli evlerin taçlandırıran şampiyonuyla bir gece daha geçirmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Elini silmeyi bırakıyor. Yavaşça dönüp çenesini kaldırıyor ve yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sanırım ben de bir gece daha istedim." "Aspen'de mi kaldın?"

Başımı salladım. "Öyle görünüyor."

Gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce etrafıma bakıyor. "Tek başına mı?"

"Tek başıma." Sırıtiyorum. "Bu yüzden gelip bana eşlik etmene ihtiyacım olacak. Evde tek başıma takılmak istemiyorum."

İkimiz de mutfak kapısına dönüyoruz, kapı açılıyor ve Saylor içeri giriyor. Beni gördüğünde durdu, kaşları birbirine düğümlendi. "Hey, bu İngiliz çöreği, gittiğini sanıyordum."

"Ben

yapmadım."

"Anlıyorum.

"

Haven'a dönüp bakıyorum. "Ne diyorsun? Bana eşlik etmek ister misin?"

Bunu düşünürken dişleri alt dudağına batıyor. Yine de hepsi gösteriş. Bana baktığı anda gözbebeklerinin büyümesinden anlıyorum ki öyle ya da böyle geceyi birlikte geçireceğiz.

"Um, Say... kalkmamın bir sakıncası var mı?"

Saylor kocaman sırıtıyor. "Hey, bütün hafta sorman için dua ettim." "Dua etmiyorsun."

"Senin için yapıyorum, şimdi defol." Ellerini Haven'a doğru salladı ve bana döndü. "Sabah yürüyemeyeceğinden emin ol."

"*Tanrım*, Saylor," diye sığılıyor Haven, yanakları takıntı haline getirdiğim pembe tonuna dönüyor.

"Elimden geleni yapacağım. Denemediğimden değil."

"Tanrım, üçkâğıtçıları sever tatlım," diye karşılık veriyor ve Haven beni kapıdan arabaya doğru çekiştiriyor, Saylor'un kahkaha sesleri arasında.

"Vay anasını, bu manzara. Bir havuz var..."

Soyunmaya başladım bile. "Zaman çok önemli. Yüzüme otur, sonra sen gün batımını izlerken seni orada becereceğim. Isıtmalı, merak etme."

"Güneş çoktan battı. Hava karardı."

"Gün doğuyor o zaman," diye cevap veriyorum, boxer'larımı çıkararak. "Neden bir tek ben çıplağım?"

Haven arkasını dönüyor, ağzı açık kalıyor. "Alex!"

"Evet?"

Elini pencerelerin olduğu duvara doğru uzatıyor. "Birileri görecektir."

"Tatlım, kimse bir şey görmüyor. Dışarısı tamamen özel." Dimmer düğmesini buluyorum ve ortam aydınlatmasını sadece ateşin parıltısı ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç lamba ile aydınlatılana kadar kısıyorum. Ama yüzündeki ifade bana tam olarak emin olmadığını söylüyor. "Söz veriyorum."

Ben kendi adıma biraz röntgenciliğe aldırmiyorum; kırsal kesimde büyüyorsunuz ve bir noktada siz kız arkadaşınıza taşaklarınızı sokmuş, onu ahırın kapısına vururken biri yanınızdan geçip gidecek.

Ama Haven... hayır, Haven olmaz. Onu kimseyle paylaşmak istemiyorum. O benim. Kimse onu benim gördüğüm gibi göremez.

Ona doğru bir adım atıyorum, aletim her adımda kalınlaşıyor. İzlerken nefesi daralıyor, gözleri pencereyle benim aramda gidip geliyor.

"Haven... gerçekten seni benden başka birinin çıplak görmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Neden sanki aramızdaki bu şey bu geceden sonra da devam edecekmiş gibi ondan bahsettiğimi bilmiyorum, sanki benim için bir gelecek varmış gibi

kelimeler. Ama kendime engel olamıyorum. Şu anda, şu anda, söyledığım her şeyde ciddiym.

"Um-"

Onun önünde duruyorum. Parmağımın ucuyla neredeyse yüzünü kaplayan kalın saç tellerini fırçalıyorum, sonra bana bakması için çenesini eğiyorum. Ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyorum.

"Birinin senin mükemmel vücuduna tek bir bakış atmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ellerim kazağının altından yukarı doğru itiyor; tenimin onunkine ilk dokunuşuyla karnı titriyor. Vücudumda şimşek gibi çakıyor.

"Kimse seni benim gördüğüm gibi göremez. Kimse bu inanılmaz göğüsleri göremez..."

Sütyenini çıkarıp kazağının yanına yere atarken inliyor ve başparmağım sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezinirken dolgun alt dudağını emiyor. Yalan söylemiyorum. Haven hayatımda gördüğüm en inanılmaz göğüslere sahip; ağır, dolgun ve ellerime mükemmel bir şekilde oturuyor. Onlarla saatlerce vakit geçirebilir ve hiç sıkılmayabilirim.

"Bunları özleyeceğim." Önce birini sonra diğerini öperken ellerimi belinin kıvrımından aşağıya, kot pantolonunun içine sokup düğmesini açıyorum. Ama bunlar geçen gece giydiği kotlar değil. Geçen gece fermuarı vardı ama bunlar düğmeli... ve düğmeler açılmak istemiyor.

Onu tatmak, dilimin son bir gece için içinde kayarken parçalandığını hissetmek için o kadar çaresizim ki, beceriksizce onları çekip çıkarıyorum. Gülmeye başladığında çok beceriksizce olduğu belliydi.

"Benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Lütfen." Sırıttıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve o da nazikçe bana itaat ediyor.

Ve yere düştüklerinde, üzerinde bıraktığı ve çıkarılması gereken iç çamaşırını işaret ediyorum. Kalçalarının tam tepesinde bir şeker kamışı olan beyaz pamuklu külot. Onları görmek sikimi inanılmaz derecede sertleştiriyor, eve götürmek için çalmak istiyorum. Ama şimdilik, yerdeki diğer kıyafetlerine katılmalarına razı olacağım.

Ve sonra o da benim kadar muhteşem bir şekilde çıplak.

Eğildim ve sikim karnına doğru uzandı. "Biliyor musun, eğer seni yeterince iyi becerirsem, tüm pencereleri buharla kapatabiliriz. O zaman kesinlikle özel oluruz."

Onu omzumun üzerinden atıp kışına hızlı bir tokat attıktan sonra tam istediğim yere gelene kadar kanepeye çektiğimde kahkaha çığlıkları sert yüzeylerde yankılanıyor. Yüzüme oturana kadar.

"Ohh..." tek yapabildiği dilimi sıırsıklam olmuş yarığından geçirirken dengesini bulmak için sağı sola yalpalıyor ve ben de işe koyuluyorum.

Kokusu bağımlılık yapıyor.

Mükemmel bir manzarayla karşı karşıyayım. Haven arkasına yaslanmış, göğüslerini tutuyor ve meme uçlarını çektiştiriyor, kalçaları başımın etrafında kenetlenmiş. En iyi mengene.

O benim son yemeğim olabilir, çünkü bu gecedan sonra ben yokum... bu yüzden ben de onun gibi ziyafet çekiyorum. Yüzüme yayılmış, uyarılmışlığı çenemden aşağı damlıyor.

"Ahhh, Alex," diye inliyor başparmağım klitorisinin etrafında dönüp her kaydırışta baskı uyguladığında. "Oh fu-fuck. Nasıl... Geliyorum... Ohhhh."

İlk orgazmı onu parçalıyor, kalçaları yüzümü sıkarken bana sürtünüyor. Durmuyorum, bırakmıyorum. Merhamet için yalvarmasını istiyorum. Gelme hızı beni o kadar zorluyor ki neredeyse acı veriyor ve kollarımı beline doladığımda, otururken onu kaldırdığımda ve dizlerinin üzerine sürüklediğimde hala geliyor.

Onunla aynı hizaya gelmekle çığlık atarak içine girmek arasında bir saniye var.

Bunu düşünmüyorum bile. Bir kez bile kılıfsız olduğum aklıma gelmedi.

Çıplak olma hissi o kadar inanılmaz ki hareket etmeyi bırakıyorum. *Sonra* fark ettim.

"Oh lanet olsun.
Haven..." "Neden
durdun?"

Geri çekiliyorum, sonuna kadar değil ama çoğunu. Kendimi bu rahat, sıcacık sıcaklıktan ayrılmaya ikna edemiyorum. Ve onun yuvarlak, sulu kışının görüntüsü çok güzel. "Gidip prezervatif almam lazım, üst kattalar." *Teşekkürler, Miles.*

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Yine durakladım.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Çünkü"-içine yarım santim geri kayıyorum-"dikkatli olmalıyız."

Haven beni bir santim daha geriye itiyor ve sıkıyor. "Yapmalıyız. Katılıyorum."

"Ama hap kullanıyorsun."

"Kullanıyorum."

"Ve ben çekebilirim."

Bir sıkışma daha. "Tabii, öyle yap. İyi fikir."

Vicdanım kağıt kadar ince. Yukarı koşup yatağımın üzerindeki kutuyu almam bir saniyemi alırdı ve tek yapmam gereken Hendricks'e ne olduğunu düşünmekti. Ama öte yandan... Haven'ın içindeyim ve onun amı hayatımda deneyimlediğim en güzel şey. Kesinlikle *gerçek dışı*.

Sıcak, sıkı, ıslak. Sadece benim için.

Karar vermem çok uzun sürdüğü için elimden alıyor ve tekrar üzerime itiyor. "Becer beni, Alex."

Ben de öyle yapıyorum.

Saçlarını avucumun içine alıp, onu geri çekiyorum. İçine girerken ağzı benimkiyle çarpışıyor ve her bir çığlığını yutuyorum. Sert ve çaresiz. Hak ettiğimiz veda bu. Etrafı seyircilerle çevrili bir pastanede yanağından öptüğüm garip bir anı değil.

Tekrar buluşana kadar beni vücudunun her santiminde hissetmesini istiyorum. Ve bundan emin olmak için bütün gecemi harcayacağım. Buna ihtiyacım var çünkü bu ilk seferde dayanamayacağım.

Taşaklarım kaya gibi sert, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla omurgamı büken bir baskı var.

"Al...ex. Fu-u-ck." Kıçını tokatladığımda haykırıyor.

Kalçaları kasılıyor ve yaklaştığını anlıyorum. Saçlarındaki tutuşu gevşetiyorum ve kıçını kavriyorum, ona sahip olduğum her şeyi verirken onu sabit tutuyorum. Tekrar tekrar, daha sert ve daha derine dalıyorum. Amının ilk şiddetli kasılmasını hissedene kadar durmuyorum, bu da beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Patlamadan hemen önce çekiyorum, sikimi çekiştiriyorum ve her yerinde bitiriyorum. Her yerdeydi. Saçlarına, sırtına, yanaklarının arasına damlıyor. Boşalmamla boyandı. Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, onu bu şekilde görmek beni dizlerimin üzerine getirirdi.

Muhteşem. O muhteşem.

Gözüm saate takılıyor. Gitmeme on iki saat var ve ben her bir saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim.

Duş almak ve yemek yemek için durduk. Haven yemek pişirirken ben onu izliyor ve onunla nasıl tanıştığımı merak ediyorum. Pencereleeri buharla açıyoruz. Her yerde sevişiyoruz, ama bu sefer Miles'in benim için bıraktığı hediyeeyi kullanıyoruz. Ancak sabahın dördüne doğru bitkin bir halde dev kanepeye yığılıyoruz ve ben onu uyuyana kadar kovalıyorum.

Güneşin doğuşu beni uyandırıyor, dağları turuncuya çeviriyor ve parlaklığı göz kırparak uzaklaştırmam bir saniye sürüyor. Haven'ın sakalıma yapışmış nemli saç tellerini nazıkçe kaldırıp geriye doğru tararken, kendimi daha mutlu hissettiğim bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum.

Yapamam.

Battaniyeden dikkatlice çıkmadan önce olabildiğince uzun süre bırakarak, bunu en az rahatsızlıkla yaptığımdan emin oluyorum. Endişelenmeme gerek yoktu, Haven'ın işi bitmişti ve ben de kendimi çok mutlu hissederek merdivenleri koşarak çıkıp duşa girdim. Bunu hemen unutmayacağım. Onu *asla* unutmayacağım. Unutabileceğimi düşünmem bile gülünç.

Onu komaya soktum.

Bu hafta yaptığımız seks yüzünden aletimin düşmemesine şaşırdım ve bahse girerim onu benim gibi boşaltan biriyle tanışması için uzun bir zaman geçmesi gerekecek.

Adım atarken duruyorum, bu düşünceyle içimde oluşan kıskançlık yüzünden neredeyse nefesim kesiliyor. Ben gittiğimde Haven başka biriyle tanışacak. Bu kaçınılmaz, elbette tanışacak. O inanılmaz bir kadın.

Onun başka biriyle buluşma düşüncesi beni çileden *çıkartıyor*.

Onu müzik kutusundan alan bir sonraki sik kafalıyla seks yapacak. Ya da ömür boyu tarçınlı çörek alan biriyle. Ve bu *olmaz*. Ona bir tanrıça gibi davranılması ve sonsuza dek tapılması gerekirken, beceriksiz bir kovboyun onu becerip bitirmesini istemiyorum.

Kimse onun benim gibi parçalanmasına tanık olmamalı.

Yedi bin mil uzakta olmama ve İngiltere'de koca bir hayatım olmasına rağmen Haven'ın başka bir erkekle birlikte olmasını nasıl makul bir şekilde engelleyebileceğimi düşünüyorum.

Duş alırken, son eşyalarımı toplarken ve kalan eşyalarımı ön kapıdan bırakmak için aşağı indirirken bunu düşünüyorum ve bir cevaba yaklaşamıyorum çünkü onu durduramıyorum.

Bu bir kaçamaktı, daha fazlası değil. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Boxerımı çekip battaniyenin altına giriyorum ve Haven'ın kıvrılmış bedenine o kadar iyi oturuyorum ki neredeyse hiç kıpırdamıyor.

"Birazdan gitmem gerekiyor," diye fısıldıyorum, dudaklarımı omzunda gezdirebilmek için saçlarını yana yatırıyorum. "Ama istediğin kadar kalabilirsin. Duş al, sıcak küvete gir. Hazır olduğunda araba seni eve götürmek için geri gelecek."

"Hmm," diye nefes alıyor, uykusundan geriniyor ve kolunu tekrar boynuma doluyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

O sessiz kaldığında, gözlerimi tekrar kapatıyorum. Onu içime çekiyor, son bir haftasını hafızama kazımaya çalışıyorum. Ondan bir parçayı yanımda eve götürmeliyim.

"Sana sattığım ağaç bu," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. Miles eve götürmek için üstündeki yıldız da dahil olmak üzere tüm süsleri kaldırdıktan sonra üzerinde sadece parıldayan ışıklar kalmış. Çıplak ama sadeliğiyle de güzel bir şey.

Haven ona bakıyor, ben de onun çıplak sırtını görüyor, parmaklarımla omurgasının çıkıntılarında geziniyorum. Saat, araba beni havaalanına götürmeye gelmeden önce yirmi dakikam olduğunu söylüyor. Yirmi dakika içinde Haven'la çok şey yapabileceğimi *biliyorum*.

"Babam Noel'de öldü," derken buldum kendimi. "Benim için bir ağaç seçmeye gidiyordu ve bir araba ona çarptı. Anında öldü."

Haven parmaklarını pazumda aşağı yukarı gezdirmeyi bıraktı. Bir dakika sonra kollarımda dönüyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Bakışlarından kaçamıyorum. Kederinden. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Yirmi yıl önce, yarın," diye cevap veriyorum sessizce, gözlerim uzaklara dalıyor.

"Alex... sen küçük bir çocuktun."

"Biliyorum." Kalın kalın yutkunuyorum. "Ben olmasaydım o da burada olurdu. Bu yüzden Noel'den nefret ediyorum. Ama bu yıl seninle tanışmak ondan biraz daha az nefret etmemi sağladı ve bunu bilmeni istedim."

Elleri saçlarımla arasından geçiyor, uçlarını parmaklarının etrafında döndürüyor. Nazik ve rahatlatıcı ve durmasını istemiyorum.

"Annem de babam da kanserden öldü. Önce annem öldü ve yüklü tıbbi faturaları vardı. Babam ölene kadar onları ödemekte zorlandığını öğrenemedim. Bu kadar çok çalışmamın nedeni, babamın bıraktığı tüm borçları ödemem gerekiyor ki işimi ya da doğduğumdan beri bildiğim evimi kaybetmeyeyim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var. Daha fazla

Ne yapacağımı hiç bilemeyeceğim. Bu mücadeleyi vermenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı düşünmesi için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ben sadece ebeveynini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Haven her şeye rağmen beni durdurdu. "Sana bunu söylüyorum çünkü boktan şeyler olur ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu bizim hatamız değil ve babanın ölümü için kendini suçlayamazsın, tıpkı beni son birkaç yıldır bu karmaşanın içinde bıraktıkları için aileme kızmamın bana bir faydası olmayacağı gibi. Ailemi en çok Noel'de özlüyorum. Bu zor ve acı verici, özellikle de çok meşgul olduğumda zar zor düşünebiliyorum, çünkü o zaman kendimi suçlu hissediyorum." Bana gülümsüyor. "Ama bu yıl seninle tanışmak bana özlediğim eğlenceyi biraz olsun yaşattı. İhtiyacım vardı."

Orada uzanıyorum, zihnim ne kadar benzer olduğumuzla ilgili düşüncelerle dolu.

Dünyanın diğer ucundaki iki insan, Noel ile olan aşk (onun) nefret (benim) ilişkim sayesinde bir araya geldi. Eve dönmem gerektiğini biliyorum ama bu beni geri dönmek için nedenler bulmaktan alıkoymuyor.

Gözlerim uzaktaki masanın üzerinde duran zencefilli kurabiye evlerden birine takılıyor.

"Biliyorsunuz, geri gelip en yaratıcı olarak tacımı korumam gerekecek."

Bir kaşını kaldırdı. "Oh?"

"Evet. Rivern ailesinin geri dönüp burayı almasına izin veremem, değil mi?"

I?"

Haven başını sallar, güzel bal sarısı saçları karmakarışıktır. Parmaklarımın gezindiği bir gecenin ardından kalkıp omuzlarını süpürüyor. "Sanırım değil."

"Ee... ne diyorsun? Gelecek yıl aynı zamanda mı?"

Başparmağının ucunu çiğniyor, bu saçma fikri kabul edip etmeyeceğine dair mutsuzluğunu uzatıyor. Yani, bir yıl sonra bekar olacağımızı kim söyleyebilir ki? *Yine de* onu başka biriyle düşünmek dişlerimi gıcırdatıyor ve yumruklarımı sıkmana neden oluyor.

Telefonum, araba servisinin iki dakika uzaklıkta olduğunu bildiren bir mesajla çalıyor. Koltuktan kalkıyorum, eve giderken giymek için hazırladığım kıyafetleri gözden geçiriyorum ve kot pantolonumu çekiştiriyorum. Neredeyse tamamen giyinmişim ve o hâlâ bir şey söylememişti.

"Gelecek yıl da aynı saatte yapabilirim." Kalın kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyor, bu aptal uçuşu yapmak zorunda olmasaydım onu öpüp başımdan atacağım bir sırıtişla.

"Evet?"

"Evet."

"O zaman anlaştık." Oturup spor ayakkabılarımı giydiğimde kanepe eğiliyor.

"Hey, soyadın ne?" "Soyadım mı?"

Başını sallıyor. Kapı zili çalıyor.

"Evet, bilmiyorum."

"Oh." Durakladım. "Burlington. Alex Burlington."

"Gelecek yıl görüşürüz, Alex Burlington."

Şişmiş, pembe dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Seneye görüşürüz Haven Wylder."

Devam edecek...

Epilogue

Valentine Nook - Cotswolds, Oxfordshire'da bir köy

LANDO

Altı ay sonra

T İngiltere kırsalından daha güzel bir yer yoktur.

Shakespeare, Wordsworth, Blake ve çağdaşları bu konu hakkında uzun uzun yazdılar. Onlar başardı Yemyeşil tepelerin arasında, tarlalarda usulca otlayan atlarla, uzaklarda bir yerlerde şırıldayan bir dereyle, yuvalarındaki kuşların tanıdık cıvıltılarıyla çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu mükemmel bir şekilde yakalamak...

Sözleri elle tutulur cinsten ve Londra'dan her dönüşümde beni evimde karşıladıklarını hissedebiliyorum. Şehirde geçirdiğim birkaç gün için mükemmel bir panzehir. Genellikle tek yapmam gereken derin bir kır havası solumak, atımı eyerlemek, Thunder'a binmek ve omuzlarımdaki gerginliğin eriyip yok olması.

Bugün *olmaz*.

Her şey bir saat önce, ortasına *amor principum* kelimelerinin kazındığı eski taş kemerin altından geçerken başladı. Kemer, Oxfordshire'ın en eski köylerinden biri olan Valentine Nook köyünün eşiğini işaret ediyor, kırsalın kalbi ve beş yüz yıldır aileme ait.

Genellikle İngiltere'nin en güzel ve romantik yeri olarak tanımlanan Valentine Nook'un gerçek aşkınızla tanışacağınız yer olduğuna inanılır ve efsaneye göre Cupid'in gebe kaldığı yerdir - adı da buradan gelmektedir. Cupid'in ebeveynleri olan tanrılar Venüs ve Mars, köyün eteklerindeki eski bir derenin yakınında buluşmak için Olimpos Dağı'ndan inmişlerdir. Dokuz mutlu ay sonra Aşk Tanrısı köye giriş yaptı ve aşk kavramı bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Tıpkı benim ailem gibi Valentine Nook'ta yaşayan insanlar da nesillerdir buradalar.

Leon & Daughters, büyükbabası buranın sahibiyken Leon & Sons olan yerel kasap, ancak evlendikten ve dört kızı olduktan sonra en büyük kızı adını değiştirmesini sağladı. Yandaki fırında San Francisco'nun doğusundaki en iyi ekşi maya yapılıyor ve insanlar Cumartesi sabahları yolun karşısındaki dükkândan bir kahveyle birlikte erken somunları almak için kilometrelerce öteden geliyor.

İki bar, The Cupid's Arrow ve The One True Love, ikisi de birbirine benziyor... şaka yapıyorum, bu Romeo ve Juliet değil, birbirlerinden nefret etmiyorlar. Ancak Valentine High Street'in karşıt uçlarında duruyorlar ve *dostça da olsa* sürekli rekabet *halindeler*; genellikle asılı sepetlerinde kimin en büyük çiçeklere sahip olduğu (Cupid's Arrow), kimin en iyi domuz turtasını yaptığı (The One True Love) ve yıllık Valentine Nook kriket maçını kimin kazanacağı (şu anda 34-29 The Cupid's Arrow.) Karşı tarafta ise, yeni sezon ineklerinin doğumuna yardım etmediği ya da Bayan Winston için kaçak bir keçinin yerini bulmadığı zamanlarda kardeşim Hendricks'i bulabileceğiniz veterinerler var.

Gözlüklerini kaybettiği için sürekli geç kalan papazın olduğu bir kilise, bir balıkçı, bir güzellik salonu ve ihtiyacınız olabilecek her şeyin yanı sıra ihtiyacınız olduğunu fark etmediğiniz her şeyin bulunduğu köy dükkânı -The Valentine Cook- var.

Ana caddenin diğer ucundaki taş kemerin yanında çeşme bulunmaktadır.

Roma'daki Trevi Çeşmesi'nden modellenmiştir, ancak çok daha küçük ölçekte, bizimkinin tepesinde Oceanus yerine Cupid oturuyor ve okunu masum yoldan geçenlere doğrultuyor. Tıpkı Trevi'de olduğu gibi, yıl boyunca ziyaretçiler bozuk para atmaya ve sonunda ruh eşleriyle tanışmayı dilemeye geliyorlar.

Çeşmeden toplanan tüm para köyün bakımı için harcanıyor - gül çalılarını ve çiçek tarhlarını düzenli tutmak, kriket sahasını iyi durumda tutmak ve çitleri budamak gibi. Lamba direkleri, çitler ve binalar düzenli olarak boyanmaktadır. Önümüzdeki hafta düzenlenecek olan Yaz Panayırı, Aralık ayındaki Noel Panayırı ve tüm yerel çocuklar için düzenlenecek olan Cadılar Bayramı partisinin finansmanını sağlıyor. Fonların büyük bir kısmının Sevgililer Günü'ne gittiğini duymak sürpriz olmayacaktır. Çünkü Valentine Nook'ta Sevgililer Günü... Eminim tahmin edebiliyorsunuzdur.

Bundan daha mükemmel bir köy bulabileceğinizi sanmıyorum. Dünyadaki en sevdiğim yer.

Ne yazık ki, her köyün bir aptalı vardır... ya da buna benzer bir şey.

Bizimki *Agatha Chase*. Aşk hizmetlerinde uzmanlaşmış, kendi kendini tayin etmiş bir yüksek cadı ve tıpkı buradaki herkes gibi onun ailesi de nesiller öncesine dayanıyor.

Agatha Chase'in Aşk Mağazası'nın sahibidir ve burada ruh eşinizi çağıracağına inandığı iksirler ve büyüler üretmektedir.

Okumalar yapıyor, dolunay partileri düzenliyor ve ikizler onu ayda en az iki kez bahçesinde çıplak dans ederken gördüklerine yemin ediyorlar.

Köylülerin isyan edeceğini düşünmeseydim, onu yıllar önce tahliye ederdim. Ama sinir bozucu bir şekilde, Agatha yerel ekonomi için iyi.

Çeşmeye bozuk para atarak köyün bakımını sağlayan insanlar çoğunlukla Agatha'yı ziyaret ettikleri için buradalar. İşleri bittiğinde barda bir şeyler içiyor ya da Mary's Sandwich Shop'tan öğle yemeği yiyor ve köy dükkanından Aşk Tanrısı'nın doğduğu yere geldiklerini belirten bir çay havlusu ya da bez çanta alıyorlar. Bazen, oda bulacak kadar şanslılarsa, Bay ve Bayan Kilpatrick tarafından işletilen hoş bir oda-kahvaltı tesisi var, ancak burası her zaman altı ay öncesinden dolu oluyor.

Valentine Nook'un evlenme teklif etmek için bir numaralı yer olduğunu söylemeyi unuttum.

Ama çoğunlukla insanlar Agatha için geliyor.

Babam hayattayken, onun biraz eğlence kattığını düşünürdü. Ben onun fikrini paylaşmıyorum. Aslında, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Neden mi? Çünkü Agatha Chase sonsuza dek yalnız kalacağımı ilan etti.

(Cue, eye roll.)

İlk olarak on yıl önce Tek Gerçek Aşk'tan çıkarken kazara ona çarptığımda başladı. Yanımdan geçip gitti, bir çılgılık atarak elimi tuttu ve hemen bir önsezisi olduğunu söyledi. Yalan söylemeyeceğim, biraz panikledim. Ertesi sabah ayılıp mantıklı bir şekilde düşündüğümde bunun saçmalık olduğuna karar verdim. Yirmi üç yaşındaydım ve yakın zamanda yuva kurmak gibi bir niyetim yoktu.

Yıllar geçtikçe ailemde ve yakın arkadaş çevremde bir tür şaka haline geldi, özellikle de "İngiltere'nin en gözde bekarlarından" biri olarak benimle ilgilenen kadınlar hiç eksik olmadı. Sonunda yalnız kalmamın imkanı yoktu. Arada sırada Agatha Chase'e yanıldığını kanıtlamak için onları köyde bir randevuya götürürdüm.

Ve sonra Caroline Montague ile tanıştım.

Otuz bir yaşına bastığım gündü. Kalabalık bir barda onu gördüğümde bir grup arkadaşımın Londra'da kutlama yapıyordum. Cazibesi anında ortaya çıkmıştı - kusursuz kremsi teni ve parlak siyah saçlarıyla klasik bir İngiliz gülü, ona bakmaktan kendimi alamıyordum

Ve birkaç randevudan sonra onun aradığım kişi olduğuna karar verdim. Annem Oxfordshire'ın yeni Düşesi'ni bulmak için kampanyasını çoktan başlatmıştı ve kağıt üzerinde Caroline mükemmel bir kızdı.

Asla anlayamadığım nedenlerden dolayı kimse Caroline'dan hoşlanmıyor gibiydi. Ama nedenini sorgulamamayı seçtim, kafamın arkasına ittim ve hepsini görmezden geldim. Birlikte çok gülmememiz ya da çok az ortak noktamız olması önemli değildi, aşıkken bunlara kimin ihtiyacı olurdu ki?

Ve İngiltere'nin en romantik köyünde yaşıyorduk. Daha ne isteyebilirdik ki?

Son altı ay içinde, sürekli peşimde dolaşan küçük endişelerin aslında yüzümde sallanan dev kırmızı bayraklar olduğunu fark ettim. Düğünümüzden önceki akşam Caroline'ı eski en yakın arkadaşımınla sevişirken yakalayana kadar kabul etmeyi reddettiklerim.

Bir gecede bir arkadaşını ve nişanlısını kaybetmek yeterince zordu ama o zamandan beri iki sorun daha ortaya çıktı.

Birincisi, Agatha Chase her fırsatta bana önsezilerini hatırlatıyor. Haklı olsa bile, bunu duymak istemiyorum. Bu yüzden, ağzını açtığı anda sözünü kesiyorum.

İkinci, biraz daha sinir bozucu mesele ise nişanım bittiğinden beri bana İngiliz sosyetesindeki *her bir kadını* ayarlamaya çalışan annem.

Hepsini reddettim, çünkü yakın zamanda tekrar biriyle çıkmaya niyetim yok.

Sonsuza dek bekar kalmaya mahkum huysuz, alaycı bir adamın İngiltere'nin en romantik köyünün sahibi olması ne kadar ironik, değil mi?

Her neyse, dediğim gibi... bu sabah köyün içinden geçerken keyfim tamamen kaçtı.

Her şey çeşmenin yanından geçerken etrafına her zamankinden daha fazla sayıda ziyaretçinin doluştuğunu görmemle başladı. Saydığımın değil ama normalde yoldan çekilmelerini beklemem gerekmezdi ve buna neyin sebep olabileceğini düşünmekten Caroline'la birlikte yaşadığım Bluebell Cottage'ın önüne park etmiş dev nakliye kamyonetlerini fark edemedim.

Onu ve Jeremy'yi giriş duvarının önünde bulduğumdan beri içeri adım atmadım.

Frene basarak, yolun ortasındaki kutu yığınının çarpmamak için keskin bir dönüş yapıyorum ve arabayı durduruyorum.

Bir yığın kutuyu bırakmak için *iyi* bir yer olmadığını düşünüyorum. Sonra her yerde kutular olduğunu fark ediyorum. Üç dev kamyonetin kutuları, neredeyse yolun tüm genişliğini kaplıyor.

En yakın minibüsün açık ucuna baktığımda, birkaç büyük ev bitkisi, nakliyecilerin battaniyeleriyle kaplı mobilyalar, çerçeveli baskılar görüyorum... dekorasyon ekipmanına benzeyen hiçbir şey yok - kabul edebileceğim tek açıklama bu. Ama öyle olmadığını zaten biliyorum. İçimdeki altıncı his gereksiz bir uyarıda bulunuyor. Kulübe birkaç ay önce yeniden dekore edilmişti ve o zamandan beri boştu.

Bluebell Cottage, *Şu An Uğraşmak İstemediğim Şeyler* başlığı altında *dosyaladığım* ve Aşk Hayatı'nın yanında da bulabileceğiniz bir şey.

"Dikkat et dostum," diye bağıyor nakliyecilerden biri ve beni karamsar ruh halimden uyandırıyor.

Penceremi indiriyorum, dirseğimi kapı çerçevesine dayıyorum ve dışarıya doğru eğiliyorum. "Bana burada neler olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Büyük, balonlu ambalajlı ve dizlerinin gerginliğine bakılırsa ağır bir nesne taşıyan başka bir çift nakliyecisi durup bana bakıyor. Çünkü *belli ki* mobilya taşıyorlar. Mobilyaları evime taşıyorlar.

"Ne yapıyormuşuz gibi görünüyor?"

Bluebell'in ön kapısını gösteriyorum. "Görünüşe göre o kulübeye mobilya taşıyorsunuz."

"Doğru Einstein burada, beyler." Nakliyecisi güler ve yoluna devam eder.

Dikiz aynasından, geri vitese takıp kutuların yanından geçerken ve gaza basıp Burlington Hall'a, evime doğru yola çıkarken diğerlerinin eğlenerek başlarını sallayışlarını izliyorum.

Neler olduğunu tam olarak bilmiyor *olabilirim*, ama *biliyorum ki* bir şekilde annemin bununla bir ilgisi var.

Normalde Burlington'a yaklaştığımda arabayı yavaşlatmayı ve kapılardan geçerken acele etmemeyi severim. Yolun, şu anda yaz güneşinden biraz kavrulmuş olan tarlaların ve ahırların ve polo sahasının bulunduğu vadinin yukarısında otlayan atların yanından geçip gitmesini seviyorum.

Thunder dışarıdaysa, dörtmala koşarak yanıma geliyor, bir tırmık ve yanımda olabilecek havuç ya da Polo nane şekeri için kişniyor ve ben de onu beş dakikalığına memnun etmek için duruyorum.

İleride, Aberdeen Angus sürüsü ufku süslüyor ve işte burada Burlington Hall'un kuleleri uzaktan beliriyor, araba yolculuğuna devam ettikçe daha da büyüyor. Ancak köşeyi döndüğünüzde ve nöbetçi gibi gururla duran uzun meşe ağaçlarının arasından geçtiğinizde tam olarak ortaya çıkıyor.

Soluk Cotswold taşından yapılmış, iki kat boyunca düzgün kemerli pencere sıralarıyla bir meydanın üç tarafına yerleştirilmiş geniş bir yapı, çatı boyunca kademeli bacaları kıran asimetrik kuleler onu biraz Fransız gibi gösteriyor.

Muhteşem bir şey.

Ve onu ilk gördüğümde nefesim kesiliyor. Her seferinde. Beş yüz yıldır aileme ev sahipliği yapan bu yer için gurur ve minnetle doluyorum.

Ancak şimdi, bunu kabul edemeyecek kadar sinirliyim. Bulutsuz kral balıkları mavisı gökyüzünde güneşin yükseldiği mükemmel bir Haziran gününün tadını bile çıkaramıyorum. Bunun yerine, ön kapıların dışında çığlık atarak duruyorum, dışarı fırlıyorum ve cevapları aramaya gidiyorum.

"Anne?" Bağırışım giriş holünün sert yüzeylerinde ve antrenin iki yanındaki geniş sütunlarda yankılanıyor. "Anne, neredesin?"

Orada durup bekliyorum ama cevap yok. Duyduğum tek ses, beni karşılamak için koridorda koşturan köpeklerin havlamalarının giderek artması ve tırnaklarının taş zeminde takırdaması. Annem beni görmezden gelmeyi tercih ediyor olabilir. Çocukken bize en kızdığı şey, birini bulmaya gitmek yerine durup ona bağırmanızdı. Argümanımız, onlar odadan odaya geçerken etrafta yarım saat aramaktan çok daha hızlı olmasıydı.

Ama bugün beklemeye niyetim yok ve öyle ya da böyle cevapları alacağım.

Sadece üç labrador -Hamish, Maud ve Dolly- bana yetiştiğinde görevimde yavaşlıyorum, çünkü hepsi beni evin içinde ve dışarıda takip etmeden önce onlara merhaba dememi istiyorlar.

"Anne!" Tekrar deniyorum, yeni biçilmiş çimlerin üzerinden ilk durağım olan havuza doğru yürüyorum, köpekler hemen kendilerini içine atıyorlar.

Dev şamandıralar -tek boynuzlu at, itfaiye arabası ve ejderha- ortada sallanıyor; üç yaşındaki yeğenim Max'in burada olduğu belli, ancak kız kardeşim Clementine'i lacivert beyaz çizgili bir şezlonga uzanmış, burnunu bir kitaba daldırmış halde buluyorum. Benden on bir yaş küçük, final sınavlarına yeni girdi ve birkaç hafta önce eve döndüğünden beri havuzun yanına kalıcı olarak yerleşti.

"Annem nerede?"

Clementine başını bana doğru eğiyor ve güneş gözlüklerinin burnunu yavaşça aşağı çekerek, hepimize rahmetli babamızdan miras kalan Burlington mavisii gözleriyle bana bakıyor.

"Oh, hey, Lanny, ne zaman geldin?"

"Otuz saniye önce, annemin nerede olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkiyor, beni tedirgin eden şeyle hiç ilgilenmiyor ve kitabına dönüyor. "Bilmiyorum, mutfakta olabilir ya da sanırım sebze bahçelerine gitmekten bahsetti. Ya da gül bahçesi olabilir. Hatırlayamıyorum."

Kendi kendime homurdanıyorum. Tipik. Gitmek için döndüğümde tekrar arkamı dönüyorum ve gözlerimi kız kardeşime dikiyorum.

Clementine normalde buralarda olup biten her şeye kulak kesilir, özellikle de olmaması *gereken* şeyler söz konusu olduğunda. Köyde neler olup bittiğini bilen biri varsa, o da odur.

"Bluebell Cottage'da neler olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Şeridi kapatan kamyonetler var."

Clementine aniden doğruluyor ve dizlerinin üzerine kayıyor, bunu ilk uyarım olarak kabul etmeliyim. Bu kez güneş gözlüklerini çıkarıyor ve birkaç dakika önce biraz bıkkın ve ilgisiz olan yüz ifadesi heyecanla genişliyor.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar heyecanlı. Özellikle nefes nefese kaldığında ve ellerini hızlı hızlı çırpıtığında.

"Vay anasını. *Bugün* mü? Onları *bugün* mü gördün? Gelmiş bile. Aman Tanrım!"

"Ne?" Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Sana nakliye kamyonetlerini sordum."

"Evet!" çığlığı neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. "Onları gerçekten gördün mü? Kesinlikle Bluebell'in dışındalar mıydı?"

"Neyi gördüm? Clementine, kulübenin dışında neden nakliye kamyonları var?"

"Annem yeni bir kiracı aldı. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin-"

"Ne?!" Patladım.

"Yeni kiracı, tahmin et kim o? *Tahmin* et, Lanny!" Elleri havaya kaldırdı. "Aman Tanrım, hemen aşağı inip onunla tanışalım. Ona bir ev hediyesi götürebiliriz."

Yumruklarım sıkılıyor, kanım kaynıyor, azı dişlerim onları sıkıktan kırılmak üzere. Bu sefer annem çok ileri gitti ve Clementine'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, kız kardeşimi de kandırmış gibi görünüyor.

"O mu? *O mu?*" Şak diye söyledim. "İnanılır gibi değil."

"Beni bekle!" diye haykırıyor Clementine, hışımla gidişimi tamamen yanlış anlayarak. "Sadece üstümü değiştirmem gerek. Git ve dolaptan bir şişe şampanya al."

Kesinlikle şampanya almayacağım.

Çimenlerin üzerinden geri dönüp geldiğim yoldan eve giriyorum. Koridorda hızla ilerlerken geçtiğim her odaya -çalışma odam, kütüphane, Max'in oyun odası- kısaca göz atıyorum ama annem görünürde yok. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmak üzereydim ki yanımda bir hareket hissettim ve içgüdüsel olarak bunun James Winters, ailemizin operasyon müdürü olduğunu anladım. *Ninja*.

Geriye dönüp baktığımda, annemin dahil olduğu her şey onu da kapsadığı için ilk durağım o olmalıydı.

"Majesteleri, izin verirsiniz-"

Yumruğum tırabzanın etrafında sıkılaşıyor. "Tanrı aşkına James, etrafta başka kimse yok. Beni resmen sen büyüttün, resmiyeti bırak, olur mu?"

Yüksek sesle bağırıyor; neden öfkeyle kaynadığımı çok iyi biliyor ve annemin yokluğunun kasıtlı olduğunu anlıyorum. James beni mantığın sesi olarak bekliyor, çünkü babamız öldükten sonra bu rolü o üstlendi. Biz beş çocuk bir hiçtik.

Eski bir tuğgeneral olarak komuta ettiği binlerce askere kıyasla.

"Bu konuda hiçbir şey yapamayacağınızı söyleyecektim."

"Cehennem gibi yapamam." Merdivenleri koşarak çıktım, James de peşimden geldi. "Lando, kızgın olduğunu biliyorum ama onu kovamazsın. O

Kira sözleşmesini imzaladı ve yıl sonuna kadar burada kalacak."

O. O. James'in cümlesinde çenemi sık mama neden olan tek kısım bu.

"Ben onaylamadım. Burası *benim* arazim, *benim* kulübem. *Ben* Dük'üm. *I*

sorumlu benim. Annem *değil*."

James iç geçiriyor ama başka bir şey söylemiyor. Benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum ama annemin ondan istediği her şeyi yapacağını da biliyorum.

"Burada neler döndüğünü çok iyi biliyorum," diye çıkışıyorum. "Ve sen de bilmiyormuş gibi davranma. En azından onun işletiyor gibi görüldüğü bu randevu ajansında arkamı kollayacağını düşünmüştüm."

"Elbette arkadayım Lando. Ama son altı aydır pek de *kendin* gibi değilsin. O zamandan beri..." sesi kesiliyor.

"Caroline'ı Jeremy'yi sikerken yakaladığımdan beri mi?" Şak diye söyledim. "Evet."

"Peki tam olarak nasıl olmamı istiyorsun?"

"Şey-" Yüzüme, daha doğrusu Aspen'den döndüğümünden beri hızla uzayan sakalıma el sallıyor.

"Evet?"

"Bir yeti gibi görünüyorsun. En son ne zaman tıraş oldun?"

Kalın kılları kaşdım. Düğün gününden beri tıraş olmamıştım ve birkaç gerekli düzeltme dışında kıllarıma dokunmamıştım. Dahası, hoşuma gidiyor.

"Altı ay önce. Caroline sakallı halimden nefret ediyordu, bu yüzden sakalımı böyle bırakıyorum."

James sessiz kalır, sadece bir kaşını kaldırır.

"İkincisi ne?"

"Çabuk sinirleniyorsun." Hiç tereddüt etmeden cevap verir. "Bu senin gibi değil, Lando. Olanların boktan olduğunu biliyorum."

"Sorun bu değil," diye araya giriyorum ve merdivenleri çıkmaya devam ediyorum, çünkü Caroline hakkında başka bir konuşmaya girmek istemiyorum.

Söylediklerime yanıt gelmeyince arkamı dönüyorum ve James'i hâlâ olduğu yerde buluyorum.

"Ne?" "Sonra
ne oldu?"

Ağır bir yenilgi iç çekişiyile oturdum ve serçe parmağımdaki altın mühür yüzüğü çevirdim. "Burada yürütmem gereken bir işim var, milyarlarca sterlinlik devasa bir iş. İyi ve önemli işler yapıyoruz. Ama herkesin umurunda olan tek şey -herkes derken annemi kastediyorum- bana bir eş bulmak. Kim daha kötü bilmiyorum, o mu Agatha Chase mi? Milo'ya odaklanmasını sağlayamaz mısınız? Onu yola getirmek çok daha zor olacak," diye homurdanarak ekliyorum.

James kıkırdıyor ve basamakta bana katılıyor. Islak bir Hamish paytak paytak merdivenleri çıkıyor ve altımızdakine düşüyor, her yere damlıyor.

"Peki... Bluebell Cottage'ı kime kiraladığımı söyleyecek misin, yoksa tahmin etmek zorunda mıyım? Ve Clemmie neden Noel sabahı gibi davranıyor?"

James uzanır ve Hamish'in kulaklarını okşar. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Temsilcileri bunu başardı."

"Temsilciler mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Sanırım menajeriydi." Doğru ifadeyi bulmaya çalışırken ellerini sallıyor. "Belki de bir menajer? Hangisi olduğundan emin değilim. Emlak ekibinden Gerard onun kimlik bilgilerini getirdi ve düşes de onayladı."

"Ajan mı? Ne tür bir ajan?"

"Adını kontrol etmem gerek ama kendisi bir aktris. Oldukça iyi tanınıyor, sanırım."

"Bir *aktris* mi?"

"Evet. Amerikalı."

"Bir *Amerikalı* mı? Annemin İngiltere'de kadını mı kalmadı?" Tüm bu senaryo her geçen saniye daha da saçma gelse de alay ediyorum. Hamish yüksek sesle onaylarcasına inliyor.

James omuz silkiyor. "Muhtemelen. Kız kardeşinin söylediğine göre Hollywood'dan gelmiş. Ödüller kazanmış."

Ona dönüyorum, yüzü hâlâ her zamanki vurdumduymaz ifadesini koruyor. Ama genellikle şaka yaparken sol gözü hafifçe seğirir, ama bu sefer öyle değil.

Öyle olmalı.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu bir şaka mı?" "Hayır. Bu bir şaka değil."

"Annemin Bluebell Cottage'a bir aktris getirdiğini mi söylüyorsun? Bana bir aktris mi ayarlamaya çalışıyor?"

"Bunun doğru olduğundan emin değilim-"

"Burada olan şey *tam olarak* bu. Bu kadar diplomatik olmayı bırak. Seni duyamaz." Gülüyorum ve aniden, karanlık yağmur bulutlarını yaran güneş gibi, ruh halim düzeliyor ve yüzümden bir gülümseme yayılıyor.

Annem bu sefer gerçekten kendini aştı.

"*Amerikalı* bir *Hollywood* oyuncusu mu?" Karnımın derinliklerinden gelen bir kahkaha boğazımı gümbürdetiyor, ardından bir kahkaha daha geliyor ve o kadar çok gülüyorum ki merdivende yuvarlanıyorum. "Aktris mi? Yüce Tanrım. Gerçekten, James, bununla başlamalıydın. Daha çok annemi aptal yerine koyuyorsun, derim."

"Lando..."

"Bir aktrisle çıkmamın imkanı yok. Hadi, atları eyerleyip bara gidelim."

Burlington çocukları, Eylül 2025'te çıkacak yepyeni bir seri olan The Valentine Nook Chronicles'da geri dönecek.

Valentine Nook, Lando ve Hollywood süperstarının (kim olduğunu tahmin edebilir misiniz?) yer aldığı The Valentine Nook Chronicles'ın ilk kitabıdır.

Acknowledgments

Eğer bu yazıyı Kasım/Aralık aylarında okuyorsanız, iyi tatiller.

Noel'in o kadar büyüğü bir yanı var ki, yazın ortasında bunu yazmak bile bende kakao içme, zencefilli çörek yeme ve en sevdiğim bobble şapkamı ve kalın atkıyı takarak klimanın altında durma isteği uyandırdı.

Bu Noel, bu kitap, hem kendime hem de siz sevgili okuyucularıma bir hediye, çünkü bu, kelimenin tam anlamıyla düşünmeden edemediğim yepyeni bir serinin başlangıcı. Şimdiden tam bir seri planlamış olmam bir mucizeden başka bir şey değil ve bu hepinize bağlı. Tekrar tekrar söylüyorum ama siz olmasaydınız ben burada olamazdım. Desteğiniz olmadan her gün hikâyeler uyduramaz ve hayal dünyasında yaşayamazdım. TEŞEKKÜR EDERİM.

En güzel kapağı tasarlayan Sam'e. Zencefilli bir ev istediğimi söyledim ve o da bunu yerine getirdi. Valentine Nook Chronicles'ın diğer kapakları için şimdiden sabırsızlanıyorum. Onları da aynı güzellikte yapacağını biliyorum.

Georgana'ya, beni sürekli desteklediğin ve durmadan dinlediğin, fikirlerimi formüle etmeme yardımcı olduğun ve bana en iyi geri bildirimi verdiğin için. Çok minnettarım.

Valentine'a ve Valentine PR'daki herkese, Taylor, Glav ve Sydney'e. Sizinle çalıştığım ve Luluverse'i inşa etmemde bana yardımcı olduğunuz için çok şanslıyım. Bu kesinlikle bir ekip çalışması ve siz olmadan bunu yapamazdım.

Son olarak Logan'a, sesi ilk dinleyen kişi olduğun için teşekkür ederim. Olabileceğinin en iyisi olmasına yardımcı olmak için ayırdığın zaman için çok minnettarım. Sen bir ses kraliçesisin ve senin önünde eğiliyorum.

Luluverse'in dönmesini, dünyamın daha kolay bir yer olmasını ve günlerin biraz daha parlak geçmesini sağlayan diğer herkes için. Hepinize tapıyorum.

Mutlu tatiller, gelecek yıl görüşmek üzere.

Lulu xo

About the Author

Lulu yazmaya tesadüfen başladı ve bir şekilde kendini buz hokeyi, beyzbol ve milyarderlerden oluşan kurgusal bir dünyada buldu. Ayrılmayı hiç düşünmediği bir dünya.

Yakın zamanda Atlantik'i aşarak son romanının geçtiği Oxford ve Cambridge gibi güzel şehirlere ve Thames Nehri'nin de kış aylık kürek yarışlarına gitti.

Güçlü kadın kahramanların büyük bir hayranıdır, çünkü bu vahşi alfaların onları kontrol altında tutacak birine ihtiyacı vardır. Onu Romantizm Diyarı'nda her seferinde bir HEA'ya doğru yol alırken ve paylaşması gereken en son sosyal medya platformunu bulmaya çalışırken bulacaksınız.

Sizden haber almayı, fikirlerinizi ve düşüncelerinizi duymayı çok seviyor, bu yüzden lütfen @lulumoorebooks sosyal platformlarından herhangi birinde ona mesaj gönderin ve Facebook'taki okuyucu grubuna katılmanızı çok ister - uygun bir şekilde Jupiter Reeves Fan Club olarak adlandırılmıştır.

Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyorsanız, her zaman web sitesi var - lulumoorebooks.com

Also by Lulu Moore

New York Oyuncuları

[J asper](#)

[Cooper](#)

[Drew: The Vegas Edition \(genişletilmiş önsöz\)](#)

[Drew](#)

[Felix](#)

[Huck](#)

Sah Kulübü

[Sır Takım](#)

[Elbise](#)

[Gösteri](#)

New York Lions Üçüncü

[Baseman Sarsıntı](#)

[The Baller](#)

[The Strike Zone \(Nisan 2025'te çıkacak\)](#)

[Home Run \(J une 2025'te çıkacak\)](#)

Oxbridge Serisi

[Arkadaşlarla Kürek](#)

[You Float My Boat - 6 Şubat 2025'te geliyor](#)

The Valentine Nook Chronicles - Eylül 2025'te geliyor

Bir Zamanlar Bir Noel Ağacı Valentine

Nook

Wylder Ranch

Hanımeli Lane

Foxleigh Park

Burlington Hall

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.